

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS
BEX MC LYNN

THE NANNY AND THE ALIEN WARRIOR

TREASURED BY THE ALIEN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DADI VE UZAYLI SAVAŞÇI

UZAYLILAR TARAFINDAN DEĞERLİ

HONEY PHILLIPS
BEX MCLYNN

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Sonsöz](#)

[Yazarların Notu](#)
[Diğer Başlıklar](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

"**T** onun yolu. Acele edin," diye ısrar etti Sultavi.

Joanna bir eliyle pelerinini boynuna yaklaştırdı, diğer eliyle de küçük kızı daha sıkı kavradı.

"Emin misin?" diye fısıldadı Sultavi onları Lord K'herr'in topraklarındaki ana şehir olan Isokau'nun ticaret merkezini oluşturan binaların bulunduğu bir arka sokağa götürürken.

Pazar uyumuyordu -asla tam anlamıyla uyumazdı- ama bu saatte hareketliliğin çoğu barların ve kumarhanelerin etrafında yoğunlaşıyordu. Onları çevreleyen dükkanlar karanlık ve hareketsizdi.

"Eminim." Sultavi altı yaşındaki bir çocuğun özgüveniyle konuşuyordu ama Joanna ikna olmamıştı.

Daha önce de birçok kez pazara gelmişlerdi ama her seferinde Lord K'herr'in muhafızları onlara eşlik etmişti. Büyük savaşçıların hayranı değildi -Sultavi'yi korumak için olduğu kadar kaçmasını engellemek için de oradaydılar- ama şu anda karanlık geçitte aceleyle ilerlerken etraflarını birkaç cesedin sarmasını hoş karşılardı.

Ama hepsi ölmüştü ve o ve Sultavi tek başınaydı.

Boğazında bir yumru oluştu. Muhafızları umursamasa da, ona hiçbir zaman kötü davranmamışlardı. *Bir istisna dışında, o*

ürpererek düşündü. Ve şimdi hepsi gitmişti.

Muhafızların komutanı Nohta, kısa bir süre önce onu uyandıran kişi olmuş, kafası karışmış bir Sultavi'yi kollarına atmıştı.

"Kızı al. Gitmemiz gerek."

İtiraz etmedi, kızı kollarına almadan önce geceliklerinin üzerine bir pelerin atacak kadar durakladı. Sultavi çoktan koyu renk bir üniforma gömleğine sarılmıştı, yüzü solgun ve korkmuştu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Nohta, Sodan Evi'nin bir parçası olan geniş bahçelerde hızlı adımlarla ilerlerken. Uzaktan gelen çatışma seslerini duyabiliyor ve ana binanın arkasında yanan alevleri görebiliyordu.

"Babam öldü," dedi Sultavi, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. Vücudu Joanna'nın kollarında titriyordu ama sessizlik ihtiyacını anlamış görünüyordu.

"İhanete uğradık," dedi Nohta acımasızca.

Zihni önceki akşama geri döndü. Sultavi en güzel kıyafetlerini giymiş ve misafir bir akraba -bir tür kuzen- için düzenlenen bir tür törensel ziyafete götürülmüştü. Joanna'nın ona eşlik etmesi yasaklanmıştı ama küçük kız yorgun ve huysuz bir şekilde döndüğünde onu bekliyordu. Tören kıyafeti rahatsızdı, yemekler "iğrençti" ve babasının ziyaretçisinden hoşlanmamıştı.

"Kimdi o?" diye sordu, törensel örgüleri çözüp Sultavi'nin uzun mor saçlarını tararken.

"Lord T'paja." Küçük kız esnedi. "Baba tarafından üçüncü dereceden kuzenim. Babası Lord T'norwa'ydı ve bir kart oyununda mülkünü kaybetmişti."

Joanna, Sultavi'nin aile soyunun tüm ayrıntılarını bilmesine şaşırılmamıştı. Lord K'herr kızını geleceğin kraliçesi olarak yetiştiriyordu.

Meclislerinin lideri.

"İşte. Hepsi bitti." Son parlayan saç telini de düzeltti ve küçük kızın başına bir öpücük kondurduktan sonra büyük yatağa girmesine yardım etti. "Onu neden sevmedin?"

"Benimle aptalmışım gibi konuştu." Kaşları çatılınca küçük, koyu renkli boynuzları bir araya geldi. "Onu ziyarete gelirsem bana bir bebek vereceğini söyledi. Ben bebek değilim."

"Eğer onu ziyarete gittiyseniz?"

Joanna'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Tutsak olmaktan ne kadar nefret etse de Lord K'herr'in yerleşkesinde kendisini nelerin beklediğini biliyordu. Başka bir Allikan lordu ona aynı korumayı sağlamayabilirdi. Ama Sultavi'nin onsuz gideceğini düşünmek neredeyse daha kötüydü. Küçük kızı kendi çocuğu gibi seviyordu.

"Babam bu fikirden hoşlanmadı. O kötü surat ifadelerinden birini takındı." Sultavi kıkırdadı. "Sonra *yanlışlıkla* meyve suyum Lord T'paja'nın cüppesine döktüm."

"Tavi, bunu yapmamalıydın. Babanın senden en iyi şekilde davranmanı beklediğini biliyorsun."

Kız omuz silkti. "Aldırdığını sanmıyorum. Bana yatma vaktinin geldiğini söyledi ama gözlerinin içi gülüyordu. Keşke bunu daha sık yapsalar."

"Biliyorum tatlım," dedi Joanna sepmatik bir sesle.

Lord K'herr'in kızını sevdiğine gerçekten inanıyordu ama bunu nasıl ifade edeceğini biliyormuş gibi görünmüyordu. Her zaman meşgul görünmesi de yardımcı olmuyordu. Haftada bir kez Sultavi'yle buluşup ona gelecekteki görevleri hakkında bilgi vermek dışında çocuğu nadiren görüyordu.

"Geç oldu. Uyumalısın."

"Bir hikaye istiyorum. Lütfen." Büyük mor gözler ona yalvaran bir bakış attı ve Joanna boyun eğdi.

". Ama sadece kısa bir tane. Bir zamanlar..."

Sultavi'nin hikâyenin sonunu dinleyecek kadar uyanık kalma konusundaki her zamanki kararlılığı, gecenin geç saatlerinin verdiği yorgunluğa yenik düşmüştü. Joanna daha hikâyenin ortasına gelmeden Sultavi'nin gözleri kapanmıştı. Joanna tekrar öptü, yorganı üzerine örttü ve bitişikteki küçük odada kendi yatağına gitti.

Yatmaya hazırlanırken, ortaçağ tarihi doktorasını uzaylı bir savaş lordunun kızına anlatacak hikâyeler bulmak için kullanacağı kimin aklına gelirdi ki, diye düşündü. Her zamanki günlük kıyafeti Sodan Hanesi'nin renklerinde sade bir elbiseydi.

-Evin terzisi ona beyaz bir tunik ve uyuması için bir pantolon dikmişti.

Yatağa girmeden önce, esaret altında geçirdiği zamanı takip etmek için kullandığı çizik koleksiyonuna günün çentiğini ekledi, sonra düzgün karelere bakarken dondu kaldı.

Bir yıl. Bir yıldır bu yabancı dünyadaydı.

Boğazına bir yumru takıldı. Dünya'daki yaşamın uzak bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi görüldüğü ya da şu anki gibi başına gelenlere hâlâ inanmadığı zamanlar oluyordu.

Bir akşam dersinden sonra eve doğru yürüyordu. Kampüs sessizdi, lamba direklerinin arasındaki gölgeler ağırdı ama korkmak aklına gelmemişti. Sonra yolu kaplayan ağaçların altından boğuk bir çığlık duydu. O zaman bile, sadece birinin kendine zarar vermiş olabileceğini düşünmüş ve yardım etmeye gitmişti.

Ancak beyaz tenli bir adamın bir kız öğrencinin cansız bedeni üzerinde eğildiğini gördü. Yardım çağırmak için ağzını açmıştı ki, omzundan kör edici bir acı fırladı ve dünya karardı.

Uyandığında, ancak metal bir karyolanın sığabileceği büyüklükte küçük beyaz bir hücredeydi. Hücrenin bir ucundaki cam duvar, beyaz tenli iki adamın orada durmuş ona baktığını gösteriyordu.

Gecenin karanlığında gözden kaçırdığı ayrıntıları fark ettiğinde mide bulandırıcı bir gümbürtüyle erkek olmadığını anladı. Beyaz, neredeyse plastik gibi bir cilt, bir hayvaninkine benzeyen mat siyah saçlar ve ürkütücü kırmızı bir parıltıya sahip gözler.

İngilizce konuşmadıklarından emin olmasına rağmen ne dediklerini anlayabildiğini fark ettiğinde hâlâ onlara bakıyordu.

"Bilmiyorum. Sanırım çok yaşlı," dedi ilki.

Ne için çok yaşlı?

"Belki üremek için." İkinci konuşmacı omuz silkti. "Ama kaptan her tür dişiye talep olduğunu söylüyor."

"Haklı olsa iyi olur. Kârdan payımı almak için planlarım var."

"Bizi gördükten sonra onu canlı bırakamazdık." Bir omuz silkme daha. "Ve az bir kâr hiç olmamasından iyidir."

Damızlık mı? Kâr mı? Zihni hâlâ durumu anlamlandırmakta zorlanıyordu ama kendini ayağa kaldırdı ve cam duvara doğru gitti.

"Çıkarın beni buradan. Bunu yapamazsın," diye itiraz etti ama konuşurken bile bunun aptalca bir şey olduğunu biliyordu.

İlk erkek ona sırtarak aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. "Yapabiliriz ve yaptık da."

Gözleri soğuk ve değerlendirci bir şekilde onu baştan aşağı taradı. "Umarım bazı müşterilerimiz daha tecrübeli bir ürünü tercih ediyordur."

O daha cevap vermeden, arkadaşı koluna hafifçe vurdu. "Gel. Gidip stokların geri kalanını değerlendirelim."

Beyaz koridorda gözden kayboldular ve o da tekrar ranzasına uzandı.

Uzaylılar. Uzaylılar tarafından kaçırılmıştı.

Mantıklı aklı bir protesto ılığı atmak istiyordu ama havadaki hafif ilaç kokusundan onu tutsak edenlerin yüzündeki kendini beğenmiş kesinliğe kadar her şey biraz fazla gerçek görünüyordu. Hücresini iyice inceledi, bir çıkış yolu aradı ama cam panelin yanında kumandaya benzer bir şey bile bulamadı. Hücrenin arka tarafında küçük bir banyoya açılan gizli bir panel vardı ama başka bir şey bulamadı.

Tekrar ranzasına uzandığında, arkadaşı June'u özlemle düşündü. Diğer kadın bilgisayarla çalışan her şeyde ustaydı ve hiç şüphesiz hack'leyerek kurtulabilirdi. Joanna'nın yetenekleri bu yönde değildi.

Esareti monoton bir rutine oturmuştu. Işıklar periyodik olarak kararıyor ve aydınlandıklarında bir uzaylı gelip cam duvarda beliren bir açıklıktan bir tepsi tatsız yiyeceği içeri itiyordu. Bu açıklığı nasıl açtığını ya da bu durumdan faydalanmanın bir yolunu asla bulamazdı. Zaman ilerledikçe Dünya'dan ve herhangi bir kaçış şansından daha da uzaklaşıyorlardı.

Yolculuğun sonunda onu bekleyen olası kaderin kâbus gibi hayalleri dışında hiçbir şey monotonluğu bozmuyordu. Kle pazarındaki değeri hakkında hiçbir hayali yoktu, özellikle de damızlık istiyorlarsa. Teorik olarak hâlâ ocuk doğurabilecek durumdaydı ama bu yaşta bu ihtimal çok düşüktü. Grnşnden memnun olsa da, düz kahverengi saçları, sıradan kahverengi gözleri ve kısa, dolgun vücudu erkeklerin göğsünde şehvet uyandırma eğiliminde değildi. *Ama belki de bu koşullar altında bu iyi bir şeydir*, diye düşündü kuru bir sesle.

Can sıkıntısını -ve dehşeti- uzak tutmak için zamanını kafasındaki son araştırma makalesini gözden geçirerek ya da ortaçağ şiirleri okuyarak geçiriyordu. Bu rutine o kadar alışmıştı ki, gün ortasında hücresinin duvarında bir uzaylı belirdeğinde gerçekten şaşırdı.

Cam panel kenara kaydı.

"Gel, insan. Kendi değerini ortaya koymanın zamanı geldi."

Ses tanıdık geliyordu ve onu ilk gün gördüğü kişilerden biri olarak tanıdığını düşündü.

"Değerimi biliyorum, teşekkür ederim," dedi dişlerini sıkarak.

"Bunun konuyla ilgisi yok. nemli olan tek değer, birinin sizin için kaç kredi deyeceğidir. şimdi gel."

Adam onun kolunu tuttu -altı parmağı soğuk ve şaşırtıcı derecede güçlüydü- ve onu ayağa kaldırdı. Kadın içgüdüsel olarak çırpınmaya başlayınca, adam kolunu kırılacakmış gibi hissedene kadar arkasından çekti.

"Sabrımı zorlama. Bilinci yerinde olmayan bir dişinin değeri daha azdır ama yine de satılır. İsteddiğiniz bu mu?"

rperdi. Kaderine karar baygın olma fikri onu dehşete düşürmüştü.

"Bunu istemiyorum," diye fısıldadı. "O

zaman uslu dur."

Ağrıyan kolunu serbest bıraktı ve onu koridora doğru itti. Çoğu niversite ğrencisi yaşında olan başka kadınlar da benzer hücrelerden çıkıyordu. Yüz ifadeleri panikten şoka kadar değişiyordu ve beyaz tenli uzaylılar onları ilerletirken birçoğu ağlıyordu. Yavaşlamak, bazılarıyla konuşmak istedi ama onu kaçıran kişi onu diğerlerinin önünde aceleyle dışarı çıkardı.

"Sizin için bir teklifimiz olabilir. Umarım işe ," diye tısladı.

"Teklif mi? Ne teklifi?"

"Kapa eneni ve devam et."

Onu koridor boyunca çekti, sonra gemiden dışarı çıkardı ve bir rampadan aşağı indirdi. Büyük bir uçak gibi geniş ve kapalı bir binadaydılar.

Geminin önünde derme çatma bir sahneye benzeyen bir hangar vardı. Sahnenin ötesinde, ellerinde gözlükler, pençeler ya da dokunaçlar olan baş döndürücü bir dizi uzaylı etrafta dolanıyordu. Kendisini esir alan kişi onu bir dizi basamaktan aşağı indirip sahneden uzaklaştırmadan önce, hepsinin son derece tuhaf yerlerde parıldayan mücevherlerle süslü giysiler giymiş gibi görüldüğünü fark edecek kadar zamanı olmuştu.

Diğer kadınlar gemiden çıkmaya başlayıp sahneyi ve bekleyen seyircileri gördükçe arkasındaki gürültü arttı. Çılgınca çığlıkları, bekleyen uzaylılardan gelen takdir dolu seslerle karıştı

- Hırıltılardan tıkırtılara ve tıslamalara kadar her şey. Koruması gürültüyü duymazdan gelerek onu binanın dış duvarındaki bir kapıya götürdü. Onu kapıdan geçirip dışarıdaki kargaşadan sonra bereket versin ki sessiz olan küçük bir odaya soktu ve kapıyı arkasından çarptı.

Odada sadece bir kişi daha vardı, koyu mor saçları iki kıvrık boynuzdan geriye doğru çekilmiş ve tek bir uzun örgüyle örülmüş büyük bir uzaylı. Diğer müşterilere baktığı anların aksine, bu adam lüks kumaşlarla süslenmemiş ya da mücevherlerle donatılmamıştı. Omzunda küçük bir nişan bulunan sade bir deri yelek giymişti ama süslü püslü olmaması komutanlık havasını azaltmıyordu. Onun yetkili olmaya alışkın bir erkek olduğundan oldukça emindi.

Ama benden o sorumlu değil, diye düşündü meydan okurcasına.

Omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve kendisini inceleyen adamın soğuk, düşünceli bakışları altında irkilmemek için elinden geleni yaptı.

"Benim bir kızım var," dedi sonunda.

Onun söylemesini beklediği şey bu değildi ve kaşlarını çatı.

"Ona bakacak bir kadına ihtiyacı var," diye devam etti.

"Peki ya karın?" diye sordu kararsızca.

Yüzü daha da soğuklaştı. "Eşim öldü."

Beklenmedik bir acıma duygusu hissetti ama adamın yüz böyle bir duyguyu hoş karşılamayacağından şüphelendi. *O bir uzaylı köle sahibi,* diye hatırlattı kendine. *Merhameti hak etmiyor.*

"İrkımızda çok fazla dişi yoktur." Yumruklarını iki yanında sıktı. "Var olan birkaçı da şımarık entrikacılarıdır. Sultavi'ye iyi davranmazlar."

"Neden olmasın? Eğer dişiler nadirse-"

"Onu kendi çocukları için bir rakip olarak görürler. Hatta belki de benim... sevgim için bir rekabet olarak."

"Özür dilerim ama bunun benimle ne ilgisi var?"

Adam içini çekti ve bir an için sert yüzündeki yorgunluğu gördü. "Kızıl Ölüm'den bu yana tüm dişilerin sayısı azaldı. Kızım için tuttuğum kadın yoldaşların hepsi eş arayan erkekler tarafından ayartıldı. Bir köle olarak böyle bir seçeneğin olmayacak."

İfadesindeki tam kesinlik karşısında midesi sıkıştı. *Ben köle değilim,* düşündü meydan okurcasına, ama direnmesine rağmen durumdan *bir* çıkış yolu göremiyordu.

"Neden ben?" diye tekrar sordu.

"Olgun bir kadınsınız ve satış paketinizde ilkel geçmişinize rağmen eğitilmiş olduğunuz belirtiliyor." Şüphencilik oldukça açıktı. "Sultavi'nin bir dişinin bakımına ihtiyacı var. Siz en iyi seçenek gibi görünüyorsunuz."

"Ama ben buraya ait değilim. Dünya'da bir hayatım var." Kitapları, dersleri ve bitkileriyle güvenli, huzurlu bir hayat.

"O hayat sona erdi." Yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. "Sana bir alternatif sunuyorum. Tabii daha fiziksel amaçlar için açık artırmaya çıkarılmayı tercih etmezseniz...? Yaşınız size karşı olabilir," diye ekledi soğukkanlılıkla. "Ama dediğim gibi, dişilere talep var."

Dışarıdaki gürültülu kalabalığı hatırlayarak ürperdi. "Bunu istemiyorum," dedi sessizce.

"O zaman ayarlamaları ben yaparım." Kadının kabul edeceğinden en ufak bir şüphesi yokmuş gibi görünüyordu ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Hâlâ Kaptan Nohta'nın onu bulduğu o uzun zaman önceki günü düşünüyordu. Şimdi o ve çok sevdiği küçük kız kaçıyordu ve her şey bir kez daha değişmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

"T İşte bu," diye fısıldadı Sultavi, kısa direklerin üzerine tünemiş pembe bir evi işaret ederek Joanna'nın dikkatini tekrar
Şu an.

Pazarın kenarına ve yerleşim bölgesinin başlangıcına ulaşmışlardı. Sokak boyunca sıralanan küçük evlerin renkleri ve tarzları birbirinden farklıydı ama hepsi de temiz ve bakımlıydı, bahçeleri de çekiciydi. Pembe ev bir istisnaydı, etrafını saran bitki ormanı tamamen kontrolden çıkmış görünüyordu.

"Emin misin, Tavi?" Joanna tekrar sordu.

"Evet. Son dadımız bazen beni buraya çaya getirirdi. O da Trevelorian'dı."

Sokağın ilerisinden bir gürültü duyuldu ve Joanna kızı tekrar gölgelerin içine çekti, kalbi çılgınca çarpıyordu. Sesler azaldı ama Joanna kendini karanlık alanın güvenliğinden ayrılmaya zorlayamadı.

"Bu çiftleşip uzaklaşan kişi, değil mi?"

"Evet. Üzgündüm. Ama sonra babam seni bana getirdi ve her şey yeniden yoluna girdi."

Sultavi ona tatlı bir gülümseme verdi ve Joanna'nın göğsü ağrıdı. Kıza burada olmasının tek sebebinin şu olduğunu hiçbir zaman tam olarak söyleyememişti

başka seçeneği yoktu. Ama bu hâlâ doğru muydu? Biri ona sihirli bir şekilde eve dönüş yolu sunsa bile, Tavi'yi terk edebileceğini sanmıyordu.

Başını iki yana salladı. Şu anda Lord T'paja'nın pençelerinden uzak durmak, Dünya'ya dönmek gibi teorik bir seçimden daha önemliydi.

". Ortalık sakinken gidelim."

Aceleyle yolun karşısına geçtiler ama açık alandaki bu kısa mesafe bile ona kendini çok açıkta hissettirdi. Rahat bir nefes alarak çalılıkların arasına daldı. Karanlıkta bile bahçenin şaşırtıcı bir bitki dizisinden oluştuğunu anlayabiliyordu. Etrafını saran kokuların yoğunluğu neredeyse baş döndürücüydü. Ön kapıya çıkan basamaklara giden dar patikayı takip etmeye konsantre olmak için kendini zorlaması gerekti.

Kapının yanında ince metal bir zincir asılıydı ve onu hızla çekti. Sultavi'ye sarılıp buraya gelmekle hata yapmadığını umarken evin içindeki çan seslerini duydu. Kaptan Nohta, Trevelorian bilgininin yardım edebileceğinden emin görünüyordu. Onları yerleşkeyi çevreleyen duvarın içine gizlenmiş bir kapıdan içeri sokmuştu.

"Alime git. Kaçmana yardım edecek," diye emretmişti. "Peki ya sen?"

Yüzü sertleşmişti. "Lordumun intikamını alacağım."

Kapı açıldığında Opinnas'ı gördü, parlak renkli ibiği her zamankinden daha da dağınıktı. Trevelorianlar uzun, cılız bacakları üzerinde tombul küçük bedenleri olan kuş benzeri bir ırktı ve tüyleri koyu fuşyadan çok soluk bir pembeye kadar değişiyordu. Gagasına tünemiş altın çerçeveli gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak onlara baktı ve sonra rahat bir nefes aldı.

"Tanrıçaya şükürler olsun! Ben de tam sana bakmaya geliyordum. İçeri gel. Çabuk."

Onları evin içine çekti, kapıyı arkalarından kapatıp kilitlemeden önce endişeyle sokağa baktı.

"Bizi bekliyor muydunuz?" diye sordu Joanna şüpheyle. Opinnas haftada üç kez Sultavi'ye ders vermeye geliyor ve sık sık Joanna'ya bu garip yeni dünya hakkında bir şeyler öğretmek için yanında kalıyordu. Geçen yıl boyunca onu bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı ama şu anda ne kadar savunmasız olduklarının da farkındaydı.

"Mutfak personelinden biri kaçmayı başardı ve bana bir mesaj gönderdi. Bana neler olduğunu anlattı."

Keskin siyah gözleri Sultavi'ye sempatik bir bakış atarak koridorun sonundaki darmadağınık mutfığa doğru ilerledi. Evin her tarafı darmadağındı; her yüzeyde bir sürü eşya, kitap ve parşömen vardı, duvarlardaki her santimlik boşluk için resimler birbiriyle yarışlıyordu ve mobilyaların üzerini rengârenk uyumsuz kumaşlar kaplamıştı.

Bilgin onları yıpranmış ahşap masadaki sandalyelere oturttu, sonra da çay yapmak için koşuşturdu. Sultavi Joanna'nın kucağına tırmanmış, göz kapakları düşmüş bir halde onu izliyordu.

Fincanları masaya koyarken "Nasıl kaçtın?" diye sordu.

"Yüzbaşı Nohta bizi yerleşkeden çıkardı. İhanete uğradıklarını söyledi."

"K'herr'e T'paja'ya güvenmemesini söyledim ama onunla barışmak istedi. Onun iyiliği için," diye ekledi Joanna'ya usulca, Sultavi'nin dikkatini bir tabak tatlı bisküviyle dağıtırken.

"T'paja? Dün gece orada olan kişi. Akraba değiller mi?"

Opinnas içini çekti. "Evet. Sorun da bu. T'paja soyu sayesinde klanın liderliğini ele düşünüyor - bir kez rakiplerini... ortadan kaldırırsa."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye girdi Sultavi, ağzı bisküvi doluydu.

"Bunu yapman için bir neden yok, çocuğum." Joanna'ya işaret etti ve o da Sultavi'yi yere bırakıp Joanna'nın yanına gitti. "Onu arıyor olacak. Kendisini onun vasisi olarak ilan etmeyi planladığından şüpheleniyorum. Bunun olmasına izin veremezsin."

"Ama bunu nasıl önleyebilirim?" Korku ve hayal kırıklığı hâkimiyet için savaşıyordu. Bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyordu. "Bizi kabul edecek biri var mı?"

"Sadece çocuğun mirasından faydalanmak isteyenler. Bu gezegenin nasıl bir yer olduğunu biliyorsun."

Bunu yeterince sık tartışmışlardı. Alliko, her biri ayrı bir Hanedan tarafından yönetilen şehir devletlerine bölünmüştü. Haneler artık birbirleriyle sürekli savaş halinde olmasalar da, birbirleriyle uzun süredir devam eden ve derinlere kök salmış bir rekabetleri vardı. Sultavi'nin mirası ve kadın olması onu değerli bir piyon haline getirecekti.

Opinnas gagasını düşünceli bir şekilde birbirine vurdu. "Bu gezegenden gitmelisin."

"Gezegen dışına mı?" Aklından yine Dünya düşüncesi geçti ama sonra parmağıyla kırıntılarını karıştıran küçük kıza baktı. "Nereye gidebiliriz ki?"

"Benim önerim Trevelor. Orada seni yanına alabilecek bir ailem var."

"Sanırım herkesin kölelere ihtiyacı var." Acı, o engelleyemeden ağzından kaçtı.

Arması alevlendi. "Konfedere Gezegenlerde köleliğe izin verilmediğini size daha önce de söylemiştim."

"Bu bizi çalanları durdurmadı. Bu nedenle, Lord K'herr'in beni satın almasını da engellemedi."

"Yaptıklarını mazur göstermeye çalışmıyorum ama o sadece Sultavi'yi düşünüyordu. Çok daha kötüsü de olabilirdi."

İç çekti ve öfkesinin bir kısmını serbest bırakmaya çalıştı. Opinnas haklıydı. Beslenmiş, giydirilmiş ve belli bir nezaketle muamele görmüştü. K'herr hiçbir zaman onun yatağına gelmesini talep etmemiş ya da başka bir erkeğin bunu yapmasına izin vermemişti. Ama yine de onun bir köle olduğu bilgisi canını sıkıyordu.

Trevelor'a varırlarsa, sonunda gerçekten özgür olacak mıydı? Kalbinde küçük bir umut kıvılcımı canlandı.

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu.

"Bu zor olabilir." Gagasını tekrar tıkırdattı. "Yalnız seyahat eden bir kadın ve bir çocuk dikkat çekebilir. Ve herkes olması gerektiği kadar yasalara saygılı değil..."

"İlk defa gardiyanlardan birinin burada olmasını diliyorum," dedi üzüntüyle.

"Haklısın. İhtiyacın olan şey tam olarak bu, bir muhafız."

"Lord K'herr'in adamlarından biri mi?"

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Korkarım ki hayır. Bana anlatılanlara göre, ona sadık olan hiç kimse hayatta kalamamış. Aklımda başka biri vardı."

"Kim?"

"Bir paralı asker - K'herr'in eski bir tanıdığı. Adı Vanha Pasken ve anladığım kadarıyla K'herr'e borçlu."

"Onu nasıl bulacağımızı biliyor musun?"

"Sanırım öyle. K'herr bana onun iletişim bilgilerini verdi." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Her zaman hazırlıklı olmak isterdi."

Lord K'herr'i gerçekten hiç tanıımıyordu. Sultavi hakkında konuşmak için periyodik olarak bir araya geliyorlardı ama Lord K'herr kendisinden hiç bahsetmiyor ya da ona kişisel sorular sormuyordu. Şimdi belki de onun konumu hakkında bildiğinden daha suçlu hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

"Onunla irtibata geçeceğim." Keskin siyah gözleri Sultavi'ye baktı, başı öne eğikti. "Ama bu zaman alacak ve sen burada kalamazsın."

"Neden olmasın?" Sokaklarda yarışmaya geri dönme düşüncesi onu korkutuyordu.

"Bakacakları ilk yer burası." Başını öne eğdi. "Belki de ilk bakacakları yer değildir. T'paja bana hiç zeki biri gibi gelmedi. Ama o bile bir yolunu bulacaktır."

Adamın haklı olduğunu düşünüyordu. Bilgin'in yerleşkeye yaptığı geziler herkesçe biliniyordu.

"O zamana kadar nerede saklanabiliriz?"

"Göz önünde. Ya da neredeyse göz önünde." Gözleri parladı. "Şimdi çayını iç ve seni oraya götüreyim."

SULTAVI BİR HAFTA SONRA "SİKILDIM," DIYE SIZLANDI.

"Biliyorum tatlım," dedi Joanna elinden geldiğince sempatik bir şekilde. Saklandıkları küçük yerde geçirdikleri beş günün ardından küçük kızın hayal kırıklığını çok iyi anlıyordu ama kendisi de en az onun kadar sıkılmış ve sinirlenmişti.

"O erkek ne zaman buraya gelecek?"

"Bilmiyorum." *Keşke bilseydim.*

Kaçtıkları gece Opinnas onları açık pazarın kenarındaki bu tavernaya getirmişti. Sahibi Rouvi'nin Lord K'herr'e tamamen sadık olduğuna dair onları temin etmişti. Rouvi onları yasadışı içki depolamak için kullanıldığından emin olduğu gizli bir bodruma saklamıştı. O zamandan beri Opinnas'tan sadece iki not almışlardı. İlki mesajın gönderildiğini ve gizli kalması gerektiğini bildiriyordu. İkincisi ise yardımın yolda olduğunu söylemişti ama herhangi bir ayrıntı vermemişti.

Dış dünyayla kurdukları tek temas, günde bir kez Rouvi'nin onlara erzak getirmesiydi. Dikkat çekmekten korktuğu için ziyaretleri çok kısa sürüyordu ama ona pazar yerinin hâlâ Lord T'paja'nın savaşılarıyla dolu olduğunu söylemişti. Tüccarların hiçbiri bu durumdan memnun değildi, özellikle de Lord K'herr'in aksine Lord T'paja erkeklerini kontrol etmek için hiçbir girişimde bulunmadığından. Dükkân sahiplerini taciz etmelerine izin vermekten oldukça mutlu görünüyordu.

Uzun gecikme ve durumun belirsizliği ona ağır geliyordu. Geldiklerinden beri neredeyse hiç uyumamıştı. Yukarıdaki meyhanenin gürültüsü nihayet dindiğinde bile, kendini her biri bir öncekinden daha kötü olan olası kaderleri düşünürken buldu.

Neyse ki Sultavi her şeye rağmen uyuyabiliyor gibiydi. Kaçtıkları akşamlarla ilgili birkaç kâbus görmesine rağmen, Joanna onu teselli ettikten sonra her zaman çabucak uykuya geri dönüyordu. Ne yazık ki iyi uyumak sadece gündüz huzursuzluğunu artırıyor. Görgü kurallarından okçuluğa kadar her konuda derslerle dolu yoğun günlere alışkındı, öyle ki Lord K'herr Joanna'yı kızı hakkında nadiren yaptığı tartışmalardan birine çağırdığında, Sultavi'ye daha fazla boş zaman tanınması için onu teşvik etmişti.

Kaşlarını çatmıştı, yüzü her zamanki gibi sertti. "Evimizin gelecekteki yöneticisi olarak eğitilmeli."

"Bunu anlıyorum ama o hâlâ küçük bir kız ve oyun oynamak için zamana ihtiyacı var."

"Oynamak mı?" Kelimeyi bir hastalık gibi telaffuz etti ama sonunda kısa bir baş sallama hareketi yaptı. "Konuyu değerlendireceğim."

Daha fazla taviz vermeden onu kovmuştu, ancak ertesi gün kendisine biraz daha boş zaman tanıyan güncellenmiş bir program sunuldu. Buna rağmen Sultavi, bu zorunlu hareketsizlik döneminin üstesinden gelmekte zorlanacak kadar meşguldü.

Joanna onu oyalamak için aklına gelen her şeyi yaptı. Oyunlar icat etti ve boğazı ağrıyana kadar hikayelerini anlattı. İçinde

Çaresizlik içinde, Rouvi'yi kendisine garip Allikan oyun kartlarından bir deste getirmesi için ikna etmişti ve şimdi hatırlayabildiği tüm kart oyunlarını oynuyorlardı.

"Pencereden dışarı bakabilir miyiz?" Sultavi umutla sordu.

Dış duvardaki açıklığa pencere demek abartılı olurdu. Küçük dikdörtgen sadece bir klima büyüklüğündeydi. Dışarıyı görebilmek, daha doğrusu duyabilmek için duvara dayalı kasaların üzerine tırmanmaları gerekiyordu. Açıklık, arkasında gazlı bez bulunan ince metal bir ağıla kaplıydı ve dışarıda hareket eden şekillerin sadece belli belirsiz bir izlenimini seçebiliyorlardı.

Açıklığın üzerine ağır ahşap bir panjur çekilebiliyordu. Işıktan eser kalmaması için geceleri kapalı tutuyorlardı, ancak Joanna kapalı alana biraz hava girmesini sağlamak için gündüzleri açıyordu.

Sultavi dış dünyaya küçük bir bakış atmaktan hoşlanıyordu ve bu nedenle Joanna da hoşlanıyordu, ancak pazara bu kadar yakın olmaktan her zaman tedirgin olmuştu.

"Pekala," diye kabul etti. "Ama sadece kısa bir süre için. Yakında hava kararacak ve deklanşörü kapatmamız gerekecek."

Sultavi hevesle başını salladı ve sandıklar yığınının doğru koşmaya başladı. Joanna onu yakalayamadan yolu yarılamıştı, sonra en üstteki sandığa yerleştiklerinde onun kucağına tırmandı.

"Bayan Litta yine şikâyet ediyor," diye fısıldadı Sultavi sessiz bir kıkırdamayla.

İri yapılı, yaşlı kadın yeni alışverişler yapmaktan çok bir önceki gün yaptığı alışverişlerden şikâyet etmekle vakit geçiriyor gibiydi.

Marja'nın olgunlaşmadığını savunmasını dinlerken Joanna usulca, "O asla mutlu olmaz," diye onayladı.

"Keşke biraz marja olsaydı. Olgunlaşmamış olsa da umurumda ."

Sultavi pencere açıldığında kaşlarını çatı ve Joanna ona sarıldı. Taze meyve düşüncesi kendi ağzını sulandırıyor. Beslenmeleri, Rouvi'nin aşçısına fark ettirmeden getirebildiği şeylerle sınırlıydı; bunlar da genellikle tatsız krakerler ve kurutulmuş et parçalarıydı. O ana kadar yerleşkede ne kadar iyi beslendiğini fark etmemişti.

Pencerelerinin önünden geçen botların sesi onu ürpertti ama ardından gelen tanıdık ses damarlarında buza yol açtı.

Sultavi panele uzanarak, "Bu Besu," diye fısıldadı. "Sence bizi mi arıyor? Belki de her şey yolundadır."

Küçük kızın iyimser sözlerine rağmen Joanna onun yüzündeki şüpheyi görebiliyordu.

"Korkarım ki hayır."

"Ama o babamın muhafızlarından biri!"

Joanna da ona güvenmiyordu. Bir gece bahçede ona rastlamıştı ve eğer Nohta ortaya çıkmasaydı, ona zorla sahip olacaktı.

Bunun yerine Nohta onu üzerinden çekip uzaklaştırdı.

"Neyin var senin? Lord K'herr'in ona dokunulmaması için emir verdiğini biliyorsun."

"Neden olmasın?" Besu somurtarak sordu. "Sadece küçük bir eğlenceydi." "Eğer böyle bir eğlence istiyorsan, şehre git."

"Burada bedava varken neden para ödeyesiniz ki?"

Nohta tiksintiyle başını salladı. "Bir fahişeye para veremeyecek kadar cimri olduğun için işini kaybetmeyi göze mi alıyorsun? Defol git buradan."

Besu kaşlarını çatı ama sinsice uzaklaştı. Nohta ona baktı, yüzü anlayışsız değildi.

"İyi misin?"

Hayır. Yırtık elbisesini göğüslerinin üzerinde birleştirirken elleri titriyordu.

"Evet," diye başardı.

"Odana geri dön. Onu senden uzak tutmak için elimden geleni yapacağım ama geceleri bahçelerden uzak durman daha iyi olur."

Titrek bir baş sallama hareketi yaptı ve ilk gözyaşları dökülmeye başlamadan önce aceleyle oradan uzaklaştı. Orada , içinde bulunduğu durumun gerçekliğinden kaçabildiği, sadece bitkilerin kokusunu içine çekebildiği ve sessizliğin tadını çıkarabildiği nadir zamanlardan biriydi.

Odasına döndüğünde, dayanabildiği en uzun ve en sıcak duşu aldı; korkudan, aşağılanmışlıktan ve kirlenmişlik hissinden arınmaya çalıştı. Sonra bitişikteki odaya göz attı. Sultavi kocaman yatağında uyuyordu, küçücük bedeni gösterişli çevre tarafından cüceleştirilmişti. Küçük kız esaretindeki tek parlak noktaydı ama onu ne kadar sevse de özgürlüğüne hasretti.

Ve şimdi hayatları için kaçıyorlardı. Şimdiye kadar, özgürlük heyecan verici olmaktan çok korkutucuydu.

Sultavi'nin parmakları hâlâ panelin üzerinde duruyordu ama Joanna onları nazikçe çekti.

"Bekleyip emin olmalıyız," diye fısıldadı öne doğru eğilirken. Her ikisi de Lord T'paja'nın renklerini giymiş olan muhafız ve arkadaşını zar zor görebiliyordu.

"Küçük sürtükten hala bir iz yok mu?"

Sert ses diğer Allikan savaşçısından geldi. "Hayır," diye

homurdandı Besu.

"Allah kahretsin. Lord T'paja mutlu olmayacak. İddiasının meşru görünmesi için ona ihtiyacı var."

"Nasıl?"

"Onun vesayeti altında olduğunu iddia edecek. Kız üreme çağına gelir gelmez onunla çiftleşecek ve bir varis elde edecek." Diğer erkek omuz silkti. "Hatta onu memnun ederse birkaç tane daha doğurması için yanında tutabilir."

Besu sırtıttı. "Kibirli küçük kaltağın hakkını veriyor. Çok yüksek ve kudretli. Her zaman bana emirler yağıdırıyor."

"Dişi insandan da iz yok mu?"

Besu'nun sırtışı kaşlarını çatmasına dönüştü. "Hayır. Ama onu bulacağım. Ona kaçmamayı öğreteceğim."

"Ona çok fazla zarar vermeyin," diye uyardı diğer muhafız. "Lord T'paja tadına bakabileceğinizi söyledi ama insan dişiler yeraltı pazarlarında oldukça iyi para ediyor ve bunu kesmenizden memnun olmayacaktır."

Besu'nun kaşları . "Onu alabileceğimi söyledi. Bu da ödülümün parçasıydı."

Diğer erkek güldü ve onu sırtından alkışladı. "Ve yapacaksın da. Sadece onu geri vermek zorundasın. Ve hoşuna giden herhangi bir dişiyi satın almak için yeterli kredin olacak. Ama önce onları bulmalısın."

Diğer muhafız uzaklaşırken Besu, "Onları bulacağım," diye mırıldandı. "Ama belki onları teslim etmeyeceğim."

O da yürüyüp gitti ve Sultavi Joanna'ya döndü, küçük yüzü öfkeliydi. "O babamın adamlarından biri. Ve ona ihanet etti."

"Öyle görünüyor."

"Ben söyleyene kadar bekle..." Dudağı titredi. "Unutmuşum."

"Biliyorum, tatlım." Joanna kolunu kıza doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Ya çağırdığınız kişi Besu gibiyse?"

Joanna olabildiğince kendinden emin bir şekilde, "Eminim baban ona güvenmeseydi Opinnas onunla temasa geçmeyi önermezdi," dedi. "Şimdi kepengi kapatma zamanı," diye ekledi. "Lambayı yakabilir misin?"

Sultavi hevesle başını salladı, zaten önceki konuşmadan dolayı dikkati dağılmıştı. Sandık yığınının altına atladı ve eski moda yağ lambasını buldu. Rouvi varlığını gizli tutmak istediği için mahzende elektrik yoktu. Sultavi lambayı en düşük ayarda dikkatlice yakar yakmaz Joanna ağır ahşap kepengi kapattı ve onu takip etti. Ellerin titrediğini fark etti.

Bu gezegenden gitmeleri gerekiyordu. Eğer bu Vanha yakında ortaya çıkmazsa, ne yapacaklardı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Craxan Rok'Darian barın en karanlık köşesine büzüldü ve gözlerini içkisine dikti. Hiçbir zaman içkiyi fazla sevmemişti ama Ateş mavisı sıvı Vanha'nın en sevdiğiydi ve onunla kadeh tokuşturmak en doğrusu gibi görünüyordu. Yaşlı adamın ona çenesini kapatıp içmesini söyleyen sesini neredeyse duyabiliyordu.

Keşke burada olsaydı.

Craxan Vanha'yı hayatının büyük bir bölümünde, başlangıçta askeri akademisinde silah eğitmeni olarak tanımişti. Ama sonra veba kendi gezegeni Ciresia'ya gelmiş ve ailesini yok etmişti. Yetkililer hayatta kalanları toplarken bile Vanha bir şekilde onu Ciresia'dan çıkarmayı başarmıştı. Vanha onu eğiten, paralı askerliğin inceliklerini gösteren ve onu
-Ve sorunlu.

Craxan'ın sonunda ayak diremesi ve yasallığı tartışmalı başka bir girişimin içine sürüklenmeyi reddetmesinin ardından geçen yıl yollarını ayırmışlardı. Ama görüşmeye devam etmişlerdi ve Vanha'nın evrende kendi gelişigüzel yolunu izlediği bilgisi hâlâ oradaydı. Sonra Vanha'nın öldürüldüğü haberini almış ve ipler kopmuştu. Sanki ailesini yeniden kaybetmiş gibi hissetti.

Son altı ayın çoğunu Vanha'nın katillerinin izini sürerek geçirmişti. son bir bugün ortadan kaldırılmıştı - dolayısıyla

Kutlama. Ama kutlama yapacak gibi hissetmiyordu. Kendini yorgun ve yalnız hissediyordu. Onu harekete geçiren o yakıcı intikam arzusu olmadan, gerçek bir amacı da yoktu. Bir başka anlamsız paralı askerlik işine dönme düşüncesi hiç çekici gelmiyordu.

"Hey, Cire." Sert bir ses düşüncelerini böldü.

Davetsiz misafire bakmadan, "Siktir git," dedi. Konuşacak havada değildi.

Büyük, pençeli bir el omzunu sıktı. "Seninle konuşuyorum."

Craxan'ın savaşçı refleksleri devreye girdi. Eli yakaladı ve yukarı doğru bükerken, kuyruğu dışarı fırladı ve diğer erkeği dizlerinin üzerine devirdi. Uzun dişlerine ve barın loş ışığında parıldayan koyu, yanardöner pullarına bakarak bir Skaal olduğuna karar verdi. En sevdiği tür değildi ama Vedeckyanlar kadar gölgeli ya da Ruijinler kadar acımasız da değillerdi.

"Ben de siktir git dedim." Diğer erkeği serbest bıraktı ve içkisini düşünmeye geri döndü.

"Allah kahretsin. Sana bir mesajım var."

"Ne mesajı?"

"yaşlı Vanha'nın ortağıydın, değil mi?"

Geçmiş zaman kipi canını yaktı ama dönüp dikkatle ayağa kalkan erkeğe bir kez daha baktı.

"Öyleydim."

"Uzay limanına onun için bir mesaj geldi. Mesajı iletmem için beni tutmuştu ama ne olduğunu öğrenince, yerine mesajı size getirmemi istedi."

"Sana kim söyledi?"

Erkek omuz silkti. "Bilmiyorum. Şu süslü kıçlı Trevelorian'lardan biri. Bunu yapmam için bana yirmi kredi gönderdi."

Craxan'a doğru bir mesaj tableti itti.

Craxan şüpheyle baktı, sonra içeri çekti ve aldı.

Komutan Pasken,

Umarım bu mesaj sizi iyi bulmuştur. Hatırlayacağınız üzere, Lord K'herr birkaç yıl önce Cire gençleri konusunda size yardım etmişti. Şimdi de benzer bir konuda acilen yardımınıza ihtiyacı var. Lütfen mümkün olan en hızlı şekilde Alliko'ya gelin. Beni burada bulacaksınız.

Bunu Alliko'yla ilgili bir adres takip ediyordu ama Craxan mesajın geri kalanıyla çok daha fazla ilgileniyordu. Vanha'nın bir Allikan'dan yardıma mı ihtiyacı vardı? Bir Cire genci için mi? Bu sadece onun adına olabilirdi, yine de Vanha gibi inatçı yaşlı bir piçin neden başka birinden yardım isteyeceğini hayal bile edemiyordu.

Triad'ın kötü tarafına geçtiğinde benden yardım isteme zahmetine girmediyi kesin, diye düşündü acı acı.

İlk içgüdüğü mesajı yok etmekte ama Vanha'nın Lord K'herr'e gerçekten bir borcu varsa, bunu ödemek Craxan'ın sorumluluğundaydı. Ve belki de bu süreçte geçmişteki ilişkileri ve kendi geçmişiyle olan bağlantıları hakkında daha fazla şey öğrenebilirdi.

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu yanındaki tabureye oturmuş olan Skaal'a. Skaal barın arkasındaki içki şişelerine bakıyor, başparmağını parmaklarına sürtüyordu.

"Söylemiştim. Sadece sana mesajı getirmek için para aldım." Erkek ellerine baktı, sonra dikkatlice rahat bir tonda ekledi, "İş söz konusuysa yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Craxan ona bir kez daha baktı ve bu kez şanssız bir erkeğin işaretlerini fark etti -birkaç kez tamir edilmiş koşum takımı, kemerindeki bıçağın yıpranmış kabzası ve özlenen yemeklerden bahseden zayıflamış gövdesi. Aynı yerde bir ya da iki kez bulunmuştu.

"Ne gerekeceğinden emin değilim-"

"Ben bir tamirciyim, iyi bir tamirciyim ve dövüşebilirim."

Saklamaya çalışmasına rağmen diğer erkeğin yüzündeki umut ifadesini görebiliyordu. *Lanet olsun*. Kendini neye bulaştırıyordu?

Ama erkeğin umutlarını yıkmaya da gücü yetmedi. İç çekti. ". Git bize Alliko'ya giden ilk uygun geçidi bul. Seninle uzay limanında buluşuruz."

Başını sallamadan önce diğer erkeğin yüzündeki rahatlama ifadesini gördü. "Ben Jed."

"Ben Craxan'ım."

ÜÇ GÜNLER DAHA SONRA, CRAXAN VERDİ VE
ESKİ TREVELORIAN ÂLİM A
inanmayan bakışlar.

"Bir çocuk bakıcısına ihtiyacınız olduğu için -ölü bir erkek adına- acil bir mesaj mı gönderdiniz?"

Opinnas Craxan'ın sinirlenmesine aldırmadan gözlüklerini düzeltmekle yetindi.

"Çocuk bakıcısına ihtiyacım yok. Çocuk için bir refakatçiye ihtiyacım var."

"Aynı şey," diye mırıldandı ama diğer erkek onu görmezden geldi.

"Ve Komutan Pasken'den yardım istedim çünkü Lord K'herr bana ona yardım edeceğini söylemişti. Ya da bu durumda olduğu gibi, çocuğuna."

Hay sikeyim. İlk içgüdülerini takip etmeli ve mesajı yok etmeliydi.

"Bunun için bana ihtiyacınız yok. Benim yeteneklerim daha özel."

"Durumun ciddiyetini gözden kaçırdığınıza inanıyorum. Çocuk -ve yoldaşı Lord T'paja tarafından aktif olarak avlanıyor. Eğer onları bulursa, çocuk için sanal kölelik, arkadaşı için ise gerçek kölelik hayatı söz konusu olacaktır."

"Kölelik yasadışıdır," diye .

"Belki de. Ama devriyenin çok zayıf olduğunu herkes kadar senin de bildiğinden şüpheleniyorum." Keskin siyah gözler Craxan'a baktı ve Craxan, Opinnas'ın onun daha şüpheli faaliyetlerinin farkında olduğu gibi ani ve rahatsız edici bir hisse kapıldı.

"Onları gezegenden kendiniz çıkaramaz mısınız?"

"Lord K'herr ile herhangi bir ilişkisi olan herkes gibi ben de yakından izleniyorum. Ve mesele sadece onları gezegenden çıkarmak değil. Onları güvenli bir şekilde Trevelor'a götürmek. Eğer kendim ve bir çocuk için geçiş ayarlayacak olsaydım, bu hemen edilirdi."

Craxan kaşlarını çattı ve küçük mutfığın izin verdiği ölçüde üç adım attı. Kuyruğu öfkeyle sallanıyordu ama her yüzeyi kaplayan pek çok nesneden birine çarpmamak için onu kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı. Evin tamamı onu rahatsız ediyordu - çok küçük ve çok dağınıktı - ve ona yıllar önce kaybettiği evi hatırlatan rahat bir havası vardı.

"Lordunuz K'herr neden Vanha'nın bu işi kabul edeceğini düşündü?"

Trevelorian omuz silkerken tüyleri dalgalandı. "Bilmiyorum. Bana eskiden tanıştıklarını ve ona bir hizmette bulunduğunu söyledi."

"Bir Cire genciyle ilgili hizmet mi?" Bu ifadenin üzerine atladı. "Neydi o?"

"Bilmiyorum. Birkaç yıl önceydi, babasının ölümü onun Alliko'ya dönüp görevlerini üstlenmesini gerektirmeden önceydi." O çok keskin gözler yine onun yüzüne odaklanmıştı. "Ama görünüşe göre Komutan Pasken'in de benzer bir davranışta bulunacak kadar minnettar olacağını düşünmüş."

Yine o cümle vardı ama şimdi işin doğasını bildiği için yeni bir anlam kazanmıştı. Lord K'herr'in bunu gerçekten kastetmiş olması mümkün müydü?

Ailesinin ölümünden sonraki günler öfke ve yasla karışık bir bulanıklık içinde geçmişti. Sonra Ciresian Yüksek Konseyi hayatta kalanların kendi "korumaları" altında toplanmaları için emir göndermişti ama bu yapmak istediği son şeydi. Her nasılsa Vanha onu bir uzay gemisine bindirip gezegenden uzaklaştırmıştı. Bu Lord K'herr'in yardımıyla olmuş olabilir miydi?

İç çekti ve ensesini ovuşturdu. Sonunda bunun pek bir şey değiştirmeyeceğini düşündü. Bu bir onur borcuydu ve o da bunu yerine getirecekti. Yalnızca bir sorun vardı.

"İş için ne kadar ödüyorsunuz?"

Diğer erkeğin gagası şakladı. "Ödeme mi bekliyorsun? Bir onur borcunu yerine getirmek için mi?"

"Evet," dedi kararlı bir şekilde, ani bir suçluluk duygusuyla savaşıyor.

Kendi parası neredeyse bitmişti. Vanha'nın katillerini aramak sınırlı birikiminin çoğunu tüketmişti ve buraya uçuş tahmin ettiğinden daha pahalıya mal olmuştu. Neyse ki Jed birkaç kez geminin makinistlerinden birinin yerini doldurabilmiş ve yolculuk masrafını azaltmıştı.

"Ah canım. Bunu hesaba katmamıştım." Tüylü ibik endişeyle sallandı. "Elimde çok az kredi var ve daha fazlasını toplamak zaman alır. Zamanımız emin değilim."

"Bir gemiye binmek bedava değildir," diye hatırlattı diğer erkeğe, para almayacağı gerçeğini çoktan kabullenmişti. Bu ilk kez olmayacaktı. En başta birikimlerinin bu kadar kısıtlı olmasının nedeni, talihsiz bir şekilde tuhaf görevler üstlenme eğilimiydi.

"Ne kadar lazım?"

"Üç ya da dört kişi için mi?" Jed'i bu gezegende mahsur bırakmayacaktı. "En az bin kredi."

Bu meblağ bilginin gözlerinin açılmasına neden oldu, sonra da tüyleri diken diken oldu.

"O kadar paraya erişimim yok. Biraz birikimim var ama onlar da Trevelor'a yatırılmış durumda. Transfer işlemini ayarlamak günler sürebilir. Aceleyle satabileceğim birkaç şeyim var." Etraflarını saran çeşitli nesneleri belli belirsiz işaret etti. "Ama bunun onda birini toplayabilirsem şanslıyım."

Craxan'ın kuyruğu mutsuzca seğirdi. Belki de buraya gelmekle yanlış bir karar vermişti. Parası kalmamıştı, hiçbir cevap alamamıştı ve yerine getirmesi gereken istenmeyen bir yükümlülüğü vardı.

"Onları satmak ne kadar sürer?"

Bilgin yaklaşan karanlığa baktı. "Birkaç saat. Neyse ki, hızlı satış komisyoncuları gece geç saatlerde kumarbazları ağırlamak için geç saatlere kadar açık."

". Ne kadar toplayabileceğinize bir bakın, ben de uzay limanında incelemelerde bulunayım."

"Yani mısın?" Opinnas hevesle sordu.

"Evet." Vanha'nın anısına karşı bir yükümlülüğü vardı ama bundan daha fazlası vardı - bir çocuğu mağdur olmaya terk edemezdi.

Tüm ayarlamalar yapıldığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. *Ama belki de en iyisi* budur, diye düşündü Craxan Opinnas'ı karanlık sokaklarda takip ederken. Trevelorian'ın

Hantal vücudu şaşırtıcı bir gizlilikle hareket ediyor, gölgeli bir alandan diğerine sessizce kayıyordu.

Dar bir sokaktan geçip birkaç meyhanenin arkasındaki daha da dar bir alana girdiler. Alan boş kasalar ve fıçılarla doluydu ve bayat bira ve çürümüş yiyeceklerin ezici kokusu vardı. Hassas koku alıcıları tiksintiyle titriyordu ama bu tür tatsızlıklara ilk kez maruz kalmıyordu, son kez de maruz kalacağından şüphelenmiyordu.

"Burada bekle ve gözcülük yap," diye mırıldandı Opinnas, sonra da en yakın tavernanın arka kapısından geçerek gözden kayboldu.

Craxan içini çekti ve sokağın ağzına dikkatle baktı. Çılgınca geçen birkaç saat olmuştu. Jed bir kez daha bağlantılarını kullanarak doğru yöne giden bir gemi bulmayı başarmıştı. Kaptan onu geçici bir mürettebat üyesi olarak kolayca kabul etmişti ama Craxan konusunda o kadar hevesli değildi.

Kaptan Merios gemisinin açık rampasına yaslanmış Craxan'ı inceliyor, düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyordu. Tüm Kissat erkekleri gibi o da özenle bakımlıydı, koyu renkli kürkü pürüzsüz ve parlaktı, küçük boynuzları parlatılmıştı.

"Herhangi bir yeteneğin var mı?"

Craxan elini kemerindeki bıçağın üzerine koydu. "Yeter."

Kaptan homurdandı. "Benim gemimde güvenliğe ihtiyacım yok. Herkes çalışır-" Bakışları Jed'in üzerinde gezindi. "Ve uslu dururlar, yoksa hava kilidinden dışarı atılırlar."

Bu ifadenin sıradan acımasızlığı bir zamanlar onu dehşete düşürmüştü. Artık bir kişinin zayıflığının diğer herkesi tehlikeye atmasına izin veremeyeceğinizi bilecek kadar çok şey görmüştü.

"Güçlüyüm ve çalışmaya istekliyim."

"Hayır. Yeterince aptal işçim var." Büyük bir sepeti rampadan yukarı taşımaya çalışan genç bir Vaivan erkeğine başparmağını salladı. Çocuk

zaten uzundu ama acı verecek kadar zayıftı, kasları henüz boyunun vaat ettiklerini karşılayamıyordu. Pullarındaki soluk turuncu renk tonuna bakılırsa olgunluğa daha yeni erişmişti.

Kaptan düşünceli bir ifadeyle, "Ama bir şey var," dedi. "Driguera'da bir mola vermeliyiz. Yeni yükler almalıyım. Orada pek hoş karşılanmıyorum."

"O zaman neden geri dönüyorsun?" Kendini durduramadan sordu. *Hay sikeyim*. Soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Kaptan alınmamış görünüyordu. Omuz silkti. "Kargo benim için değerli. Ama onu geri almakta biraz zorluk çekebilirim. Sen benimle gel, oraya sağ salım varıp gemiye döndüğümüzden emin ol, ben de sana Trevelor'a kadar bir aile kamarası vereyim."

Çocuk ve refakatçisiyle tek bir kabini paylaşmak, özellikle de gülünç derecede küçük olacağından şüphelendiği için, yapmak istediği son şeydi.

"ranza var?" diye sordu.

Beklenmedik derecede kurnaz gözler Craxan'ın yüzünü inceledi. "İki tane. Biri çocuk için, diğeri de sen ve eşin için..."

Craxan ona kendisi, eşi ve çocuğu için geçit aradığını söylemişti. Kaptan'ın sesindeki şüphelilikten, hikâyeye ilgili şüpheleri olduğu anlaşılıyordu. Cire'ler dişilerine olan bağılılıklarıyla bilindikleri için bu pek de şaşırtıcı değildi. Artık var olmayan Cire dişilerine. Veba, dişilerini aldığı anda ırkının geleceğe dair tüm umutlarını yok etmişti. Tanıdık bir sızı göğsünü ağrıttı ama onu bir kenara itti. Kaptan istediği kadar şüpheli olabilirdi ama müdahale etmediği sürece Craxan'ın umurunda değildi.

Ama sadece iki ranza mı? Pek arzu edilen bir düzenleme değildi. Arkadaşının yerde yatması gerektiğine karar verdi.

"Tamamdır."

"Yemek dahil değildir. Kendiniz getirin ya da parasını gemide ödeyin."

Opinnas'ın en azından yemeklerini karşılayacak kadar para bulmuş olmasını umarak tekrar başını salladı.

"Günün ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz. Eğer gemide değilsen, beklemeyeceğim." Kaptan Jed'e bir kez daha baktıktan sonra rampadan yukarı doğru yürüdü.

Craxan Jed'e dönerken onun genç mürettebat üyesine bağırdığını duyabiliyordu.

"Güvenilir olduğundan emin misin?"

"Sözünü tutma konusunda bir ünü var." Diğer erkek omuz silkti. "Ama ben kimseye güvenmem."

"Ben bile mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Jed şaşkınlıkla başını salladı. "Sana güveniyorum." "Neden?"

"Senin de bir şöhretin var. Peki ya bunu yapıyor olman? Hakkında hiçbir şey bilmediğin sözde bir borcu takip etmek zorunda değildin."

Craxan rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı. "Yapacak başka bir şeyim yoktu."

"Evet. Sen öyle diyorsan."

Craxan tartışmayı sonlandırıp Jed'i de yanına alarak Trevelorian'ın evine geri döndü. Opinnas ne yazık ki az sayıda krediyle döndüğünde, Craxan Jed'i bazı temel malzemeleri satın alması için gönderirken, kendisi de diğer erkeğe ücretlerini alması için eşlik etmişti.

Şimdi ara sokakta durmuş beklerken, Jed'e parayı emanet etmenin aptallık olup olmadığını düşündü. Buraya gelirken bir dostluğun temellerini atmışlardı ama Jed gibi onun da güveni kolay kazanılmıyordu.

Açılan bir kapının sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Profesör, kapüşonlu bir pelerin giymiş, büyük boy koyu renk bir gömlek giymiş bir çocuğun elini tutan küçük bir figür eşliğinde ara sokağa adım attı. Aynı anda, ara sokağın pis kokusunu kesen nefis ve tatlı bir koku yayıldı. Daha önce hiç bu kadar baştan çıkarıcı bir koku almamıştı. Kuyruğunun ucu huzursuzca kıpırdadı.

"Canım, bu Craxan. Craxan, bunlar Joanna ve Sultavi."

İrkilmiş bir nefes duydu ve çocuğun arkadaşının -Joanna'nın- kendisine baktığını görmek için aşağıya baktı. Sokağın loş ışığında bile narin yüz hatlarını ve pürüzsüz soluk tenini görebiliyordu. İri, kahverengi gözler onu inceledi ve sonra küçük pembe bir dil, dolgun bir alt dudakta endişeyle gezindi. Dişi. *Çok dişi*, diye düzeltti, vücudunda hızlı bir gezintiye karşı koyamadı. Pelerin cömert kıvrımlarını tamamen gizlemiyordu.

Her nedense, çocuğun arkadaşının yaşlı ve sert bir kadın olacağını düşünmüştü. Bir muhafız. *Yumuşak, arzu edilen bir kadın değil* - düşünceleri aniden durdu.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum." "Neden işe yaramayacak?" Opinnas sordu.

"Bize yardım edemez misin?" Joanna sordu.

Belirgin sıkıntısına rağmen sesi alçak ve hoştu. İlk içgüdüğü onu teselli etmekte ama bu dürtüye direnmek zorundaydı. Şüpheli bir şöhrete sahip bir yük gemisinde belirsiz bir yolculuktan çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Kuyruğun neden böyle yapıyor?" diye sordu çocuk, gözleri kocaman ve masumdu.

Aşağı baktığında kuyruğunun dışının bileğinin inanılmaz yumuşak derisini yatıştırıcı bir şekilde okşadığını gördü. *Hay sikeyim*. Onu geri çekti.

"Bu bir... özürdü."

Dişi hâlâ ona bakıyordu, küçük, kör dişleri baştan çıkarıcı alt dudağını endişelendiriyordu. "Neden bize yardım edemiyorsun?"

"Sadece bir kabin temin edebildim." Kadının karşı konulmaz kokusuyla dolduracağı, erkeğin o tatlı kıvrımlara sürtünmekten kaçınamayacağı küçük bir kabin... Tam anlamıyla şok olmuş bir halde siki sarsıldı. Dişilerinin kaybını çevreleyen en acımasız ironilerden biri, geriye kalan erkeklerin tam bir cinsel zevk alamamasıydı. Sadece gerçek bir eşle cinsel ilişki sırasında alınabilecek bir zevkti bu. Bir dişiden zevk almayı denemesinin üzerinden uzun yıllar geçmişti.

"Yine özür diliyorsun," dedi diş. Kuyruğunu tekrar kontrol altına aldı.

"Bir kamara da olur," diye ekledi, ama sesindeki şüpheyi duyabiliyordu. "En azından bu gezegenden uzakta oluruz."

Ve onu sadece değerli bir mal olarak gören her türden pisliğin tehdidi altındaydı. Trevelorian'ın daha önceki sözlerini ve kendisinin kölelik tehdidini kayıtsızca inkâr edişini hatırlıyordu ama bunun var olduğunu biliyordu. Bu yumuşak, güzel kadının o dehşete maruz kaldığını düşününce hırladı.

Gözleri büyüdü ve tatlı kokusu arttı. "Az önce hırladın mı?"

Yalan söylemek istemediğinden cevap vermemeyi tercih etti, onun yerine Opinnas'a baktı. "Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun."

"İşte bu yüzden sana ihtiyacımız var." Trevelorian'ın gözleri Craxan'ın kuyruğunun dişinin bileğini çevrelediği yere kaydı. "Bu iş için mükemmel bir erkek olduğuna inanıyorum."

Ona yalvarırcasına bakarken küçük bir el kuyruğunu örttü. "Lütfen, Craxan. Sen bizim tek umudumuzsun."

Adını dudaklarında duyduğunda ve ona dokunduğunda tenini hissettiğinde, siki sertleşerek tam bir ereksiyon haline geldi. *Lanet olsun*. Bu dayanılmaz bir yolculuk olacaktı ve onu reddetmesi, nefes almasını durdurmasından daha zor olamazdı.

" "

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

J Devasa uzaylı başını sallayınca Oanna rahat bir nefes aldı. Daha önce ne köle müzayedesinde gördüğü uzaylılar ne de diğer uzaylılar arasında onun gibi birini görmemişti. pazara sık sık gelenlerden biriydi. Teni zengin yeşilin tonlarıyla desenliydi ve koyu renkli çıkıntılar düzgün biçimli bir kafanın üzerinde yükseliyordu. Geniş, dudaksız bir ağzı ve yassı bir burnu vardı ama yüz hatları tuhaf bir şekilde çekiciydi, tıpkı dikkatle yüzüne odaklanmış siyah gözleri gibi.

Giydiği koyu renk gömlek ve pantolon, inanılmaz derecede geniş omuzlardan dar kalçalara ve kalın uyluklara kadar dönümlerce kasın üzerine yapışmıştı ve... Gözlerini hızla kaçırdı ama aynı derecede büyük bir çıkıntı gördüğünden emindi. Tanrım, onunla aynı kabini mi paylaşacaktı? Dehşete düşmesi gerekirdi ama bunun yerine karnında hiç beklemediği bir sıcaklık hissetti.

Eli otomatik olarak hâlâ bileğine sarılı kuyruğu okşadı ve ilk kez kuyruğun, tenine karşı ilginç bir şekilde sert hissettiren küçük çıkıntılarla kaplı olduğunu fark etti. *Acaba her yeri böyle mi*, diye düşündü ve sonra yanaklarının ısındığını hissetti.

Neyim var benim?

Sultavi kolunu çekiştirince ona döndü ve dikkatinin dağılmasına minnettar oldu. "Ne oldu tatlım?"

"Yorulдум. Beni taşıır mısın?"

"Elbette." Onu kaldırmak için eğildi, ama doğrulurken yorgunluğu onu yakaladı ve tökezledi.

Craxan'ın kuyruğu hemen onun beline dolanarak de destekledi.

"O senin için çok ağır."

"Hayır, değıl. Sadece biraz yorgunum."

Kaşlarını çatı. "Eğer izin verirsiniz... Eğer o izin verirse..."

Sultavi cevap vermeden önce eğilip ona baktı. "Sizi taşıımama izin verir misiniz? Senin... Joanna yorgun."

Sultavi başını Joanna'nın boynuna gömdü ve bir iç çekişı bastırdı. Normalde umursadığından değıl, ama yorgunluk onu sürüklüyordu. Sonra küçük kız tekrar Craxan'a baktı.

"Bize ihanet mi edeceksin?"

Şaşırmış görünüyordu, sonra ciddiyetle başını salladı. "Granthar'ın Çekici adına yemin ederim ki benimle güvendesin."

Mor gözler siyah gözleri inceledi, sonra Sultavi başını salladı. "Beni taşıyabilirsin."

Joanna, Craxan'ın ağzının küçük kızın sesindeki muhteşem notayla kıvrıldığını gördü ama onu dikkatle kollarının arasına aldı. Kız o geniş göğsün karşısında inanılmaz derecede küçük görünüyordu ama yine de mutlu bir şekilde gülümsedi.

Craxan, "Artık gitmeliyiz," dedi ve Opinnas başını salladı.

Bilgin önden gidiyordu, Joanna onun arkasında ve Craxan da arka korumayı oluştıuruyordu. Adamın arkasındaki varlığının fazlasıyla farkındaydı ve sonunda omzunun üzerinden hızlıca bir bakış fırlattı. Şüphelendiğı gibi, Craxan onu izliyordu, yüzünde erkeksi bir takdir ifadesi vardı. onun hoş küçük çırpınışı görmezden gelerek

Heyecanla Sultavi'ye baktı. Başını Sultavi'nin boynuna yaslamıştı, gözleri kapalıydı.

"Uyuyor mu?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye mırıldandı Sultavi uykulu bir sesle ve ikisi de gülümsedi.

Sonra bakışları başının üzerinden kalktı ve yüzü sertleşerek neredeyse tanınmaz bir maskeye dönüştü.

"Tut onu," diye emretti, kızı ona uzattı ve ikisinin de önüne geçti.

Opinnas, uzay limanının önündeki meydana vardıklarında durduklarını fark etti. Giriş sütunlarına yaslanmış iki Allikan muhafızının bulunduğu bir meydan. Ne tetikte ne de ilgili görünüyorlardı ama gruplarının görünmeden alanı geçmesinin imkânı yoktu.

"İçeriye girmenin başka bir yolu var mı?" Craxan sessizce sordu.

"Çevresinde bir çit var. Muhtemelen onu aşabilirsin..."

Craxan ufuk boyunca uzanan ve şafağın yaklaştığını gösteren soluk ışık çizgisine el salladı. "Vakit yok."

Opinnas özür dileyerek, "Bu saatte bile burada birinin olacağını tahmin etmeliydim," dedi.

Joanna'nın kalbi küt atmaya başladı. Çok

yaklaşmışlardı. "Korkuyorum," diye fısıldadı Sultavi.

"Biliyorum, tatlım."

Kollarını sıcak küçük bedene doladı, sonra da kararını verdi.

"Onu al ve gemiye doğru git. Ben onların dikkatini dağıtacağım." Her iki erkek de öyle dehşete düşmüş görünüyordu ki, kız neredeyse histerik bir şekilde kıkırdıyordu. "İyi olacağım-ikiniz de değerli olduğumu söylediniz. Ve Tavi güvende olacak."

"Hayır!" Sultavi'nin kolları onun boynuna dolandı. "Beni bırakamazsın."

Sırtına sarıldı, kalbi kırılmıştı ama başka bir yol göremiyordu.

Craxan sanki mesele çözülmüş gibi, "Kabul edilemez," dedi. "Başka bir alternatifiniz var mı?"

Elini tabancasının üzerine koydu ve kadın ona ters ters baktı. "Bunun tek yapacağı diğer tüm muhafızları koşturmak olur."

"Fikrinde haklılık payı var, canım." Opinnas Craxan'ın hırıltısını duymazdan geldi. "Yalnız ben dikkatlerini dağıtacağım. Craxan daha sonra onları gafil avlayabilir ve sessizce ortadan kaldırabilir."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu büyük uzaylıya.

"Evet." Aydınlanmakta olan ufka baktı. "Ama hızlı olmak zorunda. Ben o tarafa gideceğim."

Başka bir şey söylemeden sokaklarda gözden kayboldu. Opinnas'a döndüğünde boğazının tuhaf bir şekilde düğümlendiğini hissetti.

"Bundan emin misin?"

Gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Tabii ki."

Kendi pelerinini çıkarıp ona uzattı. "Bunu Sultavi'nin etrafına sar ki yüz hatları görünmesin."

Kız cevap veremeden adam sendeleyerek meydana çıktı. Yüksek sesle ve akortsuz bir şekilde son derece edepsiz bir şarkı söyleyerek onlara doğru yöneldiğinde muhafızlar hemen dikkat kesildi. Muhafızlardan biri başını salladı, diğeri ise sırtıttı.

Ve sonra Craxan oradaydı. Gölgelemin içinden çıkıyor gibiydi, iri vücudu cüssesine yakışmayan bir zarafet ve hızla hareket ediyordu. Kuyruğunu savurarak bir muhafızı dizlerinin üzerine çökertti, ancak Craxan kafatasının arkasına çekiç benzeri bir darbe indirdi. Bir taş gibi yere düştü. Diğer muhafız dönmeye başladı ama

çok geç. Craxan kolunu arkasından çekti ve keskin bir çatırtı sessiz meydanda yankılandı. Bir darbe daha ve ikinci muhafız yere düştü.

Her şey otuz saniyeden az sürmüştü.

Düşen cesetlere baktı, sersemlemiş, dehşete düşmüş ve biraz da tahrik olmuştu.

"O Lutta'dan daha iyi," dedi Sultavi umursamaz bir tavırla. Lutta ona kendini savunmayı öğreten muhafızdı.

"Acele edin!" Opinnas'tan gelen çağrı Joanna'yı şoktan çıkardı ve koşmaya başladı.

Craxan onu yarı yolda karşıladı, adımlarını bile bozmadan onu ve Sultavi'yi kollarına aldı. Kargo kapısına doğru ilerlerken, dönüp Opinnas'a el salladı.

"Teşekkür !"

"Kendine ve çocuğa iyi bak."

Craxan kapıdan eğilip iniş alanını geçmeye başladığında sesi soluklaştı.

"Yürüyeblirim," diye teklif etti.

Adam ona baktı, gözleri sıcak ve eğleniyordu. "Vaktim yok. Ve seni taşımaktan zevk alıyorum."

Tamam o zaman.

Omzunun üzerinden baktığında, o güne kadar gördüğü en harap görünümlü gemiye doğru ilerlediklerini gördü.

"Bu şey uçabilir mi ki?" diye sordu.

"Sizi kandırmasına izin vermeyin. Kaptan bilerek bu şekilde tutuyor." Eğlencesi azaldı. "Şimdi kendinizi ve çocuğu olabildiğince

yapabilirsiniz. Kimliklerinizi mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmak istiyorum."

Pelerininin kapüşonunu yüzüne doğru çekti, ardından Opinnas'ın ona verdiği pelerini Sultavi görünmeyecek şekilde düzeltti. Küçük kız itiraz etmedi, yine yarı uykuluydu.

Yüzü Craxan'ın boynuna yaslanmıştı ve onun teninin ilgi çekici dokusunu yanağında hissedebiliyordu. O kışkırtıcı küçük çıkıntıların tüm vücudunu kapladığı anlaşılıyordu. Derin bir nefes aldı. Mmm. Çok güzel kokuyordu, koyu, acı tatlı çikolata gibi. Tadı da çikolata gibi miydi? Ani, tamamen mantıksız bir dürtüye boyun eğerek dilini onun teninde gezdirdi.

Ürperdi, sonra gerildi.

"Oldukça yakın kesiyorsun, değil mi? Jed gibi güvenilmez bir ıslağın bir Cire savaşıçısından daha güvenilir olacağı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Yeni sesi tanıımıyordu ama onu rahatsız eden tembel, alaycı bir niteliği vardı.

"Sonuçlandırmam gereken bir iş vardı."

"Anlıyorum. Aileni saklamak gibi mi?" diye sordu yabancı alaycı bir tavırla. Craxan homurdandı ve bu onun içinde yankılandı. "Kimse eşime bakmaz, Merios."

"İlginç. Kulağa neredeyse sahiplenici bir Cire erkeği gibi geldi." Merios düşünceli bir şekilde konuştu. "Ama hepimiz bunun imkânsız olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Sadece şu lanet gemiyi buradan uçur ve hayatım hakkında endişelenmeyi bırak."

"Nasıl isterseniz, onur konuğumuz." Kesinlikle alaycı. "Sizin kamaranız sağdan üçüncü. İkinci kat."

Craxan başka bir şey söylemeden tekrar yürümeye başladı. Sinir bozucu sesin sahibine bakmaya çalışmamak için kendini zor tuttu ama başardı. Craxan bir kat merdiveni tırmandı ve bir kapının açıldığını duydu. İçeri adım attı ama onu hemen yere bırakmadı. Vücudu hâlâ kaskatı kesilmişti ve tam sorunun ne olduğunu soracaktı ki bir titreşim hissetti. Gemi havalanıyordu.

Craxan'ın kasları gevşedi ve pelerini kadının yüzünden uzaklaştırdı.

"Yüzeyden ayrıldık," dedi ve gülümsedi.

Adam onu yere yatırmak için eğildi ve kadın başka bir dürtüye boyun eğerek dudaklarını adamın yanağına değdirdi. Bir an için kasları yeniden sertleşti, sonra ayakları yere değene kadar eğilmeye devam etti. Yanakları kızarınca bir adım geri atmaya çalıştı ve duvara çarptı.

Tökezledikçe kızarmasının arttığını hissedebiliyordu ve Craxan Sultavi'yi nazikçe ondan uzaklaştırdı.

Başını ovuşturdu ve etrafına bakındı. Buranın küçük bir kulübe olduğunu söylerken kesinlikle şaka yapmıyordu. Kollarını uzatırsa aynı anda iki duvara da dokunabileceğinden şüpheleniyordu. Bir duvar boyunca dar bir bank uzanıyordu, diğer duvarda ise tuhaf görünümlü paneller vardı. Her şey kirli bir beyazdı; tam olarak kirli sayılmazdı ama yaşlılıktan ve bakımsızlıktan yıpranmıştı.

Gözleri, yamalı vinil gibi görünen bir döşemeyle kaplanmış banka geri döndü. Bu yatak olarak mı düşünülmüştü? Bırakın üçünü, kendisi için bile yeterince geniş olduğundan emin değildi.

"Burası uyumamız gereken yer mi?"

Craxan başını salladı, sonra bir duvar panelini manipüle etmek için ona doğru uzandı. Duvarda daha yukarıda ikinci bir bank açıldı, bu dar boyutuna rağmen açıkça yatak olarak tasarlanmıştı. Sultavi'yi yavaşça içine yerleştirdi. Kız zar zor kıpırdadı.

Bu da alttaki bankı ikisine bıraktı. Kararsızca baktı. Yerde uyumayı teklif etmeli miydi?

O daha konuşmadan Craxan bir düğmeye daha bastı ve bank odanın diğer tarafına doğru kayarak arkası yanına düştü ve yatakla duvar arasında sadece dar bir yol kaldı. Ortaya çıkan yüzey bir ikiz yataktan çok daha geniş değildi ama banktan çok daha rahat görünüyordu. İki ince yastık ve iki dayanıksız battaniye arkalığın arkasına yerleştirilmişti ve Craxan yatağın diğer tarafına uzanarak onları aldı ve bankın üzerine yerleştirdi.

"Biraz uyumalısın," dedi. "Peki ya sen?"

"Arkadaşımı kontrol etmem gerekiyor."

"Yoldaş mı?" Kız arkadaş mı demek istemişti? Ve bu düşünce onu neden rahatsız etmişti? Adam-erkeği çok az tanıyordu.

"Onunla-onlarla mı kalacaksın?" Soru, o daha durduramadan ağzından çıkıverdi.

Başını eğip kızın yüzünü inceledikten sonra kuyruğu tekrar elini okşadı. Her nasılsa kuyruğun bir kez daha bileğini sardığını fark etmemişti.

"Hayır. Jed mürettebat yatakhanesinde. Sadece gemide güvende olduğundan emin olmak ve hangi malzemeleri aldığını öğrenmek istiyorum." Uzaylı yüz hatlarında endişeye benzer bir ifade belirdi. "Dinlenmelisin," devam etti. "Ben daha sonra döneceğim."

Kapıya doğru küçük bir adım attı, sonra geri döndü. "Kapı benim retina modelime göre ayarlandı. Başka kimse giremez. İkiniz de güvendesiniz."

Kadın başını salladı ve adamın kuyruğu kısa bir süreliğine gerildi, sonra bileğini garip bir şekilde soğuk ve çıplak hissettirerek kayıp gitti. Kapı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapandı ve kadın ranzaya çöktü.

Geçen hafta yaşadığı korkudan sonra rahatlamış hissetmesi gerekiyordu ama bunun yerine sadece tuhaf bir şekilde hissizleşmişti. Her şey çok çabuk olmuştu. Kapalı bodrumdan çıkıp sokaklardaki korkunç koşudan başka bir kapalı alana kadar. *Bu sefer daha da küçük*, diye düşündü bıkkınlıkla. Ve tuvalet imkânlarını sormak aklına gelmemişti.

Karşı duvardaki panellerden biri kabaca bir kapı büyüklüğündeydi ve küçük bir denemeyele onu kaydırarak açmayı başardı. Küçük banyo ona rahatsız edici bir şekilde köle gemisindeki banyoyu hatırlattı -küçük bir lavabo, rahatsız edici bir şekilde uçak tuvaletlerine benzeyen bir tuvalet ve kesinlikle su olmayan ama yine de etkili bir sıvı salan bir baş üstü armatürü. İç çekerek içeri girdi ve duşu açtı. Son derece kısıtlı imkânları olan meyhane bodrumunda geçirdikleri zamandan sonra kendini yeniden temiz hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Kıyafetlerini çıkarmaya bile zahmet etmedi; onlar da kendisi gibi kirliydi. Sabunlukta köle gemisindekiyle aynı dezenfektan sabun kullanılıyordu ve tekrar iç çekti. Dairesindeki büyük küvete, bir dizi güzel kokulu banyo ürününe ve pencere pervazını kaplayan mumlara geri dönmek için neler vermezdi. Eğer kölelik yasadışı ise, yeniden özgür bir kadındı ve belki de artık Alliko'dan uzakta olduğu için Dünya'ya dönmesi mümkün olabilirdi. Ama sonra üst ranzada uyuyan küçük kızı düşündü.

Hayır, Dünya ve oradaki hayatı artık geride kalmıştı. Sadece ikisini geçindirmek için bir plan yapması gerekiyordu.

Sıvı akışı yerini havlu yerine geçen sıcak hava üflemesine bıraktı. Kıyafetlerinde işe yaramayacağını zaten biliyordu, bu yüzden gömleğini ve pantolonunu çıkardı, vücudu nispeten kuruyana kadar etrafında döndü.

Kamaraya göz attığında Craxan dönmemişti, bu yüzden ince çarşaflardan birini kaptı ve giysilerini başka bir panelin arkasında bulduğu kancalara asmadan önce kendi etrafına sardı. Çarşaf kaba ve cızırtılıydı ama

Yeterince temizdi ve yorgunluk onu ele geçirince yatağa uzandı.

İki ince yastığı başının altına yerleştirdi ve nasıl geinebileceğini düşünmeye çalıştı, ama düşünceleri sürekli büyük yeşil uzaylıya kaydı. *Belki onun bir önerisi vardır*, diye düşündü ama uykuya dalarken tek düşünebildiğı onun kollarında kendini ne kadar güvende hissettiğıydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Craxan kulübesine dönerken yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Jed'i kontrol etmiş ve diğer erkeğin sadece gemide güvendeydiler, ancak sınırlı fonlarını şaşırtıcı miktarda malzeme almak için kullanmayı başarmışlardı. Jed'in vardiyası birkaç saat sonra başlayacağı için, antrenman yapmak üzere geminin egzersiz odasına gitmişlerdi. Egzersizin, muhafızlarla karşılaşmadan kalan adrenalinin bir kısmını hafifleteceğini ummuştu, vücudunun şu anda kamaralarını işgal eden kadına karşı verdiği kontrol edilemez tepkiden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bunun yerine, tüm zamanını ona dönme dürtüsüyle savaşıarak geçirmişti. *Onun* kendi yataklarında -onun yatağında- uyuduğuna dair görüntüler aklından geçip duruyordu. Hatta Jed'in onu çevirmesine izin verecek kadar aptalca bir hata bile yapmıştı. Hangisinin daha çok şaşırdığından emin değildi ama sonra Merios'un odaya girerken güldüğünü duydu.

"Vay, vay. Tüm yanılsamalarımı yok ediyorsun. Cire savaşçı olarak çok etkileyici bir üne sahip ama yine de sarhoş bir Skaal tarafından mağlup edilebiliyorsunuz." Jed'e aşağılayıcı bir bakış attı. "Ve ırkınızın Cire eşlerinize olan bağlılığına dair dokunaklı hikâyelere rağmen, başka biriyle oldukça tatmin olmuş görünüyorsunuz. Söyle bana, kim o?"

"Seni ," diye hırladı.

"Gerçekten mi? Bunu daha da ilgi çekici buluyorum." Kaptanın dişleri gülümseme denemeyecek bir şekilde parladı. "Ama gemiyi terk etmesi gerekecek.

yoksa tüm yolculuk boyunca onu orada kapalı mı tutacaksınız?"

Cevap verme zahmetine girmeyip Jed'e döndü. Yaşadığı hayal kırıklığının da etkisiyle diğer erkeği üç hızlı ve acımasız hamleyle yere serdi.

Kaptan tekrar güldü. "Eğer mürettebatımdan birine zarar verirsiniz, bunun bir cezası olacaktır."

Bu veda cümlesiyle birlikte oradan ayrıldı ve Craxan Jed'e dönerek diğer erkeğin ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Özür dilerim. Merios gibi birinin beni kışkırtmasına izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyorum."

Jed ona sıırttı, görünüşe göre rahatsız olmamıştı. "Dişilerin erkekler üzerinde böyle bir etkisi vardır."

"O benim dişim değil," dedi, diğer erkek kadar kendisine de hatırlatarak, ama kelimeler ağızında yanlış hissettirdi.

Jed ona, "Bu yolculuğun amaçları için öyle," diye hatırlattı. Craxan'a rahatsız edici derecede delici bir bakış attı ama başka bir şey eklemedi. Bunun yerine, minderlerin kenarına doğru yürüdü ve havluyla kurulanmaya başladı. "Vardiyam için hazırlanmam gerekiyor. Malzemeleri kendi dolabına aktarmalısın."

"Peki ya sen?"

"Tüm palavralarına rağmen Merios mürettebatını son derece iyi besliyor. Ben iyiyim."

"Bana eşlik etmek istediğinizde aklınızdan geçen işin bu olmadığından şüpheleniyorum."

Jed omuz silkti. "Bir şansa ihtiyacım vardı. Bu bana yeterince uygun." Craxan'a hızlı bir bakış fırlattı. "Ve Merios senin geleceğini bilmeseydi beni işe almazdı."

Yani kaptanın görünüşteki isteksizliği bir rolden ibaretti. Nedense hiç şaşırmamıştı. Driguera'dan bahsetmesi biraz fazla sıradan olmuştu.

"Nedenmiş o?" diye sordu. "Düşük seviyeli bir tamirciden daha fazlası olmak için gereken becerilere sahipsiniz."

"Bir zamanlar mühendistim." Diğer erkek kaçırdı ve havlusunu çıplak kollarının üzerinde ileri geri ovuşturdu. Craxan tam konuyu uzatmamaya karar vermişken, Jed tekrar konuştu. "Babam bir içkiciydi. Bana ilk içkimi beş yaşımdayken verdi. Mühendis olduğumda, sabahları birayla başlayıp gün ortasında liköre geçiyordum. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu düşünüyordum, hatta güne başlamak için çayıma bir kadeh bir şey katmam gerektiğinde bile. Ama sonra bir hata yaptım ve insanlar öldü."

Diğer erkeğin yüzü periliydi, sonunda başını sallamadan önce geçmişe bakıyordu.

"Artık bir ünüm var. Kötü bir ün. Merios'u duydunuz, hâlâ sarhoş olduğumu düşünüyor."

"Öyle ?"

Jed onun doğrudan gözlerinin içine baktı. "Dört yüz seksen iki gündür bir damlasına bile dokunmadım. Ama her zaman bir içici olacağım."

Craxan başını salladı ve sonra kendi havlusunu aldı.

"Bu kadar mı?" Jed sordu, "Suçlama yok mu? Kendini benden ayırmak istemiyor musun?"

"Hepimiz hata yaparız." Eğer aptal ahlak anlayışının onu alt etmesine izin vermeseydi, o şerefsizler Vanha'nın peşine düştüğünde o da orada olacaktı.

Jed uzandı ve onun kolunu sıktı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." "Senin kendini hayal kırıklığına uğratmaman daha önemli."

Diğer erkek başını eğerek onayladı ve yollarını ayırdılar.

Craxan artık kulübeye dönmekten kendini alıkoyamıyordu. Yaklaştıkça kuyruğu hevesle seğiriyordu, ama yine de

kontrol altına aldı. Dokunuşundan rahatsız olmamış gibi görünse de, kendisine ait olmayan bir kadına dokunmaya hakkı yoktu.

Kapıyı açar açmaz, nemli havada yoğunlaşan kokusu etrafını sardı. Duş almış olmalıydı ve çıplak vücudunun nefis kokusuyla birleştiği düşüncesi, sikişinin anında tepki vermesine neden oldu. Görünüşe göre ne kuyruğu ne de siki onun isteklerine itaat etmeye meyilliydi.

Ya da gözleri, alt ranzada uykuya dalmış yattığı yerde hemen onu aradı. Tepedeki ışıklar yumuşak kahverengi saçlarındaki altın rengi kıvılcımları yakalıyordu. Yetersiz battaniyelerden biri üzerine sarılmıştı ama soluk, kırılğan omzunun kıvrımını ortaya çıkaracak şekilde aşağı kaymıştı. Üzerindeki giysiler duvarda asılı duruyordu ve adam onun ince kumaşın altında çıplak olduğunu fark etti. Aleti tekrar sarsıldı ve daha fazla egzersiz yapmak için eğitim odasına dönmesi gerektiğine karar verdi.

"Seni hatırlıyorum." Yumuşak, küçük ses onu daldığı dalgınlıktan kurtardı ve başını kaldırdığında üst ranzadan kendisine bakan iki mor gözle karşılaştı. Sultavi uyanıktı.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu aynı sessizlikte, *uyuyan* dişisini uyandırmak istemiyordu.

"Bize ihanet etmeyeceğini söylemiştin."

Başını salladı, küçük masum yüzdeki güven duygusu göğsünü sızlattı. "Sana asla ihanet etmem."

"Besu bize ihanet etti. Babam öldü."

Belki de o kadar masum değildir.

"Bunun için üzgünüm."

Dudakları titredi. "Babamı pek görmedim ama onu özleyorum."

"Öldükten sonra ben de babamı özledim."

Nazik yaşlı erkeği ne kadar özlemişti. Sonra Vanha bu rolü üstlenmişti. İkisi çok farklıydı ama ikisini de sevmişti. Ve ikisini de kaybetmişti. *Bir daha asla*, diye hatırlattı kendine göğsü ağrırken.

Sultavi ciddiyetle başını salladı, sonra ifadesi değişti ve ona yalvaran bir bakış attı.

"Artık aşağı inmek istiyorum. Bekleyip duruyorum ama Bayan Joanna bir türlü uyanmıyor."

"Sanırım çok yorgundu." Onu aşağı indirmek için alt ranzanın üzerine eğilmeye başladı ve kadın kendini ona doğru fırlattı. Onu yakalayacağından hiç şüphesi yokmuş gibi görünüyordu. Kız ona sarılırken iki minik kol boynuna dolandı ve adamın kalbi eridi.

"Bizim için gelmenize sevindim," diye fısıldadı.

Kuyruğu otomatik olarak onun sırtını sıvazlamak için yukarı kalktı. "Ben de öyle," diye kabul etti.

Ve fark etti ki öyleydi. Joanna ve Sultavi'yi korumak onu Vanha öldüğünden beri hissettiğinden daha bütün hissettirmişti, sanki yeniden bir ailesi varmış gibi.

Hayır. Oraya gidemezdi. Bir aileyi daha kaybetme riskini göze alamazdı. Bir iş yapmak için buradaydı ve sonra onları bırakacaktı.

"Artık uyandığına göre ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, dikkatini dağıtmaya çalışarak ve sonra bir hata yaptığını fark etti. Küçük bir çocukla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Acıktım," diye açıkladı.

Dehşet içinde ona bakarken utanç bir anda üzerine çöktü. Bunu neden düşünmemişti ki? Onun gözetimindeki bir çocuk asla aç kalmamalıydı.

"Bunu hemen halledeceğim," diye söz verdi, sonra da kulübeye dönmek için acele ederken yanına hiçbir malzeme almadığını fark etti.

onunla birlikte. "Ancak korkarım ki çok kısa bir süre beklemeniz gerekecek, bu arada ben de size yiyecek bir şeyler getireceğim."

İri gözleri ona acıyan bir bakış attı. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

Reddetmeye başladı ama sonra tekrar düşündü. Artık uzayda olduklarına göre, babasının düşmanlarından kurtulmuş olmalıydı. Ve onu zaten çocuğu olarak ilan ettiğine göre, ona eşlik etmesi çok doğaldı. Dolaplar sadece bir kat aşağıdaydı ve küçük mürettebattan herhangi biriyle karşılaşmaları pek olası değildi. Ama her ihtimale karşı...

"Eğer başka biriyle karşılaşırsak, senin benim çocuğum olduğunu düşünecekler," diye onu uyardı.

Kıkırdadı. "Ama sen yeşilsin." "Bu

önemli değil."

O büyük mor gözler onun yüzünü inceledi. "Senin babam olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Evet."

"Bu size baba demem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Ebeveynine böyle mi sesleniyordun?" Kadın başını salladığında, gözleri kederliydi, adam konuyu düşündü. "O zaman belki de başka bir isim daha iyi olur. Babam hakkında ne düşünüyorsun?"

Başını eğdi, sonra memnun bir şekilde başını salladı. "Hoşuma gitti. Bu Bayan Joanna'ya 'Anne' diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Uyuyan dişiye baktı, onun çocuğa olan şiddetli bağlılığını ve Sultavi'nin özgür kalabilmesi için kendini feda etme teklifini hatırladı.

"ona sorabilirsiniz, ama sanırım bu onun çok hoşuna gidecektir."

"Tamam, baba."

Duymayı hiç düşünmediği bu sözler göğsünü ağrıttı. Ama bu bir işti, diye hatırlattı kendine ve şu anda genç kızına bakması gerekiyordu.

"Şimdi seni besleyeceğim," diye söz verdi.

Heyecanlı bir çığlık attı, hemen sustu ve kollarını tekrar onun boynuna doladı. Adam kulübeden çıkıp kapıyı arkasından kilitlerken gülümsemesine engel oldu.

Koridorun yarısında, elinde bir paspas kovası taşıyan genç Vaivan belirdi. Craxan'ı görünce irkildi ve geçmesine izin vermek için duvara yaslanarak geri çekildi.

"Merhaba," dedi Sultavi neşeyle. "Ben Sultavi, bu da *babam*. Siz kimsiniz?"

Genç erkek Craxan'a şüpheli bir bakış fırlattı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Sizi duyamıyorum," dedi Sultavi sabırsızlıkla.

"Ben Yengik." Konuşurken gözlerini yere indirdi.

"Merhaba, Yengik. Babam beni yiyecek bir şeyler almaya götürüyor."

"Ah." Yengik daha da tereddütlü görünüyordu ama geldikleri yolu işaret etti. "Kadırga o yönde."

"Dolabımda erzak var," dedi kararlı bir şekilde. Mürettebatın geri kalanıyla gereğinden fazla ilişki kurmaya hiç niyeti yoktu.

"Ah." Genç erkek eğilip kovayı tekrar eline aldı Craxan'ın merakı daha da arttı.

"Bu gemide temizlik robotlarınız yok mu?" diye sordu.

"Evet." Yengik başını eğdi. "Ama Kaptan Merios beni bir robot canavar üzerinde çalışırken bulduktan sonra bu şekilde yapmamı söyledi."

"Bir robobeast mi? Onlara bayılıyorum!" Sultavi haykırdı.

Çocuğun yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "İşim bittiğinde alabilirsin. Eğer baban için bir sakıncası yoksa," diye hızla ekledi, gülümsemesi solmuştu.

"Lütfen baba," diye yalvardı Sultavi.

İki çift umut dolu gözle boy ölçüşemezdi. ". Şimdi siz görevlerinize dönmelisiniz, ben de çocuğumu doyurmalıyım."

Yengik hemen koşarak

uzaklaştı. "Ondan hoşlandım,"

diye açıkladı Sultavi.

"Ben de istiyorum." Yengik'in bariz utangaçlığına rağmen - Merios'un ona davranış şeklinin bunu daha da kötüleştirdiğine şüphe yoktu. Çok genç görünüyordu ve yine de Craxan onun Craxan'ın ölmekte olan gezegeninden kaçtığına olduğu yaşta olduğundan şüpheleniyordu. Acaba o da bu kadar beceriksiz ve hantal mıydı, diye merak etti.

Depolara giderken başka kimseyle karşılaşmadılar ve rahat bir nefes aldı. Sultavi bir paket tatlı bisküvi seçti ve Joannaya geri götürmek için bir seçki toplarken onları mutlulukla ısırdı.

"Meyve suyunuz var mı?" Sultavi ağzı bisküvi dolu bir halde sordu.

"Korkarım yok."

"Mutfakta meyve suyu var." Alaycı ses çok açıldı ve arkasını döndüğünde Merios'un kapı çerçevesine yaslandığını gördü.

"Başka içeceklerimiz de var," dedi

kararlılıkla. "Gerçekten mi? Ama çocuğu

neden reddediyorsunuz?"

Kaptan odaya girdi, sonra Sultavi'nin önünde eğildi. Craxan'ın vücudundaki her kas gerildi ama çocuğun bu kadar yakınında bir kavga başlatmak istemedi.

"Merhaba ufaklık. Adın ne senin?" Kaptanın sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

"Ben Sultavi." Gururla gülümsedi. "Ve bu da benim babam."

"Gerçekten mi?" Merios şüpheli bir kaşını kaldırdı ama ona karşı çıkmadı. "Madem... baban sana meyve suyu getirmiyor, tatlıya ne dersin?"

Kaptan ona boş avucunu gösterdi, sonra yumruğunu kapattı. Avucunu tekrar açtığında, koyu renkli kürkü küçük şekerlemeler kapladı. Sultavi'nin gözleri büyüdü.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Büyü," dedi Merios hafifçe. "Özellikle de senin için."

Elini uzattı, sonra durdu ve ona baktı. "Onları alabilir miyim, baba?"

Onun umutlu ifadesine karşı koyamadı. "Evet, ama onları sonraya saklamalısın."

"Ne kadar da ebeveynce." Merios ayağa kalktı ve tertemiz ceketindeki hayali bir toz zerresini fırçaladı. "Neredeyse ikna oldum."

Craxan dişlerini sıkarak cevap vermeyi

reddetti. "Peki ya eşiniz?" diye devam etti

kaptan.

"Annem uyuyor," diye gönüllü oldu Sultavi. "Ona kahvaltı hazırlıyoruz."

"Çok... iştah açıcı." Merios kurutulmuş yiyecek koleksiyonuna küçümseyici bakış attı. "Bunlardan bazılarının ısıtılması gerekecek. İstersen mutfağı kullanabilirsin. Bunun için sizden ücret bile almayacağım."

Teklifi diğer erkeğin suratına fırlatmak istedi ama Merios haklıydı. Bazı ürünler ısıtılırsa daha lezzetli olabilirdi.

"Belki," dedi isteksizce.

Merios düşünceli bir ifadeyle, "Elbette, kadırga Rissta'nın alanı," diye ekledi. Craxan ona kaşlarını çattı. Bu bir çeşit üstü kapalı tehdit miydi?

Kaptan onun bu ifadesine güldü ve başını salladı. "Bu zevki kendi başına yaşamana izin vereceğim." Sultavi'ye döndü, yüz ifadesi yumuşamıştı. "Güle güle ufaklık."

Kaptan gözden kaybolurken Sultavi, "Ben de ondan hoşlanıyorum," diye açıkladı.

İtiraz etmek istedi ama kız ona o kadar masumca gülümsedi ki yüreği dayanmadı.

"O da senden hoşlanıyor gibiydi," dedi dürüstçe. "Şimdi gidip annenin uyanıp uyanmadığına bakalım."

Kabinin kapısını açar açmaz başının belada olduğunu anladı. Uyanık ve çok kızgın bir kadın ona doğru ilerliyordu.

BÖLÜM ALTI

Joanna Sultavi'yi Craxan'ın kollarından çekip aldı. Hem öfke hem de rahatlama nedeniyle gözyaşları tehdit ediyordu. Tek başına uyanmış, şaşırtıcı derecede dinlenmiş hissetmişti, ancak Sultavi'nin artık olmadığını keşfetmişti.

kabinde. Hâlâ nemli olan giysilerini aceleyle çekiştirirken aklından korkunç senaryolar geçiyordu. Aklının uzak bir köşesi ona kulübeden ayrılmanın aptallık olacağını söylüyordu ama küçük kıızı bulmak için duyduğu aciliyet onu kapıya yöneltti ve kapının kilitli olduğunu fark etti.

Craxan bunun retina taramasına bağlı olduğunu söylediğinde, diğerlerini dışarıda tutmayı kastettiğini düşünmüştü. Kendisini de kapana kısırmak istediğini fark etmemişti. Ona güvenecek kadar nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Büyük ve güçlü olması ve ikisine de nazik davranması, gardını indirebileceği anlamına gelmiyordu.

Kapıyı yumruklamak, yardım için bağlamak istedi ama eğer kapı gerçekten ona kilitliyse, tek yapacağı istenmeyen dikkatleri üzerine çekmek olacaktı. Bunun yerine ranzayı kapattı ve öfkeyle kulübenin küçük bölümünde volta atarak intikam için giderek daha imkânsız hale gelen planlar yaptı.

Şimdi Sultavi kollarında kıvranıyordu ve onu çok sıkı tuttuğunu fark etti.

"Üzgünüm, tatlım." Craxan'a ters ters bakarken bile tutuşunu gevşetti. "Bunu nasıl yapabildin? Uyandım ve onun nerede olduğunu bilmiyordum-ya da senin nerede olduğunu. Onu götüreceğini neden bana söylemedin?"

"Uyuyordunuz. Seni rahatsız etmek istemedik." Kuyruğu bileğini okşamaya çalıştı ve kız öfkeyle onu itti.

"En azından bana bir not bırakabilirdin."

"Galaktik standartları okuyabiliyor musun?"

Adamın şaşkınlığı kızın öfkesini daha da artırdı.

"Tabii ki yapabilirim. Ben eğitimli bir kadıyım." Opinnas geçen yıl boyunca ona öğretmişti.

Başını öne eğdi. "Özür dilerim. Haberiniz olmadan çocuğu sizden almamalıydım."

Adamın bariz samimiyeti öfkesini köreltti ama yine de tamamen .

"Kulübeden ayrılmasının güvenli olduğunu düşündüren nedir?"

Sultavi ikisini de endişeyle izliyor, gözleri yüzleri arasında gidip geliyordu.

"Eğlenceliydi," dedi şimdi. "Yengik bana bir robobeast yapacağını söyledi ve kaptan bana biraz şeker verdi. Ama onları daha sonraya kadar alamam," diye ekledi iç çekerek.

Joanna çaresizlik içinde gözlerini kapadı. Görünüşe göre Sultavi'nin kimliği artık gizli değildi.

Craxan'ın kuyruğu rahatlatıcı bir şekilde tekrar bileğine dolandı ve bu sefer kalmasına izin verdi.

"Onu kızım olarak kabul ettim," diye hatırlattı ona. "Ve gemide ona zarar vermek isteyen kimse olduğuna inanmıyorum."

"Emin misin?"

"İkinizi de korumak benim işim, benim onurum." O siyah gözler dikkatle onun yüzüne kilitlendi. "Size zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim."

İçini çekti ve Sultavi'yi yere bırakırken öfkesinin geri kalanını serbest bıraktı. ". Ama sanırım iletişim becerilerimiz üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Elbette. Bana öğretmek istediğiniz her şeyi öğrenmeye hazırım."

Sözler yeterince masumdu ama gözlerindeki sıcaklık öyle değildi. Aklına tamamen uygunsuz birkaç ders geldi ve göğüs uçları karıncalanarak üstünün nemli ipeğine yapıştı. Adamın gözleri neredeyse elle tutulur bir sıcaklıkla oraya odaklandı. Sultavi konuşup büyüü bozana kadar aralarındaki hava kalınlaşıyor gibiydi.

"Şimdi yemek yiyecek miyiz?"

Craxan hemen dehşete düşmüş görünüyordu. "Daha önce yeterli yiyecek sağlamadım mı?"

"Kahvaltı buydu." Ona güneşli bir gülümseme verdi. "Şimdi öğle yemeği zamanı."

Yemekten bahsedilmesi Joanna'nın ne kadar aç olduğunu fark etmesine neden oldu ve midesi guruldadı. Craxan daha da dehşete düşmüş görünüyordu.

Vücudumun yemeğe ihtiyacı olduğu için mi iğreniyor?

"İhmalim için çok özür dilerim," dedi ve kuyruğunu okşayarak rahatladı. Adam boğuk bir inilti çıkardı ve kadın onun gerçekten üzgün olduğunu fark etti.

"Merak etme, Craxan. Çok yoğun bir geçirdik."

"Bu bir mazeret değil." Sultavi'nin yanında oturması için onu bankın üzerine çağırdı, ardından duvar panellerinden birini açarak önlerinde katlanan bir masa ortaya çıkardı. Yüzeyi çok çeşitli yiyecek paketleriyle kaplamaya başladı. "Nelerden hoşlanacağınızdan emin değildim."

"Bu oldukça iyi bir seçim." *Ve hiçbiri tanıdık değil.*

"Ne yazık ki bazıları ısıtılsa daha iyi olurdu," diye özür dileyerek ekledi.

"Sihirli duvardan bir mutfak çıkmayacağını mı söylüyorsun?" diye alay etti.

Adam sırtıttı, dişlerinin parlamasına rağmen şaşkırtıcı derecede çekici bir sırıtıştı ve kadın onun ilk kez bu kadar rahat gülümsediğini gördüğünü fark etti.

"Kaptan mutfağını kullanabileceğimizi söyledi anne. Mutfak gibi bir şey değil mi o?" Sultavi sordu ve Joanna dondu kaldı.

"Bana anne dedin," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Tavi'yi her ne kadar kendi çocuğu olarak görse de, onu doğuran kadının anısına saygısızlık etmek istememişti. Lord K'herr'in kızının bir köleye karşı böyle bir duygu beslemesine asla izin vermeyeceğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

"Bu mi?" O kocaman mor gözler endişeyle ona baktı. "Babamın önce sana sormam gerektiğini söylediğini unutmuşum."

"Elbette sorun değil. Bana böyle hitap etmeni çok isterim." Küçük kıza sarıldı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Sonra sözlerinin geri kalanı içeri girdi. "Baba?"

Craxan rahatsız bir şekilde omuz silkti, gülümsemesi soldu. "Sadece yolculuğumuz süresince. Kaptana eşimi ve ocuğumu gemiye getireceğimi söyledim. Bunun en iyisi olduğunu düşündüm çünkü eğer biri Sultavi'yi arıyorsa, ailesiyle seyahat eden bir kızıdan şüphelenmezlerdi. Ayrıca Cire'ler ailelerine karşı koruyuculuklarıyla tanınırlar."

Aile. Öğrencileri ve meslektaşlarıyla bir aile oluşturmak için elinden geleni yapmasına rağmen, bu uzun zamandır sahip olmadığı bir şeydi. Bir kez daha gözyaşları tehdit etti ama gülümsemeye zorladı.

"Bence bu mükemmel bir fikir. Şimdi, neden oturup bize katılmıyorsun? Bu yiyecekleri açıklayabilirsin," diye ekledi şüpheyle, etiketinde solucana benzeyen bir şey olan bir paketi eline alarak. Belki de sakızlı solucan gibiydiler.

"Bunlar Herbertan'ın kurtları," dedi otururken, onun umutlarını kırarak. "Çok besleyicidirler."

Tavi'nin diğer tarafında olmasına rağmen, bank o kadar küçüktü ki Tavi onun büyük bedeninin sıcaklığını hissedebiliyor ve lezzetli, kışkırtıcı kokusunu alabiliyordu. Onun varlığı neredeyse dikkatini solucan paketinden uzaklaştırmaya yetiyordu. Neredeyse.

"Umm, belki sonra. Başka neyiniz var?"

Elinde kuru erişte ve tadı hurmaya benzeyen yapışkan bir macun vardı. *En azından bunlar kraker ve kurutulmuş etten* farklı, diye düşündü iç çekerek ama gerçek yemeği özlemişti. Her şeye rağmen Lord K'herr onu iyi beslemişti.

"Susadım," diye açıkladı Tavi, sonra Craxan ona bir kap su uzattığında yüzünü buruşturdu. "Ben meyve suyu istiyorum."

Joanna nazikçe, "Meyve suyumuz yok," dedi.

"Kaptan yapar. Mutfakta. Değil mi, baba?" "Evet."

Ayağa kalkmaya başladı. "Belki ben-"

"Oturun ve yemeğinizi bitirin," diye ısrar etti. "Su gayet iyi. Değil mi, Tavi?"

Küçük kız isteksizce başını salladı, suratını asarak kendi erişte paketine döndü ama işleri bittiğinde her zamanki iyi huyu geri gelmişti. Joanna boş paketleri ters çevirirken Craxan bir keçeli kalem buldu ve Tavi çizmek için yerleşti.

Joanna'nın bacağına sıcak bir ağırlık değdi ve aşağı baktığında Craxan'ın kuyruğunun küçük kızın arkasından kıvrılıp ona ulaştığını gördü

yan. Parmaklarını ilginç dokulu yüzeyde gezdirirken *neden bu kadar rahatlatıcı hissettiğini* merak etti.

Craxan yine o tuhaf sesi çıkardı ve başını kaldırıp onu izlerken buldu, gözleri ısınmıştı. Elini çekmeye başladı ama kuyruğu parmaklarının etrafında kıvrıldı, sonra da kalçasına yerleşti.

Tamam o zaman.

Garip bir şekilde rahatlatan dokunuşu görmezden gelmeye çalışarak ona gülümsedi. "Bana gemi hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?"

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Gemide başka yolcu var mı?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Bu gemi insanlardan ziyade yük taşımak üzere tasarlanmış. Ancak bu tür gemilerde kaptanın fazladan kredi toplamak için kiraya verebileceği birkaç küçük kamara olması alışılmadık bir durum değil."

"Bir kargo gemisi demiştiniz. Ne taşıyor?"

"Sormadım." Ona özür dileyen bir bakış attı. "Bunun tamamen yasal olmadığından şüpheleniyorum."

"Bu yüzden mi seçtin? Çünkü de tam olarak yasal değilim, değil mi?"

"Bunu seçtim çünkü yolculuğumuzun resmi bir kaydı olmayacaktı. Sizin durumunuzu düşünmemiştim." Gözlerini ondan kaçırdı, sonra yavaşça ekledi: "Sizin dünyanızda uzay uçuşu var mı?"

"Sayılır. Ayımıza gittik ve bazı gemiler sistemimizdeki diğer gezegenlere ulaştı. Neden?"

"Uzay uçuşu öncesi dünyaları ziyaret etmek yasadışıdır."

"Köle sahibi olmanın da yasadışı olduğunu söylemiştiniz," dedi kuru bir sesle. "Ama bu, bunun olmasını engellemedi."

"Devriye her iki faaliyeti de durdurmaya çalışıyor. Eğer... eğer onlarla karşılaşsaksak, sizi dünyanıza geri götürmeyi teklif edecekler."

Anılar zihninden geçerken kalbi hızla çarpmaya başladı. Hevesli öğrencilerle dolu bir oda. Rahat dairesi. Kitapları. Ama sonra Tavi ona baktı, küçük yüzü endişeliydi.

"Beni , değil mi anne?"

Başını sallarken boğazı ağrıyordu. "Hayır, tatlım. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni çok özlerim."

"Güzel." Tavi başını salladı ve çizimine geri döndü.

"Aslında hafızanı silerler," dedi Craxan usulca, Tavi bir kez daha çabalarına daldığında.

Küçük kızı unutmak mı? "Bu daha da kötü olurdu."

"Anlıyorum." Adam ona gülümsedi, gözleri sıcacıktı ve kadın ona inandı. Aralarında bir şeyler aktı, bu kadar kısa sürede imkansız olması gereken bir bağ. Kendini onun kuyruğunu sıkarken buldu, bu bağlantıda rahatlık arıyordu ve gözleri kapandı. Gözlerini açtığında gülümsemesi biraz gergin görünüyordu ama sesi sakindi.

"Gemi hakkında bilmek istediğiniz başka bir şey var mıydı?"

Tarafsız soru karşısında garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrayan kadın konuyu değerlendirdi. "Eğer başka yolcu yoksa, mürettebattan ne haber? Ne büyüklükte bir mürettebatı var?"

"Emin değilim ama genellikle bu büyüklükteki bir gemide beş ya da altı kişilik bir mürettebat olur - kaptan ve bir navigatör, bir kargo kaptanı, bir mühendis ve bir tamirci, muhtemelen bir sıhhiyecisi. Ya da bir aşçı."

"Aşçı mı?" Biraz hüzünle gülümsedi. "Eskiden yemek yapmayı severdim." "Lord K'herr ile birlikteyken yemek yapar mıydın?"

Başını iki yana salladı. "Şaka mı yapıyorsun? Baş aşçısı herhangi bir müdahale fikrine sıcak bakmadı."

Tavi üzüntüyle, "Annem bana öğretmeye çalıştığında bize bağırdı," dedi.

Ve Lord K'herr'e gidip şikâyetle bulundu. Ona kesin bir dille mutfaklardan uzak durması ve Sultavi'yi de uzak tutması söylenmişti. Ama bu ona bir fikir verdi.

"Acaba yemek pişirme işi bulabilir miyim?"

"Aşçı olarak bir iş mi?" Adam o kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki kız küplere bindi.

"Neden olmasın? Tüm malzemelere aşına olmayabilirim ama öğrenebilirim." Kızgınlığı azaldı, yerini endişe aldı. ", eğer bana öğretecek birini bulabilirsem öğrenebilirim. Ya da belki çırak olarak başlayabilirim. Ama ikimizi geçindirmek için bir yol bulmalıyım."

"Buna gerek yok. Ben-" Aniden durdu, sonra gözlerini kaçırdı. "Opinnas sana bunu yapmanı mı söyledi?"

"Şey, hayır. Bize bakacak bir ailesi olduğunu söyledi. Ama başkasına bağımlı olmak istemiyorum ve Ortaçağ Dünya tarihi diploması pek de satılabilir bir beceri değil."

"Alim miydiniz?" Yüzünde kısa süreli bir hüznün ifadesi belirdi. "Bir zamanlar öyle olmayı düşünmüştüm."

"Gerçekten mi?" Adamın muhafızların icabına nasıl kolaylıkla baktığını hatırlayınca gözleri o iri, kaslı vücutta gezindi. Akademik uğraşlar için fazla... fiziksel görünüyordu. *Ama o zaman da muhtemelen kız öğrenciler onun dersleri için kavga ederdi,* diye düşündü kızgınlıkla, sonra kendini zihinsel bir sarsıntıdan geçirdi. Hayali kadınları kıskanmak ne kadar saçmaydı.

"Ne oldu?"

Yüzündeki kederli ifade geri döndü ama Tavi ona cevap veremedi, üzerinde büyük bir özenle çalıştığı çizimi kaldırdı.

"Bak," . "Bizi ben çizdim."

Büyük boy bir Craxan, çok yuvarlak bir Joanna'nın yanında duruyordu, aralarında küçük bir Tavi vardı ve inanılmaz derecede uzun bir kuyruk hepsini sarıyordu. Düzgün ama hafif orantısız harflerle *"ailem"* yazıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

C raxan şaşkın bakışlarını Sultavi'nin çiziminden kaldırdığında Joanna'nın ona baktığını gördü, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Onun

Elleri kuyruğunu o kadar sıkı kavramıştı ki, onu bırakmasını istese bile çekip alamazdı. Ama istemedi. Bunu, tüm bunları -bu dişiyi, bu çocuğu, bu aileyi- o kadar çok istiyordu ki göğsündeki ağrı fiziksel bir yara gibi hissediliyordu.

Ama bunu yapamadı ve cesareti kırıldı.

"Lütfen müsaade edin," dedi ve isteksizce kuyruğunu Joanna'nın tatlı sıcaklığından çekip aldı. Joanna onun gitmesine izin verdi, ama serbest kalırken parmakları onu okşadı ve zihinsel kargaşasına rağmen zevkten ürpermesine neden oldu. "Bazı... düzenlemeler yapmam gerekiyor."

"Ama geri döneceksin?" Joanna sessizce onu izlerken Sultavi endişeyle sordu.

"Evet, tabii ki."

Kapı kapanır kapanmaz koridorun duvarına yaslandı ve kendini azarladı. *Düzenlemeler mi?* Aptalca bir bahaneydi ve talepkâr vicdanı için yalana çok yakındı. Ama kaba çizim karşısında içinde yükselen özlem onu neredeyse boğacaktı.

Onları sadece işin bir parçası olarak değil, gerçekte kendisininmiş gibi sahiplenmek istiyordu. Ama ailesini iki kez kaybetmişti ve bunu bir kez daha yaşayacak kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu. Vanha'nın ölümünden sonra hissettiği boşluk yeterince ölümcül olmuştu.

Şansını denemek istese bile, onlara sunacak hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir zaman kalıcı bir evi olmamıştı, intikam peşinde koşarken birikimleri tamamen tükenmişti ve artık genç değildi. Savaşçı yeteneklerinin hâlâ bir değeri vardı ama Trevelor gibi barışçıl bir gezegende değil. İş bulduğunda onlara kredi gönderebilecek olsa da -ki bunu yapmaya niyeti vardı- onlarla birlikte kalamayacaktı. Onların güvende, iyi beslenmiş ve mutlu olduklarından emin olmak için orada olamayacaktı.

Belki başka bir meslek bulabilirdi ama bu yaşta ve sınırlı geçmişiyle bu pek mümkün görünmüyordu. Olasılıklar üzerinde düşünürken, Joanna'nın aşçı olarak iş bulması önerisini hatırladı. Ona bakamayacağı fikrine içgüdüsel olarak karşı çıkmıştı ama bu mantıklı bir öneriydi ve Joanna için önemli görünüyordu. Belki de geminin mutfağını ziyaret etmeli ve aşçının öğrenmesine yardımcı olup olamayacağını görmeliydi.

Yengik'in daha önce işaret ettiği yöne doğru ilerlerken, hassas koku alıcılarıyla alay eden nefis bir koku duydu. Kızarmış et kokusu koridoru doldurdu ve o da bu kokuyu takip ederek en uçtaki bir kapıya ulaştı. Kapıyı iterek açtı, sonra kafasına doğru uçan bir bıçakla eğildi.

"Hayır dedim!" diye kükredi öfkeli bir ses.

Bir saniye daha yavaş olsaydı, bıçak omzuna saplanacaktı. Hırladı ve bıçağı duvardan kaptı, sonra da fırlatanı aramak için döndü. Mutfaktaki diğer tek sakin küçük, yaşlı bir Kissat'tı, kürkü yaşlılıktan bembeyazdı ama parlak mavi gözleri ona şiddetle bakıyordu.

"Çık dışarı." Eli başka bir bıçağa uzandı.

"Sizinle konuşmak istiyorum."

"Seninle konuşmak istemiyorum. Son sefer sadece bir uyarıydı." "Sana inanıyorum, ama bu önemli."

Bıçağı elinde evirip çevirdi, sonra da fırlattı. Bıçak önündeki ahşap kesme tahtasının tam ortasına dik şekilde indi. Titreyen sapa baktı, sonra ona döndü ve yüksek sesle kıkırdadı.

"Fena değil. Ama şimdi iki bıçağım da var."

Elini kemerindeki bıçağın kabzasına dayadı ve kadının gülümsemesi genişledi.

"Neredeyse seni de yanıma almak istiyorum ama öğle yemeği kendi kendine pişmez." Eski moda bir ocağın üzerinde kaynayan büyük bir tencereyi karıştırmak için geri döndü ve adam ilk kez mutfakta bu büyüklükte bir gemi için şaşırtıcı bir dizi pişirme cihazı olduğunu fark etti.

"Sen Rissta olmalısın." Merios'un az önceki eğlencesi şimdi anlam kazanmıştı.

"Evet. Sen de torunumun entrikalarından birine alet olan aptal Cire'sin."

"Torun mu? Merios senin torunun mu?"

Kibirli kaptan ve yaşlı aşçı akraba mıydı? Bıçak atışını hatırlayınca, belki de o kadar da uzak bir ihtimal değildir, diye düşündü.

"Evet. Soyağacımızı da paylaştığıma göre, mutfağımdan defol git. Yapacak işlerim var."

"İşte bu yüzden buradayım." Tereddüt etti, Joanna'yı bu vahşi küçük dışının yakınında bir yerde istediğinden tam olarak emin değildi.

"Peki, tükür onu."

"Eşim -" kelime diline ne kadar da kolay geldi "- yemek yapmaktan hoşlanır ama son zamanlarda pek fırsatı olmadı. Düşündüm ki, eğer istekliysen, belki sana biraz yardım edebilir."

"Yaptın, değil mi? Ne tür bir erkek eşini çalışır?"

Bu soru gururunu incitti. Kadın haklıydı. Joanna ve Sultavi'ye bakması gereken kişi o olmalıydı. Neredeyse dönüp gidecekti ama bunun Joanna için önemli olduğunu kendine hatırlattı.

"Eşini mutlu etmek isteyen biri. Bu onun için önemlidir."

Rissta ona kaşlarını çattı, sonra bir omzunu kaldırdı. "Sanırım onunla konuşabilirim. Muhtemelen değersizdir-"

"O değil," diye hırladı.

"-mutfakta, ama onu da getir." Sert mavi gözler ona . "Vardiya ortası yemeği için tam zamanında. Yemeğimi yerken onu izlemek istiyorum."

"Yemek satın almayı biz ayarlamadık."

Kadın homurdandı. "Merak etmeyin. Torunum sadece her zamanki sinir bozucu halini takınıyordu. Ben yemek yaparken kimsenin aç kalmayacağını biliyor."

Eğildi. "Teşekkür ."

"O süslü Cire tavırlarıyla beni etkileyeceğini sanma," diye burnunu çekti ve kaşığını adama doğru salladı. "Şimdi defol."

"Evet, hanımefendi."

Hemen kulübeye dönme dürtüsüyle savaşıarak, kendini kontrol altına almaya kararlı bir şekilde egzersiz odasına gitti. Bir saat sonra terden sıırılsıklam olmuştu ve vücudu ağrıyordu ama kulübenin kapısını açar açmaz iki kadın ona gülümsedi ve bir özlem dalgası onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti.

"Duş almalıyım," dedi umutsuzca ve tökezleyerek küçük tesise girdi. Temizleyici sıvıyı buz gibi soğuğa ayarladı ve birkaç derin sakinleştirici nefes aldı, ama Joanna'nın kokusu burada kaldı ve vücudu tepki verdi. Elinde soğuk, ağrıyan bir sikten başka bir şey yoktu. Ve ıslak bir üniforma.

Üzerindekileri çıkarmaya başladı, sonra giysilerinin dış kabinde olduğunu hatırladı. İç çekerek kapı panelini açtı. "Çantamı uzatır mısın lütfen?"

"Ne sürüsü?" Joanna sordu.

Adamın çıplak göğsünü incelerken yanaklarında ilgi çekici bir pembelik belirdi ve kokusu arttı. Vücudu onu memnun mu etmişti? Sultavi'nin görüş alanından uzak durmaya özen göstererek kapıyı biraz daha açtı; Sultavi'nin ıslak pantolonunun şaftının kalın çıkıntısına yapıştığını görebilmesine yetecek kadar. Kadının dolgun dudakları aralandı ve Sultavi onların yanağında ne kadar hoş bir his bıraktığını hatırladı.

Aleti daha da sertleşti, geniş başı pantolonunun bel bandını aşmakla tehdit ediyordu ve kadının gözleri büyüdü. Ani bir hareketle onu serbest bırakıp kendisini ne kadar etkilediğini göstermek istedi ama sonra kâğıt hışırtısı duydu ve acı veren daralmayı görmezden gelerek bel bandını daha yukarı çekti.

Lanet olsun. Kendini kontrol altına alması gerekiyordu, günaha boyun eğmesi değil.

"Sürüm," diye tekrarladı, sesi boğuk çıkıyordu.

Bakışlarını aceleyle kaçırırken, pembe parıltı şimdi tüm yüzünü kaplamıştı. "Nerede o?"

"Soldaki masanın üstündeki ikinci bölme."

Başını salladı ve gözden kayboldu, saniye sonra yıpranmış siyah çantayla geri döndü. "Al bakalım."

Elini ona doğru iterken parmakları birbirine değdi ve adam onu kendine doğru çekmemek için elinden geleni yaptı. "Teşekkür ederim."

"ederim," diye fısıldadı ama uzaklaşmadı. "Benim giyinmem gerekiyor."

"O zaman kuyruğun beni serbest bıraksa iyi olur."

Aşağı baktığında kuyruğunun kızın belinin kışkırtıcı yumuşaklığına sıkıca dolandığını gördü. En azından düşündüğü gibi onu daha yakına çekmemişti. İç çekerek kuyruğunu bırakmaya zorladı. Kadın bir an tereddüt etti, sonra geri adım attı.

Kuru bir üniformayla ortaya çıktığında, Sultavi'nin çizimlerinden birine daha bakıyordu ama yanakları hâlâ pembeydi.

"Aşçıyla konuştum," dedi. "Ona yardım etmene izin verebilir."

"Gerçekten mi?" Gözleri parladı. "Bu harika olurdu."

"Onunla tanıştıktan sonra bunu o kadar da harika bulacağından emin değilim." "Neden? Nasıl biri?"

"Sanırım kararı size bırakacağım. Bizi vardiya ortası yemeğinde kendisine katılmaya davet etti."

"Bu meyve suyu içebileceğim anlamına mı geliyor?" Sultavi umutla sordu. Adam güldü. "Ona sormanız gerekecek."

İkisi de ayağa kalktı ve adam masayı kaldırdı. Kısa bir tereddütten sonra Joanna'ya pelerinini uzattı. Yengik ve kaptan dışında başka bir erkek görmemişti ve onlarla karşılaşmayacaklarını umuyordu ama Joanna'nın örtülü olması onu daha iyi hissettirecekti.

Onu sessizce omuzlarına doladı, sonra uzanıp koluna dokunarak onu şaşırttı. Solgun parmakları adamın ön kolundaki kasların üzerinde minicik görünüyordu ama çok da doğru görünüyorlardı.

"Bunu ayarladığın için teşekkürler

Craxan." "Senin için önemli görünüyordu."

"Öyle." Kolunu sıktı ve sonra bıraktı. Adam elini tekrar yerine koymasını talep etmek istedi ama kadın çoktan çocuğa dönmüştü.

"Hazır mısın, Tavi?"

"Evet!"

Kapıda Joanna'nın retina taramasını kilide ekleyecek kadar durakladıktan sonra onları koridora çıkardı. Sultavi koşmaya başladı, mor saçları yapay ışıktaki parlıyordu.

"Yengik bu olduğunu söyledi," diye .

Joanna güldü. "Sanırım heyecanlandım. Ama güvende olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Sanırım öyle." *Ama emin olmak daha iyi.* "Koridorun sonunda bekle, Tavi."

Küçük kız itaat etti, daireler çizerek döndü ve kıkırdarak onu, *onları* bekledi. Göğsü tekrar ağrımaya başladı ama artık onu itmek istemiyordu. Şu an için onlar onunlardı ve sonunda ne kadar acı verici olursa olsun her dakikanın tadını çıkaracaktı.

Kadırgaya vardıklarında kapıyı çaldı, dişilerinden birine doğru uçan bir bıçak riskini göze almak istemiyordu.

"Gel," diye kaba bir şekilde emretti Rissta.

Mutfağa adım attıklarında Sultavi'nin gözleri büyüdü ve bıçağıyla onları bekleyen yaşlı kadını gördü. Minik bir el onunkinin içine girdi ve kuyruğunu kadının omuzlarına doladı.

"Rissta, bu eşim Joanna ve kızım Sultavi." Kelimeler kulağa ne kadar doğru geliyordu.

"Yani bana yardım edebileceğini mi düşünüyorsun, insan?"

Rissta'ya şaşkın bir bakış fırlattı. Joanna'nın insan olduğunu nereden biliyordu? Ama gözleri Joanna'nın üzerindeydi, onun üzerinde değil.

"Umarım öyledir. Eskiden çok yemek yapardım." "Profesyonel olarak mı?"

"Hayır. Arkadaşlarım ve öğrencilerim için."

Joanna'nın sesindeki hafif gerginliği duyabiliyordu ve rahatlatıcı bir elini onun sırtına koydu. Belki de bu iyi bir fikir değildi...

"Meyve suyunuz var mı?" Sultavi sordu.

Yoğun bakışlar kızına yöneldi ve yaşlı kadının yüzünün yumuşadığını düşündü.

"Olabilir. İyi bir kız oldun mu?" "Çok iyi.

Değil mi, baba?"

"Evet, prenses."

Rissta burnunu çekti. "Utanç. Bazen kötü olman gerekir. Ama sanırım sana bir şeyler bulabilirim."

Sinirlerini unutan kız mutlu bir şekilde masaya doğru zıpladı. Joanna ona şaşkın bir bakış attı ve onu takip etti.

"Çıkar şu pelerini insan. Eğer çalışıyorsan üşümeyeceksin."

"Benim adım Joanna." Pelerinini sıyırıp kıyafetini ortaya çıkarırken sesinde bir gerginlik vardı.

"Beyaz mı?" Rissta homurdandı. "Mutfakta pek kullanışlı değil."

Joanna çenesini kaldırarak, "Sahip olduğum tek şey bu," dedi. Ona ek giysi sağlamayı akıl edemediği için kendini azarlasa da, Joanna'nın sessiz vakarı onu etkiledi. Bu sadece geçici bir durum olsa bile, kadınlarına daha iyi bakması gerekirdi.

"Hmph." Keskin mavi gözler dışısını inceledi. "Benim hiçbir şeyimi giyemezsin ama mağazalarda biraz kumaş var. Bir şeyler yapabilirsin."

"Korkarım nasıl dikileceğini bilmiyorum."

"Ben yaparım," diye gönüllü oldu ve üç kadın da ona aynı şaşkın ifadeyle baktı. "Ayrıntılı bir şey yapamam ama basit bir elbise yapabilirim."

"Ben de baba," diye yalvardı Sultavi. "Güzel kıyafetlerimi özledim."

Rissta önce küçük kıza, sonra tekrar ona baktı, ama büyük bir rahatlamayla konuyu devam ettirmedi.

"Git Anaeus'u gör," diye emretti. "O kargo şefi. Ona kumaş seçmenize izin vermesini söylediğimi söyleyin."

Tereddüt etti ve Rissta sabırsızca elini salladı. "Şimdi git. Bu ikisi benimle güvende."

"Söz veriyor musun?"

Rissta ona tiksintiyle baktı, sonra elini kasıtlı olarak bıçaklarından birinin üzerine koydu. "Onlara hiçbir zarar gelmeyecek."

Joanna ona "Biz iyiyiz," diye güvence verdi ve Sultavi bile başını salladı.

Artık kendisine ihtiyaç duyulmadığı için garip bir şekilde hoşnutsuzdu, mutfaktan çıktı ve depo odasına yöneldi.

Kargo kaptanından ilk görüşte hoşlanmamıştı. Süslü püslü giysiler içinde kilolu bir Persat erkeği -böyle bir gemiye hiç yakışmıyordu-Craxan'a sırttı.

"Demek kaptanın evcil hayvanı sensin Cire."

"Ben kimsenin evcil hayvanı değilim," diye hırladı ama Anaeus sadece güldü.

"Tabii ki hayır. Ne istersiniz? Çoğu oldukça pahalı olsa da çok çeşitli malzemelerim ." Craxan'ın yıpranmış üniformasına küçümseyici bir bakış attı.

"Rissta, kadın elbiselerim için kumaş seçmeme izin vermeme söyledi."

Bu sözleri söyler söylemez bir hata yaptığını anladı. Anaeus'un gözleri spekülâtif bir ışıltıyla parladı.

"Kadın mı dediniz? Kaç tane var?" "İki. Eşim ve çocuğum."

"Ve ikisini de saklamak niyetindesiniz? Onlar oldukça değerli-"

Craxan onu boynundan yakalayıp duvara doğru çekerken, sözleri boğuk bir hırıltıyla kesildi.

"Onlar takas edilecek mallar değil. Onlardan bir daha asla bu terimlerle bahsetmeyeceksiniz."

Anaeus boğuk bir ses çıkardı ve Craxan tiksintili bir homurtuyla onu bıraktı.

"Zarar vermek istememiştim," diye homurdandı diğer erkek. Özür dileyen sözlerine rağmen gözleri öfkeyle dolup taşıyordu.

"Bez nerede?"

"Küçük boylar uzak duvar boyunca uzanıyor."

Cevap verme zahmetine girmeden o yöne döndü. Seçenekler biraz sınırlıydı ama pratik bir lacivert kumaş seçti, ardından düşüncesizce Joanna'nın saçındaki altın rengi vurguları ortaya çıkaracak koyu altın rengi bir parça ve Sultavi için parıldayan beyaz renkte küçük bir parça attı.

Anaeus tek kelime etmeden onları ölçtü ve imzalaması için ona bir veri sayfası uzattı.

"Hesaplaşmayı kaptana bırakıyorum," diye mırıldandı.

"Pekâlâ."

Kumaşı aldı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı, Joanna'ya diğer erkekten uzak durmasını söylemeyi aklına not etti. Bir şey

ve sezgilerini göz ardı etmeyecek kadar uzun süredir askerdi.

Ama bu arada, kadınları için hazırlaması gereken giysileri vardı.

BÖLÜM SEKİZİNCİ

J Craxan gittikten sonra oanna derin bir nefes aldı, sonra keskin bıçakları olan küçük uzaylı dişiye belli belirsiz gülümsedi. Neredeyse kedi gibi yüz hatları vardı, iki küçük boynuzu Kıvırcık beyaz bir yelesi vardı. Kürkünün geri kalanı da beyazdı ve Joanna bunun doğal rengi mi yoksa yaşından mı kaynaklandığını merak ediyordu.

"Öğrenmeme yardım etmeyi teklif ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Göreceğiz bakalım." Rissta burnunu çekti. "Otur."

Odanın ortasındaki masa metal olabilirdi ama ona kendi mutfak masasını hatırlattı ve diğer kadının etrafta koşuşturmasını izlerken şaşırtıcı derecede rahat hissetti.

Rissta, Sultavi'ye bir bardak soluk yeşil meyve suyu uzattı, ardından bir tane de Joanna'ya verdi. Joanna'nın bir yudum almasını beklenti içinde izledi.

"Bu laimi suyu, değil mi? Ama siz bir şey eklemiştiniz." "Farlan tuzu. Tadını ortaya çıkarıyor," dedi Rissta. "Bir sonraki test."

Bu bir test miydi? Joanna yutkundu. "Ben sadece Alliko'da yediğimiz yemeklere aşinayım."

"İlkeler değişmez. Al bakalım. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Küçük mor kraker şok edici derecede acıydı ama hoşlanmadığını belli etmemek için elinden geleni yaptı. Tamamen başarılı olamamış olmalı.

Çünkü Rissta bir kahkaha attıktan sonra ona bir tabak daha uzattı. "Bu üç peynirden hangisiyle eşleştirirsiniz?"

İkincisini dener denemez mükemmel olduğunu anladı. Peynirin altında, acılığı dengeleyen hafif bir tatlılık vardı, böylece ikisi birbirini tamamlıyordu.

"Bu."

"Hımm. Öğretmeye değer bir paletiniz olabilir. Ama önce ye."

Rissta ikisine de dumanı tüten çorba kâseleri ve kalın ekmek dilimleri verdi. Çorba iştah açıcı olmayan gri bir renkteydi ve Sultavi sevinçle içine dalsa da Joanna sadece temkinli bir yudum aldı. Lezzet ağzında patladı, zengin ve etliydi, hafif biberli bir alt tonu vardı.

"Bu inanılmaz. Nedir bu?"

"Herbertan un kurtları, baharatla tatlandırılmış."

Joanna neredeyse boğulacaktı ama kendini gülümsemeye zorladı. "Çok lezzetli."

Rissta'nın keskin gözleri belli ki hiçbir şeyi kaçırmamıştı. "Evet öyle ve eğer mideniz bulanıyorsa, şimdi bunu aşsanız iyi olur."

İma açtı ve bir kaşık daha aldı. Gerçekten de çok lezzetliydi ve ne de olsa Dünya'da yiyecek kaynağı olması pek mümkün görünmeyen pek çok şey vardı. İstiridye gibi.

Rissta boş kâseyi alırken onaylayıcı bir homurtu çıkardı. "Seni denemeye hazırım. Bakalım emirlere uyabilecek misin?"

Öğleden sonrasının geri kalanında, Rissta parçaların hassasiyetinden memnun olmadığında doğradı -ve yeniden doğradı- ve Rissta ders anlatırken karıştırdı, tattı ve dinledi. Öğrenmesi gereken çok şey olmasına rağmen bir konuda haklıydı. Bunu yapabileceğini biliyordu.

Rissta nihayet akşam yemeği için her Şeyin hazır olduğunu bildirdiğinde içtenlikle "Teşekkür ederim," dedi. Diğer kadın ona mürettebatla birlikte yemek yemeyeceklerini çoktan bildirmiŐti, bu da ona çok uygundu.

Rissta ona baktı, sonra isteksiz bir Şekilde burnunu çekti. "Yeterince iyiydin. Bir insan için."

İlk tanıştıklarında da benzer bir Şey söylemişti ve birden Joanna'nın aklına Rissta'nın onun insan olduğunu nasıl bildiğini merak etmek geldi. Ama o daha soramadan, Sultavi elindeki orantısız tartı kaldırarak sözlerini kesti. Küçük kız öğleden sonranın çoğunu hamur parçalarıyla oynayarak, onları açıp Çekil vererek, sonra da neşeyle tekrar top haline getirerek geçirmişti.

"Bak!"

"ok lezzetli görünüyor, Tavi. Şimdi yiyecek misin?"

"Hayır, babama geri götürmek istiyorum."

Rissta'nın yanlarında götürmeleri için ısrar ettiği yemek koleksiyonuna tartı da ekleyince boğazında beklenmedik bir yumru oluştu. Bir ailenin parçası gibi davranmak biraz fazla gerçekçi ve fazla cazip gelmeye başlamıştı. Bu Craxan için bir işti, başka bir Şey değil ve yakında yollarını ayıracaklardı. Aralarına biraz mesafe koymasđ gerekiyordu.

Kulübeye girdiklerinde Craxan' kumaş parçalarıyla çevrili ve yüzünde perişan bir ifadeyle bulur bulmaz bu kararlılık kayboldu. Görünüşe bakılırsa onlara kıyafet temin etme telaŐıyla dikiş becerilerini biraz abartmıŐtı. Kalbi eridi.

"Elbisem nerede?" Sultavi içeri girer girmez sordu.

"O kadar hızlı değilim prenses ve bazı ölçüler almam gerekecek." Joanna'ya alaycı bir gülümseme verdi. "Korkarım becerilerim biraz paslanmış durumda. Ama bu arada size bazı giysilerimi getirdim. Siyahın Şu anki kıyafetinizden daha kullanışlı olacağına inanıyorum."

Kadın pelerinini çıkarırken gözlerini onun üzerinde gezdirdi. Beyaz ipek biraz hasar almıştı ama adamın leke aramadığından şüpheleniyordu. Gözlerindeki sıcaklık karşısında meme uçları boncuk boncuk oldu.

Gülmeye çalıştı ama sesi soluğu kesik çıktı. "Haklısın. Değişiklik olması da güzel olacak."

"Ben de," diye sordu Sultavi.

"Tabii ki." Kolsuz siyah bir gömleği havaya kaldırdı. "Bu benim antrenman tişörtlerimden biri. Sana uyacak şekilde kesip kalıp olarak kullanabilirim."

Joanna'nın yardımıyla Sultavi'nin ölçülerini almayı başardı. Kumaşı beklenmedik derecede emin bir elle kesti, ardından dikişleri kapatmak için ısıtılmış bir alet kullandı. Kızı ortaya çıkan elbisenin içinde heyecanla hoplayıp zıpladı.

"Babama benzedim," dedi mutlulukla, siyah kumaşı düzeltirken.

Joanna Craxan'a "İyi iş çıkardın," dedi.

Başını iki yana salladı. "Sağ dikişi eğri ve etek boyu-"

Parmaklarını adamın dudaklarının üzerine koydu ve adam dondu kaldı. "İyi bir iş çıkardın. O çok mutlu."

Ağzını araladı ve kısa bir an için dilinin parmaklarına değdiğini hissetti, sonra elini onunkinin etrafında kıvrıp göğsüne koydu. Dilinde de aynı ilgi çekici çıkıntılar var mıydı? Bu düşünce klitorisine doğru bir heyecan kıvılcımı gönderdi, ama kendini bunu görmezden gelmeye ve onun sözlerine konsantre olmaya zorladı.

"Memnun olduğum için mutluyum. Uzun zaman oldu ve pratik yapamıyorum."

"Nasıl öğrendin?"

"Zorunluluk." Hâlâ onun elini tutuyordu ve konuşurken eliyle oynuyordu. "Vanha ve ben Ciresia'dan ayrıldığımızda hiç paramız ve çok az eşyamız vardı. İş bulmak zaman aldı. İtibar kazanmak için. Bu yüzden kredileri uzatmak için elimden gelen her şeyi yaptım. O kadar da değil."

Bir silah donanımını tamir etmekten giysi tamir etmeye ve sonunda onu yaratmaya çok büyük bir sıçrama."

Sesi nostaljik geliyordu ve ona daha fazlasını sormak istedi ama Sultavi araya girdi.

"Ne zaman yemek yiyeceğiz? Ben acıktım."

Craxan'ın yüzündeki sıkıntıyı gördü ve elini sıktı. "O kadar da aç değil. Bayan Rissta tüm öğleden sonra onu çerezlerle besledi."

Tavi ona masum bir bakış attı. "Bana sadece birkaç ısırık verdi. Ben de babama sürpriz yapmak istiyorum."

Craxan hâlâ endişeli görünüyordu, o da pes etti. "Pekâlâ. Şu kumaşı kaldıralım, sonra da yemek yiyebiliriz."

Tavi itaat etti, kumaşı katladı ve başka bir duvar bölmesine koydu. Altın parıltısını yakaladı ve orada başka ne sakladığını merak etti, ama sonra Tavi yardım etme hevesiyle neredeyse çorbayı döküyordu ve yardımına gitti.

Yemek başarılıydı. Tezgah çok küçüktü ve Tavi değerli meyve suyu şişesini devirdi ama önemli değildi. Yemek lezzetliydi ama bundan daha fazlası vardı. Craxan'a öğleden sonrasını anlattı ve Craxan kendi yemek pişirme denemeleriyle ilgili bazı esprili hikâyeler paylaşıırken, Tavi de kendi yorumlarını yaptı. Her zaman özlemini türden sıcak bir aile yemeği gibi hissetti ve bunun geçici olduğunu hatırlamaya çalışmayı bırakıp keyfine baktı.

Craxan her şeye, özellikle de Tavi'nin tartına övgüler yağdırdı. Craxan dikkatli bir ısırık alıp düşünceli bir şekilde çiğnerken küçük kız endişeyle onu izledi.

"Sanırım bu yediğim en iyi tart," dedi sonunda.

Tavi sırttı ve kendini ona doğru attı. "Bunu özellikle senin için yaptım."

"Teşekkür ederim prenses. Mükemmeldi."

O geniş göğse güvenle yaslanmış küçük başı izlerken boğazında beklenmedik bir yumru oluştu. Sonra kuyruğu bileğine dokundu ve başını kaldırıp onu izlerken buldu. Gözlerinde bir soru vardı ama bunu kabullenmeyi kendine yediremedi. Bunun yerine ayağa fırladı ve bulaşıkları dizmeye başladı.

"Craxan, ben Tavi'ye banyo, yani duş yaptırırken bunları mutfığa geri götürebilir misin? Rissta'ya onları yarın temizleyeceğimi söyle."

"Elbette onları geri vereceğim. Ve yıkayacağım," dedi hemen. "Bunu yapmana gerek yok."

"Yemeği sen hazırladın. Ben temizlerim." "Esas olarak Rissta'ydı."

"Temizlik yapacağım," diye tekrarladı, bulaşıkları topladı ve gitti. "Geri gelecek mi anne?" Tavi sordu.

"Elbette tatlım," dedi, onun bunu yapacağından hiç şüphesi olmadığını fark ederek. "Şimdi seni yatağa hazırlayalım."

Temiz bir Sultavi yeni siyah kıyafetini giymekte ısrar ediyordu ve Joanna onu suçlayamazdı. Kendi kıyafetlerine hayıflanarak baktı. Mutfakta yaptığı işin yan etkilerine ek olarak, Tavi'yle güreştiği için artık nemliydi ve üstünün altından areolasının gölgesini görebiliyordu.

Craxan'ın döndüğünde hemen fark ettiği bir etki. Kapı aralığında donup kaldı, gözleri doğrudan göğüslerine gitti ve göğüs uçları serin, nemli beze doğru itilerek karşılık verdi. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve uyluklarının arasındaki hafif sızıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Acaba gömleklerinizden birini de ödünç alabilir miyim?"

"Henüz seni ölçme şansım olmadı." Adam bir adım daha yaklaşırken sesi daha da kalınlaştı ve kadın adamın büyük aletini çok net bir şekilde hayal edebildi.

Elleri yanlarında geziniyor, göğüslerini avuçluyor.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi hemen. "Bu gece olduğu gibi giyebilirim ve yarın bu üst kısmı kalıp olarak kullanabilirsin."

"Pekâlâ," diye kabul etti ama çantasını almaya giderken eğildi ve kızın kulağına fısıldadı. "Ama benim yöntemim çok daha ilginç olurdu."

Adamın uzattığı gömleği kaptığı gibi banyoya dalarken yanakları alev alevdi. Adam da onu takip etti, eğilip duvara dokunurken vücudu onunkine değiyordu. Küçük bir panel kenara kayarak başka bir bölmeyi ortaya çıkardı.

"Giysilerinizi kuru tutmak için," diye açıkladı. "Gerçi bunu size daha önce söylemediğim için pişman değilim."

Kadın bir yanıt düşünmeden adam gitti.

Giysilerini çıkarıp kompartımana yerleştirirken, vücudu hâlâ ona bastırılmanın verdiği heyecanla uğulduyordu. Kıçına bastırılan iri et parçasından o da aynı şekilde heyecanlanmıştı. Duş sıvısını açtıktan sonra bile kokusu hem rahatlatıcı hem de tahrik ediciydi. Kendini göğüslerini avuçlarken buldu, kendisine dokunanın Craxan olduğunu hayal ederken sabunlu ellerini göğüslerinin üzerinde kaydırды. Meme uçlarını amaçladığından biraz daha sert bir şekilde çimdikledi, ama ortaya çıkan acı doğrudan klitorisine bir heyecan dalgası gönderdi.

Kapalı kapıya suçluluk dolu bir bakış atarak elini bacaklarının arasına kaydırды. Küçük et parçası çoktan şişmiş, dokunduğunda sıcacık olmuştu ve o iri parmaklardan birinin onu okşadığını, daha derine kaydığını, onu adamın sikine hazırladığını hayal ederek yavaşça etrafında döndü... Bir nefesle boşaldı, sıcak bir zevk dalgası onu sardı.

Ne zaman olmuştu? Tutsak olduğu bir yıl boyunca seks yapmayı kesinlikle düşünmemişti ve Dünya'ya döndüğünde bile Gary'yle ayrıldıklarından beri bu konuyla pek ilgilenmemişti. *Ya da yollarımız ayrılmadan önce*, diye düşündü yıkamaya devam ederken kuru bir sesle. Ama birkaç

Büyük, yeşil bir uzaylının ateşli bakışları ve cinsel dürtüleri geri geldi.

Bu kadar yakın olduğumuz için, dedi kendi kendine kararlılıkla. Ama banyodan onun büyük boy gömleğini giymiş olarak çıktığında ve onun kendisini izlediğini gördüğünde, gözleri sıcacıktı, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bana bir hikâye anlat anne," diye rica etti Sultavi. "Babam aynılarını bilmiyor."

"Muhtemelen hayır." Bankın üzerine oturdu ve kızını kucağına aldı. "Işıkları kısabilir misin Craxan?"

Craxan itaat etti ve Tavi'yi kendine yaklaştırmak için ona eski bir sevdiği şarkıyı söyledi. Craxan'ın kuyruğu tıpkı Tavi'nin resmindeki gibi ikisinin de etrafını sarmıştı ve Tavi şaşırtıcı derecede mutlu hissediyordu. Gelecekte ne olacağını bilmiyordu ama bu gece mutluydu.

Sultavi uykuya daldığında Craxan onu üst ranzaya kaldırdı ve sonra loş ışıkta oturup konuştular. Gölge alan sıcak ve samimi geliyordu ve onun yakınlığının fazlasıyla farkındaydı. Kuyruğu tekrar bacağının üzerindeydi ve biraz daha kayması çok kolay ve...

"Kaçırılalı ne kadar oldu?" diye sorarak onun düşüncelerini dağıttı.

"Bir Dünya yılı. Aşağı yukarı üç yüz altmış beş gün. Başlangıçta saymayı unutmuş olabilirim."

"Özlüyor musun?"

"Bazen. Çok güzel bir hayatım vardı. Sevdiğim bir işim, kampüsün kenarında kitaplarla ve bitkilerle dolu bir dairem vardı." Parmaklarını düşünceli bir şekilde adamın kuyruğunda gezdirdi. "Ama çok uzun zamandır buradayım. Bazen sanki o hayat sadece bir rüyaymış gibi geliyor."

Yüzü garip bir şekilde gergin görünüyordu. "Peki ya arkadaşlar, aile? Bir eş?"

"Elbette arkadaşlarım vardı. Yüksek baskılı üniversitelerden biri değildik ve meslektaşlarımla iyi geçiniyordum. Akrabam yoktu. Annemle babamın evliliğine geç -ve sanırım beklenmedik bir şekilde- katılmışım. Ben alınmadan önce ikisi de gitmiş. Peki ya siz?"

"Kimse yok."

Kelimeler kulağa çok sert, çok yalnız geliyordu. Kuyruğunu yatıştırıcı bir şekilde okşadı, başka bir şey ekleyip eklemeyeceğini görmek için bekledi.

"Bir zamanlar büyük bir ailem vardı," dedi sonunda. "İki erkek kardeş, bir kız kardeş, bir sürü kuzen. Veba her birini aldı."

Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Ailesini kaybetmek onu yıkmıştı ama o sadece iki kişiyi kaybetmişti.

"Kaç ?"

"On sekiz yaşına yeni girmiştim. Hükümet herkese görevimizin toplumu yeniden kurmaya çalışmak olduğunu söylüyordu. Ben... yapamadım. Vanha akademideki öğretmenlerimden biriydi. Beni Ciresia'dan uzaklaştıran oydu. Onun sayesinde yeteneklerimin bir değeri olduğunu öğrendim."

Kadın cevap vermedi ama yüzü onu ele vermiş olmalıydı çünkü adamın ağzını belli belirsiz bir gülümseme kapladı.

"Sanırım şimdi öyle görünmüyor. Kötü bir yıl oldu." "Neden?"

"Vanha altı ay önce öldü. Aptalca öldü. Yanlış insanlardan biraz para aldı, sonra çok fazla içti ve köşeye sıkışmasına izin verdi. Yine de üçünü öldürmeyi başardı ama diğer ikisi onu öldürdü."

Kuyruğu parmaklarının altında kaskatı kesilmişti.

"Orada olmalıydım," patladı. "Ama o yılın başlarında tartışmıştık ve ben hala somurtuyordum."

"Çok özür dilerim."

"Son altı ayımı ve birikimlerimden geriye kalanları kaçan iki kişiyi yakalamak için harcadım."

"Onları buldun mu?"

"Evet. Ve onun intikamını aldım. Ama ondan sonra... hayatımın pek bir anlamı kalmadı. Jed bana Opinnas'tan mesajı getirdiğinde iyi bir durumda değildim."

"Ama sen geldin. Ve bizi kurtardın."

"Ya da belki beni kurtardınız."

Birbirlerine baktılar ve aralarındaki gerilimi hissedebiliyordu, parlaması için sadece en ufak bir kıvılcıma ihtiyaç duyan kor gibi.

"Çocuğunuz olmadığını söylemiştiniz," dedi yavaşça.

"Hayır. İlk başta doktoramı yapmaya odaklanmıştım. Sonra başka bir profesörle uzun bir süre ilişki yaşadım."

"Bir eş mi?" diye hırladı.

"Hayır, ikimiz de evlenmekle ilgilenmiyorduk. Birlikte yaşamıyorduk bile ama çok zaman geçiriyorduk. Rahattık. Çocuklarla ilgilenmiyordu ve sanırım ben de bunu pek düşünmedim. Sonra nihayet ayrıldığımızda-"

"Seni kırdı mı?" Yüz ifadesi dehşete kapılmıştı.

Güldü. "Hiç de değil. Bu sadece birlikte olmayı bıraktığımız anlamına gelen bir ifade. O başka bir üniversitede iş buldu, ben de onunla gitmemeye karar verdim. İyi şartlarda ayrıldık. Düğününe bile gittim." *Bir yıldan az bir süre sonra.* Görünüşe göre adam her şeye rağmen evlilikle ilgileniyormuş ama onunla değil. "O noktada, çocuk sahibi olmak için çok yaşlı olduğuma ve kendi yolumu çizdiğime karar verdim. Bu beni gerçekten rahatsız etmedi."

Ya da en azından kendime hep böyle söyledim.

"Ama sonra Lord K'herr beni Sultavi'ye getirdi ve şimdi bir kıza sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ondan asla ."

Kızından ayrı kalacağı düşüncesi göğsünü ağrıtiyordu ama gelecek çok belirsiz görünüyordu.

"Trevelor'a varmamız ne kadar sürer?" diye sordu, paniğe kapılmadan önce dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

"Bir haftadan biraz fazla."

"O kadar uzak olduğunu düşünmemiştim."

"Kaptan Merios bazı yükleri almak için Driguera'ya doğru yola çıktı." Yüzü sertleşti. "Orada onun güvenliğini sağlamak benim görevim."

Güvenlik mi? Boğazı düğümlendi. "Bu tehlikeli olur mu?"

Kocaman bir omuz silkti. "Burası iyi bir üne sahip değil ama kendi başımın çaresine bakabilirim. Bu yüzden kaptan benim hizmetlerimi bu kamarayla takas etmek istedi."

Onlar için zaten çok şey yapmıştı ve şimdi kendini daha büyük bir riske atacaktı. Minnettarlıkla dolup taşan kadın eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, adamın eli dudaklarının değdiği yeri örtmek için yukarı kalktı. Onu gücendirmiş miydi?

"Bunu daha önce de yapmıştın. Geldiğimizde."

Yanakları ısındı. "Öptüm. Buna öpücük deniyor. Bu senin halkının yaptığı bir şey mi?"

"Hayır."

"Sizi rahatsız ettiyse özür dilerim."

"Bu beni rahatsız etmiyor." Gözlerindeki o rahatsız edici sıcaklık geri gelmişti. "Dediğim gibi, benim halkım bu eylemi yapmaz ama ben gördüm

bitti."

"Yeni mi ?"

Başını eğdi, sonra usulca şöyle dedi. "Bir Cire erkeği gerçek tatmini yalnızca eşinde bulur. Ancak o zaman siki onun içinde düğümlenir ve serbest kalmasını sağlar."

Zaten kocaman olan sikinin içinde genişlediğini hayal ettikçe ani bir ateş basması onu doldurdu. Ama sonra onun sözlerinin ne anlama geldiğini düşündü.

"Yani sen hiç..."

"Vanha ve ben Ciresia'dan ilk ayrıldığımızda genç ve asiydim. Ben... birkaç kez denedim ama tatmin edici değildi. Dişiler doğru hissetmiyordu, doğru kokmuyordu ve sonrasında daha yalnızdım. Beklemeliydim."

Kuyruğu çıplak bacağını okşadı, ucu uyluğunun iç kısmına doğru kayarken, eli saçlarıyla oynamak için yukarı çıktı.

"Her parçan yumuşak. Tenin. Saçların. Ağzın."

Gözleri kızın ağzına odaklandı ve kız aniden kuruyan dudaklarını yaladı. Meme uçları ağrıyan küçük noktalar halinde gerildi ve karnının alt kısmında zonklayan bir ağrı hissedebiliyordu. Burun delikleri alevlendi.

"En harika kokuya sahipsin. Çok tatlı ve baştan çıkarıcı. Acaba tadın da bu kadar tatlı mıdır?"

Aynı pervasız dürtü onu da ele geçirdi. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Neden kendin karar vermiyorsun?"

Dudaklarını onun dudaklarının ince çizgisine bastırdı. Adam önce karşılık vermedi ama sonra sadece öpüşen birini gördüğünü söyledi. Kadın adamın ağzının kenarını hafifçe, alaycı bir şekilde yaladı, ta ki adam inleyene ve dudakları ayrılana kadar. Dili içeri daldı ve Tanrım, adamın tadı muhteşemdi. Dili geçici olarak onunkine dokundu ve adam tekrar inleyip kontrolü ele almadan hemen önce dilini kaplayan küçük çıkıntıları hissetti.

Ağzını yağmalayıp her yerini keşfederken eli başını yerinde tutmak için yukarı kalktı. Onu kendine doğru çekerken diğer eli kıkına indi ve yumuşak eti sıkmak için gömleğin altına uzandı.

Kuyruğunun bacaklarının arasından kaydığını hissedene kadar akli başına gelmedi ve geri çekilmeye çalıştı. Adam onu hemen bıraktı ama birbirlerine bakarlarırken kuyruğu kadının beline dolanmaya devam etti.

"|-"

"Sakın özür dilemeye kalkma," dedi şiddetle. "Seni öpen bendim."

Eli ağzına gitti. "Ve şimdi insanların neden öpüştüğünü anlıyorum." Uzandı ve başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Dudakların şişmiş."

Başparmağını yakalayarak kasıtlı olarak yaladı. "Güzel. Böyle bir öpücükten sonra olmalılar."

"Tatmin oldunuz mu?"

Tatmin olmuş muydu? Göğüsleri şişmiş ve ağrıyormuş gibi hissettiğinde ve klitorisi zonkladığında?

"Hayır," dedi sessizce. "Ama öpüşmemizden keyif aldım."

"Ben de öyle. Belki bunu tekrar yapabiliriz?"

Bu şüphesiz bir hata olacaktı. Onları Trevelor'a götürdükten sonra muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti ve bu bilgi şimdiden göğsünü ağrıtıyordu. Ama şimdi birlikteydiler ve kendini çok uzun zamandır hissetmediği bir şekilde pervasız, şehvetli ve canlı hissediyordu.

"Evet," diye fısıldadı ve ona doğru uzandı.

BÖLÜM DOKUZ

Craxan karanlığa baktı, kolları ve kuyruğu kucağındaki dişie sıkıca sarılmıştı.

Onun

dişisi. *Eşi.*

Bundan daha önce de emindi ama dün geceden sonra artık hiç şüphesi yoktu. Kolları onun uyuyan bedeninin etrafında sıkılaştı, kafası onun kokusuyla doldu. Kadının huzurlu nefesleri çıplak göğsünde tüyler ürpertiyor, ağrıyan sikine enfes bir işkence yapıyordu. Öpüşme seanslarının bir noktasında, gömleğini çıkarması için ısrar etmiş, ellerini açgözlülükle çıplak teninde gezdirmiş ve açıkta kalan ete sıcak küçük öpücükler kondurmuştu.

Adam ona da aynısını yapmasını önermeye cüret etmişti ama o başının üstündeki ranzaya anlamlı bir bakış atıp reddetmişti. Ellerini altından geçirmesine, avuçlarını dolduran göğüslerinin dolgunluğunu ve parmaklarının arasında meme uçlarının sert küçük noktalarını hissetmesine izin vermişti. Onları görmeyi, tatmayı arzuluyordu ve kız onun dokunuşuna doğru eğildiğinde ve uyarılmışlığının kokusu kabini doldurduğunda, daha önce bilinmeyen ilkel bir içgüdü onu gömleği yırtıp atmaya ve onu tamamen sahiplenmeye itti.

Ama kadın ona güveniyordu ve yakınlarda uyuyan bir çocuk vardı ve o da yıllar boyunca öğrendiği tüm disiplini kullanarak

kendini dizginlemek. Asi kuyruğu söz konusu olduğunda hiç de yardımcı olmayan bir disiplin. Ona sadece ikinci aşamaya geçebileceklerini söylemişti, bu garip ifade ona belden aşağısına dokunamayacağı anlamına geliyordu. Ama öpüşmeleri hararetlendikçe ve adam onun tatlı göğüslerini keşfettikçe ve kız onun ağzının içinde nefes nefese kaldıkça, kuyruğu bacaklarının arasına kaymış ve dokunuşuyla titreyen sıcak, ıslak bir et parçası bulmuştu. Kuyruğu hafifçe çekiştirdi ve kız adamın kollarında sarsıldı, boğuk ılığını gizlemek için yüzünü adamın boynuna gömdü.

Kadının titrediğini hissetti, kuyruğunu yıkayan sıvı bir ısı dalgası hissetti ve aklı başına gelmeden önce ereksiyonunu serbest bırakmak için uzanıyordu. Ama yapamadı.

Onu kaybetmek şimdi onu mahvederdi ama içine girerse, içinde düğömlenirse... Asla iyileşemezdi.

Bunun yerine, pişmanlıkla kuyruğunu serbest bıraktı. Onun tutkusunu tatmaya karşı koyamadı ve lezzetli özü neredeyse bir kez daha sağduyusunun önüne geçiyordu. Ama sonra gözleri sersemlemiş bir halde ona baktı ve gülümsedi.

"Sanırım kuralları çiğnedin."

"Sana ellerimle dokunmadım."

Başını salladı ama hâlâ gülümsüyordu. "Bunu ellerle sınırladığımı sanmıyorum. Eğer senin üzerinde ağzımı kullansaydım, bu kesinlikle ikinci ötesine geçmek olurdu."

"Ağzın mı?"

"Seni öpmek için. Al."

Keyifli bir saniye boyunca parmakları adamın ereksiyonunun çıkıntısını izledi. Adam neredeyse patlayacaktı, sadece kadının dokunuşundan değil, ağzının sikinin üzerinde olduğunu düşünmekten de şok edici derecede erotikti. Konsey ne kadar az dışı kaldığını fark eder etmez bu eylem Cire'de yasaklanmıştı. Bir erkeğin tohumunun tek amacı üremektir. O zamandan beri bunun bir cinsel ilişki olduğunu anlayacak kadar çok şey görmüştü.

Sıradan bir eylemdi, ama yetiştirilme tarzından geriye yasak olanın heyecanı kalmıştı.

"BEN... BEN..." Sözcükleri bulamadı ama kadın onu tekrar aşağı çekti ve artık konuşmaya gerek kalmadı.

Öpüşerek ve dokunarak ne kadar zaman geçirdiklerinden emin değildi ama yorgun bir uykuya dalmadan önce onu iki kez daha doruğa ulaştırdığından emindi. Ama yapmamıştı. Bunun yerine ona sarılmış, nefes alışını dinlemiş ve birlikte olabilmeleri için bir yol bulmaya çalışmıştı. Sessiz bir fısıltı duyduğunda dişileri için yeterince güvenli ama yine de kendisine iş sağlayacak bir gezegen arıyordu.

"Baba?"

"Evet, Tavi?"

"Kalkma vakti gelmedi mi daha?"

Geminin ayarlarına göre sabahın erken saatleriydi. "Sanırım öyle."

"Annem hâlâ uyuyor mu?" Küçük sesi belirgin bir şekilde onaylamaz gibiydi.

"Evet, çok yorgundu." *En azından kısmen benim çabalarım sayesinde*, diye düşündü, hem gururlu hem de biraz suçlu hissederek. "Gidip Bayan Rissta'nın uyanık olup olmadığına baksak nasıl olur?"

"Bu sefer anneme bir not bıraksan iyi olur," diye kıkırdadı.

"Yapacağım," diye söz verdi, kabinin ışıklarını görebileceği kadar açtı.

Gömleğini çıkardı, notu yazdı ve Sultavi'yi yatağından kaldırdı. Kuyruğu küçük bedeninin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılırken Sultavi esnedi ve ona doğru sokuldu. Bir yolu olmalıydı, diye karar verdi. Onların hayatından çıkmasına izin vermeyecekti.

"Pek uyanık görünmüyorsun," dedi.

"Sadece meyve suyuna ihtiyacım var."

Güldü ve onu kulübeden dışarı taşıdı.

Rissta uyanıktı. Onları görünce homurdandı ama Sultavi'ye meyve suyu ve bisküvi verdi. Hatta ona bir fincan sıcak çay ve bir tabak kızarmış ova uzatacak kadar eğilmedi.

"Teşekkür . Bu çok lezzetli."

"Hımm." Homurdanmasına rağmen, onun övgüsünden memnun görünüyordu ve kendi çay fincanıyla masada onlara katıldı. "Arkadaşın dün fena değildi. Ama bu onun için neden bu kadar önemli?"

"Aşçı olarak iş bulabileceğini düşünüyor," diye itiraf etti.

"Neden buna ihtiyaç duysun ki?"

"Bir paralı askerin maaşı... belirsiz ."

"Peki sen iş aramaya gidersen ve o da yemek yaparsa, bununla kim ilgilenecek?" Rissta başparmağını Sultavi'ye doğru salladı.

Bir yanıt beklemedi, konuyu torununun eksikliklerine getirdi. Merios'u bu kadar doğru tasvir etmesine gülümsemekten kendini alamadı ama sözleri onu rahatsız etti. Joanna'nın yardım almadan bir iş ve bir çocukla başa çıkmaya çalışması fikrinden nefret ediyordu.

Sanki onu düşünmek onu canlandırmış gibi, Joanna mutfağın girişinde belirdi. Hâlâ uykulu, karmakarışık ve kesinlikle sevimli görünüyordu, özellikle de ona utangaç bir bakış atarken yanakları pembeleştiğinde. Joanna'yı kucağına alıp yatağına götürmek istedi ve aleti de bunu şiddetle kabul etti ama Joanna çoktan odaya girmiş, Rissta ve Sultavi'yi selamlıyordu.

Kız ona doğru geldiğinde, kuyruğu kızın beline dolandı ve onu sıkıca yanına sıkıştırdı. Kız itiraz etmeyince de ağzını onunkine sürterek devam etti.

"Günaydın, dostum."

"Günaydın. Notu bıraktığınız için teşekkür ederim ama beni uyandırmanız gerekirdi."

"O kadar huzurlu uyuyordun ki seni rahatsız etmek istemedim. Geç bir gece geçirdin."

Kız tekrar kızardı ve adam ona hızlıca sarıldı, sonra Tavi'nin onlara kıkırdadığını ve Rissta'nın düşünceli bir şekilde baktığını görmek için başını kaldırdı.

"Devam et evlat," dedi yaşlı kadın kaba bir şekilde. "Eminim vaktini mutfağımı dağıtmaktan daha iyi değerlendireceğin bir şey vardır."

İstemiyordu ama kaçınılmaz olana boyun eğdi. Arkadaşına bir öpücük daha verdikten ve Tavi'ye sarıldıktan sonra mutfaktan çıktı ve egzersiz odasına gitti. Jed zaten oradaydı ve yorgun görünüyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Her zamankinden fazla değil." Erkek başparmağını parmaklarının üzerinde gezdirdi, Craxan'ın daha önce fark ettiği bir alışkanlıktı bu. "Uzun bir uçuş size düşünmek için çok fazla zaman verir. Hatırlamak için."

O uzun, boş geceleri çok iyi biliyordu ama Joanna ve Sultavi ile tanıştılarından beri düşünceleri onlarla doluydu.

"Belki de bir eş bulmalısın," diye önerdi.

Jed ona keskin bir bakış fırlattı. "Bunun artık sadece bir iş olmadığından neden şüpheleniyorum?"

"Çünkü öyle değil."

"Kısa süreli birlikteliğimizin sonu anlamına gelse de senin adına mutluyum."

Bir çift antrenman şortuna kadar soyunurken derin bir iç çekti. "Öyle olacağından emin değilim. Trevelor'da kalmayı planlıyorlar. Böyle barışçıl bir gezegende yeteneklerime çok fazla talep yok."

Jed başını salladı. "Ben de aynı sorunu yaşıyordum -uzmanlığım gemi motorlarında. Bir eşim olacağından da değil."

"Neden olmasın?"

"Yaptıklarımın sonra mı? Birini hak etmiyorum." Yine başparmağını ovuşturuyordu. "Peki ya içkiyi kontrol etmeye devam edemezsem?"

Craxan kolay bir cevabı olmasını isterdi ama bunun zor bir mücadele olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü.

"Belki bir eş bu konuda yardımcı olabilir," diye önerdi.

Jed şaşırarak görünüyordu. "Ama onunla ilgilenmek benim görevim."

"Sanırım eşim her birinizin diğerini önemsemesi gerektiğini söylerdi."

Bu konu onu rahatsız ediyordu, özellikle de eşine ve çocuğuna bakma konusundaki kendi eksikliklerinin çok farkında olduğu için.

"Hadi antrenman yapalım," dedi konuyu değiştirerek. "Belki sana bazı ek taktikler gösterebilirim - böylece üç hamlede yenilmezsin."

Jed şiddetle sırtıttı. " sende."

Antrenman seansının sonunda Craxan bitkin düşmüştü ve Jed'in bir darbe indirmeyi başardığı sol omzunda kemik derinliğinde bir çürük hissedebiliyordu ama aynı zamanda memnuniyetle doluydu. Jed onun eğitmenliğine karşılık olarak iyi iş çıkarmıştı. Bir duvara yaslandı ve Jed de ona katılarak bir şişe su uzattı.

"Teşekkür ," dedi diğer erkek. "Bu çok yardımcı oldu."

Craxan omuz silkti ama diğer erkeğin teşekkürünü takdir etti. "İyi bir temel var. Sadece duruşunu güçlendirmen ve rakibinin gücünü ona karşı kullanmayı öğrenmen gerekiyor."

Suyu birkaç dakika sessizce içtiler, sonra Jed tereddütle konuştu. "Eğitmen olmayı hiç düşündün mü? Sadece becerilere sahip değilsin, aynı zamanda bu bilgiyi paylaşabilirsin."

Dudakları büküldü. "Bir zamanlar öğretmen olmak istemiştim, bir bilgin. Aklımdaki tam olarak bu değildi."

"Bunu düşünmelisiniz. Trevelor gibi bir gezegende bile buna ihtiyaç olduğundan şüpheleniyorum. Doğuştan savaşçı olmadıkları için belki daha da fazla." Jed ayağa kalktı ve Craxan'a elini uzattı. "Vardiyamın vakti geldi. Ama bunu bir düşün."

Craxan ayağa kalktı ve havlulanırken diğer erkeğin sözlerini düşündü. İyi eğitilmiş olduğu doğruydı. İşlerinin çoğu tek başına olsa da, zaman zaman daha genç erkeklerle çalışmış ve onlara ek teknikler göstermişti. Bu iş ne göz alıcı olacaktı ne de şu anki mesleği kadar iyi para kazandıracaktı ama Joanna ve Tavi'ye iyi yemek ve yeterli barınak sağlayacak kadar para kazandırdığı sürece tatmin olacaktı.

Bu fikir sonraki birkaç gün boyunca beyinde dönmeye devam etti ama Joanna'ya bundan bahsetmeye cesaret edemedi. Bunun yerine kendini gemideki hayatın rahat ritmine bıraktı. Joanna her günün en az yarısını Rissta ile mutfakta geçiriyor, o da bu zamanı dikiş dikmek, eğitim yapmak ya da Tavi'yi eğlendirmek için kullanıyordu. Günün geri kalanını birlikte, bir aile olarak geçiriyorlardı.

Ve geceler. Geceleri, tamamen onun oluyordu. Konuşurlardı ve ona önceki hayatını anlatırdı ve bazen ondan geçmişinin bir kısmını kopya ederdi.

Ama öylesine konuşurlarken bile, onun varlığı kanını kaynatıyor, sikini sertleştiriyor ve bir noktada kollarına geliyordu. Kuyruğu onu ikinci kez doruğa çıkardıktan sonra, ikinci üs kuralını terk etmişti. Adamın kollarında sırtüstü yatıyordu, yüzü hâlâ kızarmış ve gözleri ağırlaşmıştı ve ona gülümsüyordu.

"Sanırım üçüncü aşamaya geldiğimizi kabul etmeliyim."

"Dördüncüsü var mı? Ya da belki beşincisi?" Zihni olasılıklar karşısında çalkalandı.

"Sadece dörtte biri." Kadının yanaklarındaki renk derinleşti ama gözlerini ondan ayırmadı. "Bu cinsel ilişki olurdu."

Aleti o kadar sert sarsıldı ki pantolonunun korktu. Ereksiyonunun asla geçmeyeceğini düşünmeye başlamıştı ve duşları sırasında kendini ele almayı denemiş olsa da, anlamsız ve tatmin edici olmamıştı. Kendini onun içine gömmeyi hayatı boyunca hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu ama onu eşi olarak kabul edene kadar bu adımı atmayacaktı.

"Ama bu üslerinizin arasında başka birçok adım var." Konuşurken kuyruğunu hafifçe kızın klitorisinin üzerinde gezdirdi.

"Başka birçok adım mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Onun kışkırtıcı gülümsemesinden cesaret alan adam elini bacaklarının arasına kaydırıp ve kalın bir parmağını küçük kanalına soktu. Kadın hâlâ kaygandı ve doruğa ulaştığı için sıcaktı ama küçük tatlı amcığı adama yapışmıştı. Nefes nefese kaldı ama geri çekilmedi ve kuyruğu şişmiş incisinin etrafında tekrar döndüğünde, parmağının etrafında titrediğini hissetti.

"Belki de bu üç nokta bir üssüdü," diye önerdi ve yavaşça içine girip çıkmaya başladı.

"Evet," diye kekeledi. "Üç nokta bir'i unutmamalıyız."

Kalçaları onun vuruşlarını karşılamak için yukarı kalkıyordu ve adam ona diğer elini uzattı. Doruğa ulaştığında çığlık atma eğiliminde olduğunu keşfetmişlerdi ve sesi bastırmak için elini ağzının üzerinde tutmayı seviyordu.

O zamandan beri üsler arasındaki yolda başka adımlar da keşfettiler - üç nokta iki ve üç nokta dört onun kişisel favorileriydi- ama şimdiye kadar onun kendisine aynı şekilde dokunmasına izin vermemişti.

bir şekilde. Onun elinin ya da ağzının sikine bir dokunuşuyla kalan birkaç kontrol kırıntısının da yok olacağından şüpheleniyordu. Onu sahiplenecek ve sonsuza dek onun olacaktı.

Ama o adımı atmamıştı. Kendisine bunun belirsiz gelecek yüzünden olduğunu söylemişti ama içten içe daha fazlası olduğunu biliyordu. Vanha'yı kaybedene kadar bu aile duygusunun onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti. Bunu kaybetmek onu neredeyse yok etmişti ve korkuyordu.

Dördüncü gün öğleden sonra Joanna ve Tavi'yi almak için mutfağa gittiğinde Rissta'yı arkadaşına kaşlarını çatmış bir halde buldu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Bayan Rissta mürettebatla birlikte yemek yememiz gerektiğini söylüyor," dedi Sultavi mutlulukla. "Bence Yengik'le yemek yemek eğlenceli olacak. Belki kaptan biraz daha tatlı sihri yapar."

Joanna'nın endişeli bir şekilde kaşlarını çatıldığını görmek için ona doğru baktı.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-" dedi ama Rissta araya girdi.

"Başkaları için yemek pişiriyorsanız, yemeğinize nasıl tepki verdiklerini görmeniz gerekir." Yaşlı kadın kaşlarını çatdı. "Eğer bunu yapmaya hazır değilsen, o zaman sana öğretecek başka bir şeyim yok."

"Ama..." Joanna ona çaresiz bir bakış attı.

Onun tereddütlerini anlıyordu. O da iki dişisini küçük mürettebatın geri kalanına gösterme konusunda aynı derecede isteksizdi. Jed bile onlarla tanışmamıştı. Belki de aptallık ediyordu. Burada, onun koruması altında onlara ne zarar gelebilirdi ki?

"Eminim her şey girecek," diyerek ona güvence verdi.

Sultavi neşelendi ve Rissta kıkırdadı. "Yeni arkadaşlar her zaman çok korumacıdır. Bunu yakında atlatacaksın evlat."

Bir şekilde bundan şüphe duyuyordu ama sadece başını eğdi ve ailesine kulübeye kadar eşlik etti.

"Pembeyi giymek istiyorum-" diye başladı Tavi, sonra küçük yüzü düştü. "Artık güzel elbiselerimin olmadığını unutmuşum. Babam her zaman akşam yemeklerinde bir tane giymemi isterdi."

Biyolojik ebeveyninden nadiren bahsediyordu ve hemen onu teselli etmek istedi. Trevelor'a indiklerinde bunu bir sürpriz olarak saklamaya niyetlenmişti ama o kederli küçük yüze bir kez baktıktan sonra dikiş malzemelerini sakladığı bölmeye gitti ve ona beyaz ipekten diktiği elbiseyi çıkardı.

"Pembe değil ama belki bunu giymek istersin?" diye sordu nazikçe.

"Ah, baba." Parıldayan kumaşın üzerinde geçici bir parmak gezdirdi. "Çok güzel."

"kadar güzel değil."

Kıkırdadı, sonra kollarını onun boynuna doladı. "Bayıldım. Teşekkür ederim."

"Belki de önce denemelisin," diye uyardı onu. Pratik yaptıkça o eski günleri daha çok hatırlıyordu ve becerileri gelişmişti ama bir terzi olmaktan çok uzaktı.

"Bayıldım," dedi kararlılıkla. "Bak, anne."

"Çok güzel." Joanna ona gülümsedi. "Balonun en güzel kızı olacaksın."

"Hikâyedeki gibi mi? Bu bir canavar olduğu anlamına mı geliyor?"

"Sadece babam hırladığında."

Tavi kıkırdadı ve arkadaşı ona bir kaşını kaldırdı. Onu hırlatmanın en iyi yolunu çok iyi biliyordu. Bir an tereddüt etti, sonra ikinci elbiseyi aldı.

"Bu senin için."

"Benim için mi? Bunu yapmamalıydın."

"Elbette öyle yapmalıyım. Her zaman en iyi şekilde giydirilmelisiniz - bu en iyisi olduğundan değil, ama gelenin en iyisi bu. Keşke size daha fazlasını sağlayabilseydim," dedi üzüntüyle.

"Saçmalama." Ona alaycı bir bakış attı. "Bu mutfakta tamamen kullanışsız olurdu. Rissta bunun sonunu duymama asla izin vermez."

Kadının sözleri onun başarısızlıklarının bilincini hafifletmedi. "Mutfakta çalışmak zorunda olmamalısın."

Uzandı ve elini onun koluna koydu. "Mutfakta çalışmayı seviyorum ve bunu mümkün kıldığın için seni seviyorum."

Onun samimiyetinden şüphe edemedi ve içini çekerek onu kendine yaklaştırdı.

ONUNCU BÖLÜM

Craxan giyinmek için kulübeden çıktı ve Joanna arkasından kapanan kapıya bakarken buldu kendini. Joanna'nın onu sevdiğini söylemeye çok yaklaştı. Ama korkuyordu. Kendi duygularından çok değil -birlikte oldukları kısa süreye rağmen, ona başka bir erkeğe hiç hissetmediği kadar yakın hissediyordu- ama onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğinden korkuyordu.

Eş ve baba rolüne ne kadar kolay girmiş olsa da, bunun onun için bir işten fazlası olduğunu asla söylememişti. Birlikte bir gelecekte hiç bahsetmemişti. Ve evet, tatlı, nazik ve harikaydı, ama belki de bu sadece onun doğasıydı.

"Bana yardım et anne," diye seslendi Tavi, onu spekülasyonlarından uzaklaştırarak. Bir kolu Craxan'ın kendisi için diktiği siyah elbisenin kol deliğine sıkışmıştı.

Joanna güldü ve ona yardım etmeye gitti.

Beyaz elbise Tavi'nin üzerinde harika duruyordu. Kumaş, kızının tenindeki lavanta tonlarını ortaya çıkaran hafif, yanardöner bir ışıltıya sahipti ve koyu mor saçlarıyla güzel bir tezat oluşturuyordu. Tavi'nin isteği üzerine, küçük boynuzlarını ortaya çıkarmak için saçlarının bir kısmını bile örmüştü. Neredeyse Lord K'herr'in resmi davetlerinden birine gidecekti ve bir an için suçluluk duygusuna kapıldı.

Sultavi'yi her şeyden uzaklaştırmıştı; güzel bir evden, umut verici bir gelecekten ve önemli bir servetten. *Ve onu sadece kullanmak isteyen canavar T'paja'dan da uzaklaştırmıştı*, diye hatırlattı kendine. Kızına maddi zenginlik sağlayamayabilirdi ama ona sınırsız sevgi verebilirdi.

"Şimdi de sen," dedi Tavi, eteğinin izlemek için etrafında dönerek.

Joanna kendi elbisesini aldı. Craxan ona gece kıyafetlerinden esinlenerek iki takım pantolon ve tunik yapmıştı bile. Pratik ve şaşırtıcı derecede rahatlardı ama göz alıcı olmaktan uzaktılar. *Ama bu elbise ihtişamın* ta kendisi, diye düşündü parmaklarını ağır sateni andıran parıldayan altın rengi kumaşın üzerinde gezdirirken.

İpeksi kumaş harika kokuyordu ve bunun Craxan gibi koktuğu için olduğunu anlaması bir anını aldı. Derin bir nefes aldı ve mutlu bir şekilde içini çekti, ardından elbiseyi başına geçirmeden önce hızlıca yıkanmak için banyoya girdi.

Tasarım basitti, omuzlarından ayak bileklerine kadar uzanan düz bir kumaş parçasıydı, ancak yakayı gurur verici bir örtü haline getirmeyi başarmıştı ve göğüslerinin altından bağlanan eşleşen kurdele kıvrımlı figürünü vurguluyordu.

"Çok güzel görünüyorsun anne," dedi Tavi, gözleri kocaman açılmıştı. "Bir prenses gibi."

"Sen prensessin, tatlım."

"İkimiz de prenses olacağız! Değil mi, baba?" Kızı içeri girerken Craxan'a dönerek ona hitap etti. "Güzel görünmüyor muyuz?"

"Çok güzel," diye onayladı onu kucağına almak için eğilirken. Minik kolunu onun boynuna doladı ve muzaffer bir edayla gülümsedi.

"Belki de fazla güzel," diye ekledi ve Joanna onun gözlerinin elbisesinin yakasındaki göğüslerin ince kabarıklığına odaklandığını gördü. Joanna biliyordu ki

O ateşli bakışı çok iyi hissetti ve göğüs uçları serin ipeğe karşı gerildi.

"Pelerinini giymelisin."

Onun sahipleniciliği atavistik bir heyecana neden oldu, klitorisi heyecanla titreşti. Tanrım, bu gecenin daha başlamadan bitmesine hazırdı.

"Böyle bir şey yapmayacağım. Bana göz kulak olacaksın, değil mi?"

"Alwa-" Sözleri boğazında düğümlendi. "Gitmeliyiz."

Her zaman demek üzereydi, bundan emindi. Neden durmuştu? Bu sadece bir iş olduğu için mi?

Ama onun şüphelerini anlamış gibiydi, kuyruğu rahatça beline dolanıyordu.

"Sana göz kulak olacağım," diye söz verdi.

Her zaman değildi ama şimdi buradaydı. Ona doğru eğildi ve kuyruğunu okşadı.

"Sen de güzel görünüyorsun baba," dedi Tavi ve Joanna ilk kez onun yeni bir gömlek giydiğini fark etti. Siyah yerine koyu yeşil olan bu gömlek, iri göğsünü parlak bir ışıltıyla sarıyordu.

Cildi belirgin elmacık kemikleri boyunca koyulaşmış gibiydi. "Gömleği Jed'den ödünç aldım. Biraz dar."

"Buna bir itirazım yok," diye mırıldandı ve kuyruğu aşağı inerek poposunu okşadı. Mmm, taban üç nokta beş.

Kaptan Merios onları yemek odasında bekliyordu. Alaycı sesini ilk karşılaşmalarından hatırlıyordu ama Rissta'ya olan hafif benzerliğini de görebiliyordu, bu da kendisini daha rahat hissetmesini sağlıyordu. Kaba tavırlarına rağmen yaşlı kadından hoşlanmıştı.

"Vay, vay. Eşinin seni neden seçtiğini anlıyorum," diye söylendi.

Adamın dostum deyişindeki şüphe iması hoşuna gitmemişti ama hoş bir şekilde gülümsedi. "Saklanmıyordum. Çalışıyordum. Belki de bu sizin aşına olduğunuz bir kavram değildir?"

Ona şaşkın bir bakış attı, sonra da dişlerini göstererek gülmeye başladı. "Sanırım büyükannemle çok fazla vakit geçiriyorsun."

"Saçmalık. Kız bir serseriye gördüğünde hemen tanıyor," dedi Rissta, robotik bir yemek arabasının başında belirirken.

"Haklı olduğuna eminim, Büyükanne," diye kabul etti ona yardım etmeye giderken.

Craxan onu daha yakına çekerek, "Pelerinini giymeliydin," diye mırıldandı.

Güldü ve başını salladı. Ama sonra içeri başka bir erkek girdi, kargo ustası Anaeus ve ona bakışı kendini rahatsız edici bir şekilde açıkta hissetmesine neden oldu. Onun eline uzandı ama Craxan hırlayarak aralarına girdi.

"Ne dediğimi unutma."

Craxan'ın ses tonu ölümcüldü ve birden Alliko'daki o kısa kavgayı hatırladı. Onlara karşı tatlı, nazik ve harika olabilirdi ama başka bir tarafı daha vardı.

"Tıpkı canavar gibi anne," diye fısıldadı Tavi

heyecanla. "Evet, tatlım. Bizim canavarımız."

Sırada Yengik vardı, onu Craxan'ın arkadaşı Jed izledi. Yarık gözleri ve çatallı diliyle belirgin bir şekilde yılanı benzer bir görünümü vardı. Derisi pürüzsüz, parıldayan pullarla kaplıydı ama Craxan'ın derisinin daha pürüzlü dokusunu tercih ediyordu.

"Sizinle tanışmaktan onur duydum, Craxan'ın Eşi." Zarifçe eğildi ama elini tutmaya çalışmadı.

"Neden bana Joanna demiyorsun?"

Jed Craxan'a bir bakış attı ve Craxan başını salladığında başını eğdi. "Onur duydum."

Mürettebatın geri kalan iki üyesi çiftleşmiş bir Kissat çiftiydi. Mühendis Sayla ince yapılı, sessiz bir erkekti; ortağı Hagrid ise gürültülü ve neşeli bir navigatördü.

Akşam yemeği şaşırtıcı derecede keyifli geçti. Kaptan eğlenceli bir sohbetçiydi, özellikle de büyükannesinin iğneleyici sözleriyle birleşince. Yengik pek konuşmuyordu ama Tavi'yi eğlendirmeye devam etti. Diğerleri dostça sohbet ediyordu, sadece Anaeus genel sohbe katılmıyordu. Büyük masanın diğer ucunda oturuyordu ama onun kendisini izlediğini hissediyordu ve bu tüylerini diken diken ediyordu.

Yemeklere bol bol övgü yağdırdı ama onlar yerken verdikleri tepkileri de izledi. Genel olarak davranışları sözleriyle örtüşüyordu ama Jed tabağındaki yeşil yaprakların çoğunu bir kenara itmiş, Hagrid de yemeğine gizlice biraz daha baharat eklemişti.

Yemek sona ererken kaptan koyu kırmızı bir sıvıyla dolu küçük kristal bardakları elden ele dolaştırdı. Tavi'ye ya da Yengik'e ikram etmedi ve Jed'e geldiğinde alaycı bir kaşını kaldırdı.

"Farlan brendi?"

"Hayır. Teşekkür ."

Merios omuz silkip yoluna devam etti ve Jed'in elinin titrediğini gördü.

Konyak sert ama lezzetliydi ve içini ısıttığını hissedebiliyordu. Memnuniyet onu doldurdu.

Ve sonra Merios konuştu.

"Yarın sabah gemi saatiyle Driguera'ya ineceğiz. Yüzeyde saat gece yarısına yakın olacak ve ben işi hemen üstlenmek istiyorum."

Driguera. Craxan'ın ona bunun tehlikeli olabileceğini söylediği anı aklına geldi ve kendini onun kuyruğuna tutunurken buldu.

"Driguera nedir?" diye sordu, sesinin titremesini engellemeye çalışarak.

"Burası... bir ticaret limanı." Kaptanın gözleri beklenmedik derecede nazikti ve bu onun kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu.

"Burası pisliğin ve kötülüğün yuvasıdır, size bakmaktansa sizi bıçaklayacak piçlerle doludur. Sektördeki en yüksek cinayet oranına sahip," dedi Anaeus sırtarak.

"Şimdi git." Merios'un sesi ölümcül bir hal aldı. "Ve gemide kalmana izin vermeye karar verebilirim."

Anaeus omuz silkti ama ayağa kalktı. "Unutma, bana ihtiyacın var."

İğrenç erkek gitmişti ama nabızı o kadar hızlı atıyordu ki başının döndüğünü hissetti. Tavi'ye bir bakış fırlattı ama kızı sadece şaşkın görünüyordu. Ya duymamıştı ya da neler olduğunu anlamamıştı.

Rissta ayağa kalkarak, "Bu ufaklığı kulübeme geri götüreceğim," dedi. "Hoşuna gidecek bazı oyunlarım var. Hatta belki birkaç tatlı bile bulabilirim."

Tavi'nin yüzü . "Gidebilir miyim anne?"

"Evet, ama çok fazla tatlı olmasın." Dudakları uyuşmuştu ama sesi normal çıkmış olmalıydı çünkü Tavi sadece mutlulukla sırıttı.

"Sen de Yengik," diye emretti Rissta.

Üçü ayrıldı, Sayla ve Hagrin de onları takip etti ve Craxan hemen ona döndü.

"Endişelenme, dostum."

"Endişelenmiyor musun? Ya sana bir şey olursa?" diye bağırdı, sonra Merios'a döndü. "Anaeus yanılıyor muydu?"

"Tam olarak değil." Kadehindeki likörü döndürdü, ona bakmadı. "O zaman yapma, gitme. Craxan'ı gitmeye zorlama."

"Bu gerekli." Kaptanın ifadesi sertleşti. "Ve geçişiniz için anlaştığımız fiyat da bu."

"Ama ben-"

"Endişelenme dostum," dedi Craxan yatıştırıcı bir sesle. "Sana başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

Onu sakinleştirmeye çalışması, artan paniğine sadece öfke kattı. Kendini Tavi'nin kuyruğundan kurtararak odadan dışarı fırladı ve Rissta'nın kulübesinin nerede olduğunu bilmediğini fark etti. Belki de bu kadar üzgünken Tavi'nin onu görmemesi daha iyiydi. Kendini kontrol altına alacak ve sonra kızını bulacaktı.

Ama kontrol o kadar da kolay değildi. Kafasında gittikçe daha fazla kabus senaryosu dolaşırken küçük odalarında bir ileri bir geri volta attı, sonra da gözyaşlarını tutmaya çalışarak banka yığıldı.

"İçeri girebilir miyim?" Craxan kapıda duruyordu, yüzü sertti.

"Hayatını bir kulübe için takas etmeye razı olduğuna göre, seni bundan uzak tutmaya çalışmayacağım," diye tersledi.

İçini çekti ve içeri girerek bankın diğer ucuna sessizce oturdu. Kuyruğu ona doğru sallanmaya devam etti ama temas etmedi ve aslında bu rahatlatıcı dokunuşu özlemişti.

"Gitmeni istemiyorum," diye patladı.

"Biliyorum, ama söz verdim."

"Kamaranın parasını ödemek için başka bir yol bulabiliriz. Belki yolculuğun geri kalanında aşçılığı ben üstlenebilirim."

"Rissta'nın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olduğundan şüpheleniyorum," dedi kuru bir sesle. "Dostum, sana söz veriyorum, yaptığım işte çok iyiyim."

"Ama herkes hata yapar."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? İnatçı gururumun Vanha ile arama girmesine izin vererek hata yaptım. Ama onunla birlikte olsaydım, ölmeyecekti. Bana bak," dedi nazikçe ve sonunda kuyruğu bileğinin etrafında kıvrıldı. "Yetenekli bir savaşçıya benzemiyor muyum?"

Kabul etmek zorundaydı. Ödünç aldığı gömleğin dar, parlak kumaşı geniş omuzlarını ve iri göğsünü vurguluyordu. İfadesindeki her zamanki yumuşaklık kaybolmuştu ve yüz hatları loş ışıktaki sert ve vahşiydi.

"Sanırım," dedi isteksizce.

Kuyruğu onun kolunu yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Bunun olmasını beklemesem de, eğer bir şey... sana dönmemi engellerse, Jed'den seninle ilgilenmesini istedim."

"Jed?"

"Evet. O değerli biri-"

"Tanımadığım bir adamın gelip senin yerine geçmesine izin mi bekliyorsun? Ona bana sarılmasını da söyledin mi? Bana dokunmasını?"

"Asla," diye kükredi. "Sen benimsin, Joanna. Benden başka kimse sana dokunamayacak."

Çılgınlığını takip eden sağır edici sessizlikte birbirlerine baktılar. İlk kimin hareket ettiğini anlayamadı ama sonra onun kollarındaydı. Adamın ağzı onu çılgınca yalayıp yutuyordu ve kızın yanıtı da bir o kadar acildi. Elbisesinin üst kısmını aşağı doğru itti, göğüsleri ellerini doldururken ağzına doğru inledi. Güçlü parmakları onu sıkıca kavradı.

Meme uçları, genellikle dokunduğundan daha sertti, ama keskin çimdik doğrudan klitorisine bir heyecan dalgası gönderdi.

Kadını kolunun üzerine yatırıp meme ucunu ağzına alırken, diğer eli elbisesinin altından kayarak kalçalarının arasındaki nemli sıcaklığı aradı. Klitorisinin şişmiş incisini bulduğunda, çığlığını bastırmaya çalışarak ürperdi.

"Zevkini duymama izin ver," diye talep etti, parmağını hassas etin üzerinde kasıtlı olarak döndürerek.

"Craxan," diye bağırdı, zaten doruk noktasında titriyordu.

Onaylayarak homurdandı. "Şimdi bu güzel amcığы görmek istiyorum, tamamen kaygan ve benim için hazır."

Elbisesi ipek bir dalgalanmayla kayboldu ve sonra çırılçıplak kaldı. Başını kaldırdı ve ona baktı, elini göğsünün dolgunluğundan kalçasının kıvrımına doğru gezdirdi.

"Çok güzelsin, ."

"Ben de seni görmek istiyorum." Pantolonunu hiç çıkarmamış ya da kızın sikini kısa ve kışkırtıcı bir şekilde okşamasına izin vermemişti.

Hemen itaat etti, şaşırtıcı bir hızla gömleğini ve pantolonunu çıkardı.

Aman Tanrım.

Her nasılsa kıyafetleri olmadan daha da büyük görünüyordu, tüm kasları açıkça belli oluyor ve kızın üzerine doğru eğilirken dalgalanıyordu. Ve siki... uzun ve kalındı ve tenini desenleyen aynı küçük çıkıntılarla kaplıydı.

Amı o kadar sert sıkıştı ki nefesi kesildi. Ona doğru uzandı ama adam onun yerine bacaklarının arasına diz çöktü. Adam bacaklarını açtığı anda yanakları alev aldı, gözleri açıkta kalan kıvrımlarına odaklandı.

"Güzel," diye mırıldandı tekrar, sonra daha yakına eğildi ve dilini girişinden klitorisine kadar tek bir uzun vuruşta kaydırdı.

Kuyruğu girişini yoklamak için yukarı çıkarken bile bir çıkıntının hassas derisi üzerinde kaydığını hissedebiliyordu. Bunu daha önce de yapmıştı ama karanlıkta ve bağırmadığı zamanlarda gömleğinin altında. Şimdi her şeyi görebiliyor olması heyecanını artırdı ve dilini klitorisinin etrafında kıvrıp çekiştirdiğinde, boğuk bir çığlıkla . Kukusu adamın kuyruğunun etrafında çılgınca çırpınıyordu ama adam çoktan onu serbest bırakmıştı.

"Daha fazla bekleyemem," diye homurdandı ve onu doğruca sikinin üzerine çekti.

Vücudu sarsıldı, ani şok edici dolgunluktan bunaldı. Adam içinde o kadar derindi ki, sıkılaştıran kanalı umutsuzca onun boyutuna uyum sağlamaya çalışırken bile sanki tekmişler gibi hissetti. Ama sonra adam uzandı ve başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi, açıkta ve zonkluyordu ve kadın tekrar boşaldı, vücudu devasa davetsiz misafirin etrafında sıkılaştırmaya çalışırken tekrar tekrar sarsıldı.

Etrafını fark edecek kadar kendine geldiğinde, adamın nefes nefese olduğunu, ellerinin kalçalarında kenetlendiğini ve vücudunun kaskatı kesildiğini fark etti.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"İyi misin? Böyle bir zevk yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Tatlı amcığının beni bu kadar sıkı kavradığını hissetmek. Benim olduğunu bilmek." Yüzüne odaklandı, siyah gözleri yanıyordu. "Sen benimsin, Joanna. Seni eşim olarak kabul ediyorum."

Bu bir soru değildi ama başını salladı. "Evet, Craxan. Ben seninim."

Elleri sıkılaştı ve sonra hareketsizliği kayboldu. Onu hafifçe kaldırdı, sonra tekrar içine soktu ve şimdi kanalının her hassas santimine sürtünen yumrularını hissedebiliyordu. Hızını artırdı, onu umutsuz bir aciliyetle horozunun üzerine kaldırıp indirdi ve her vuruşu karşılamak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Elleri omuzlarında sıkılaştı, tırnakları derisini ısırdı ve adam inledi ve daha hızlı hareket etti. Onu son bir kez daha aşağıya çarparken dudaklarından boğuk bir çığlık yükseldi. Aletinin tabanı genişledi,

Tohumunun hararetli akıntısı onu tamamen doldururken, imkânsız gerginlik onu bir başka doruğa gönderdi.

Göğsüne doğru yığıldı ve kolları onu sardı, sanki gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi sarıldı. Ve onu asla bırakmak istemedi.

"Bu ne kadar sürecektir?" diye fısıldadı.

"Düğümleme mi? Emin değilim. Bunu daha önce hiç yapmadım. Sana söyledim, bu sadece gerçek eşimizle olur."

Gözleri sıcaktı, eğleniyordu, ama sonra deneysel olarak biraz kıpırdandı ve ısı alevlendi. Kanalı hâlâ çalışıyordu ve hafif bir hareket bile hassas etine küçük elektrik şokları gönderiyordu.

"Yani beklemek zorunda mıyız?" diye nefes nefese kaldı.

"Beklemek mi? Oh hayır." Kuyruğu alt deliğini nazikçe yoklarken başparmağı klitorisini tekrar okşadı. Adam hırlarken heyecanı omurgasını titretti. "Hiç beklemek zorunda değiliz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

O Craxan bir kez daha uyuyamamış, Joanna yorgunluktan uykuya yenik düştükten sonra onu sıkıca göğsüne bastırmıştı. O arkadaşına karşı dürüst davranmıştı - gizemli kargosunu alması için kaptana eşlik etme konusunda pek de endişeli değildi. Ama yine de ondan ayrılmak zorunda kalacağı için nefret ediyordu, özellikle de artık gerçekten bağlandıkları için.

Zihni o akşam yaşananları tekrar tekrar canlandırırdı. Giysisiz ne kadar güzel görünüyordu, yumuşak kıvrımları sıcak ışıktaki parlıyordu. Tatlı amcığının zarifçe sıkıca kavranışı. Adam ona tam olarak dokunduğunda verdiği küçük nefes. Birbirlerine kilitlenmişken ona baktığında gözlerindeki güven.

Aleti sanki daha önce içinde iki kez düğümlenmemiş gibi sertleşmişti ve hiç düşünmediği bir coşku yaşıyordu.

İçindeki alarm gitme vaktinin geldiği konusunda onu uyardığında tereddüt etti. Onu huzurlu uykusundan uyandırmalı mıydı yoksa sadece bir not mu bırakmalıydı? Onun dudaklarını tekrar tatmayı arzuluyordu ama onun için hangisi daha kolay olurdu?

Sonunda karar vermek zorunda kalmadı. Adam kolunu onun altından çeker çekmez, kızın gözleri irkilerek açıldı. Başını kaldırıp ona baktı, gözleri karanlık ve ciddiye, sonra bir elini yüzüne bastırdı.

"Bana geri dön."

"Her zaman," dedi, tıpkı önceki gün yapmayı arzuladığı gibi.

Dudakları titredi ama ona gülümsedi.

"Gidip Tavi'ye veda edeyim mi?" diye sordu.

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "Bence bu onu daha çok endişelendirir."

". " Zaman geçiyordu ama kendini ayırmak zordu. "Seni özleyeceğim, dostum."

Onun gözlerindeki yaşların parıltısını görebiliyordu. "Ben de seni özleyeceğim ama lütfen bunu bu kadar ciddi söyleme. Bu bana bunun bir veda olduğunu düşündürüyor."

"Bu bir veda değil," diye söz verdi.

"Güzel." Gülümsemeyi başardı. "Çünkü dört nokta bir üssünü tekrar denemek istedim."

Aleti refleks olarak sarsıldı. "Gitmeyi çok zorlaştırıyorsun." "Bunu geri dönmek için bir neden olarak düşün," dedi.

Sesi titrese de kızın onunla dalga geçmeye çalıştığını anlayabiliyordu ve o da ona ayak uydurdu.

"Yapacağım. Çünkü ben de dört nokta ikiye düşünüyordum."

Adamın kuyruğu kışının yumuşak kıvrımlarında gezindi ve sonunda adam geri çekildiğinde kadın nefessiz bir kahkaha attı. "Gördüğüm kadarıyla keşfedecek çok şeyimiz var."

"Sadece düşünün, siz farkına bile varmadan geri dönmüş olacağım."

Onu tekrar öptü, çok hızlı bir şekilde, sonra üniformasını çekti. Kapıya ulaştığında ona bakmak için geri döndü. Tatlı göğüslerini ortaya çıkarmak için çarşafı kasıtlı olarak indirdi ve pembe bir meme ucunu daire içine aldı.

"Dört nokta üç için olasılıkları değerlendiriyorum," dedi ona, sonra kendi ayağına takılınca güldü.

Kulübeden dışarı çıktı ve Jed'i kendisini beklerken buldu. "Bundan emin misin?" diye sordu diğer erkek.

"Sen eşim kötüsün," hırladı. "Ben söz verdim."

"Biliyorum. Keşke kaptan hakkında daha fazla şey bilseydik. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem, varsayımlarımdan şüphe neden olacak bir şey yapıyor."

Merios biraz gizemliydi ama erkeğin kötü niyetli olduğuna inanmıyordu. Tabii ki bu, duruma büyük bir dikkatle anlamına gelmiyordu.

"Ben yokken eşime ve çocuğuma göz kulak olacaksın."

"Elbette."

Kaptan kargo ambarında bekliyordu ve onlar yaklaşırken alaycı bir kaşını kaldırdı. "Bu iş uykunuzu böldüyse çok özür dilerim. Ya da belki de sadece uyumuyordunuz?"

Merios'un sadece onunla alay ettiğini, geç kaldığı için onu cezalandırdığını biliyordu ve ona sıkıntısını açığa vurma zevkini tattırmayı reddetti.

"Gidiyor muyuz, yoksa orada dikilip kendi kendine mi konuşacaksın?"

Merios kaşlarını çatarak ona baktı ve Jed'e döndü. "Gemiye kilitle. Biz dönene kadar kimse girip çıkmayacak."

"Evet, Kaptan."

"Sana güvenebilir miyim?"

Jed çenesini kaldırdı ve diğer erkeğin gözleriyle buluştu. "Evet, Kaptan."

Craxan'ı biraz şaşırtan bir şekilde, Merios başka bir yorum yapmadan Jed'in güvencesini kabul etti. Arkasını döndü ve küçük

personel rampası. Dibe ulaşır ulaşmaz, geminin içine çekilmek üzere ayarladı.

Karanlıkta iniş alanını geçerken Craxan'ın üzerine her zamanki yönelim bozukluğu hissi çökmüştü ama gemi zamanından gezegen zamanına geçiş yapmaya alışkındı. Alanı çevreleyen duraklara ulaştıklarında, iç saatini ayarlamıştı.

Driguera'yı duymuş olmasına rağmen buraya daha önce hiç gelmemişti. Kaptanı takip ederken yüzünü soğukkanlı tuttu ama gözleri sürekli olarak herhangi bir tehlike işareti aradı. En azından dışarıdan bakıldığında, Driguera çok daha büyük olmasına rağmen diğer köhne uzay limanlarından daha kötü görünmüyordu.

Yiyecekten mekanik aletlere ve son derece yasadışı maddelere kadar her şeyin satıldığı tezgâhların sıralandığı sokaklardan geçtiler. Bu geç saatte bile sokaklar işlerine giden insanlarla doluydu. Çoğunun silahlı olduğunu ve ara sıra rastlanan eğlence arkadaşları dışında çok az kadın olduğunu fark etti.

Limanın derinliklerine doğru ilerledikçe sokaklar daha da sessizleşti. Ağır bir şekilde yasaklanmış olan perakende satış yerleri gece için kapalıydı. Elbette barlar kapalı değildi. Birinin önünden geçerken bir kavga çıktı ve yabancı bir erkek, orada olmalarından başka görünürde hiçbir sebep yokken onlara bıçakla saldırdı. Craxan adamın önünü kesti ve onu yere serdi; adam kırık bileğini tutarken küfürler savuruyordu.

"Bu iş için doğru erkek olduğunu biliyordum," dedi Merios daha sakin bir bölüme geçtiklerinde.

Bir sokak köşesinde aylak aylak dolaşan bir grup erkek onlara baktı ama uğraşmaya değmeyeceklerine karar vermiş olmalı ki onları rahatsız etmediler. Evler daha da büyüdü ve zenginleşti, sonunda her iki tarafta omuz omuza dizilmiş devasa şehir evlerinin sıralandığı bir sokağa çıktılar.

"İşte bu," dedi Merios sessizce, en büyük evlerden birini işaret ederek.

Bina, zengin şehir sakinleri için tipikti. Süslü freskler dış cepheyi süslüyor ve üst katlarda uzun pencereler sıralanıyordu. Ancak, zemin katta pencere veya kapı yoktu, sadece bir iç avluya açılan kapılı bir tünel vardı. Asıl yaşam alanlarına sadece bu avludan erişilebiliyordu.

Tünelin iki yanında düzgün üniformalı iki muhafız duruyordu, gözleri tetikteydi. Profesyoneller. Merios sanki kendi gemisine biniyormuş gibi rahat bir tavırla yanlarına doğru yürüdü.

"Ben Kaptan Merios. Lord Rulmat ile bir randevum var." "Peki ya Cire?"

"Koruma. Ürün için."

Muhafızlardan biri tatsız bir şekilde güldü. "Cire nasıl da düşmüş. Bir korsan kaptan için kiralık yardımcı."

Craxan cevap vermeye zahmet etmedi. Hakaretler ona zarar vermedi.

Muhafız cevap alamayınca hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama kapıyı açıp onları tünelden aşağı indirdi, diğer ise yerinde kaldı. Craxan tünelin çatısındaki güvenlik kameralarının ışıltısını yakaladı ve ilerleyişlerini takip etmek için döndü.

İç avlunun zeminini özenle işlenmiş taş mozaikler oluşturuyor, küçük kokulu bitkiler merkezi bir havuzun etrafına ustalıkla yerleştiriliyordu. Ancak zenginliğin süslemelerine rağmen, alan savunma için tasarlanmıştı. Üst kattaki muhafızlar tüm alanı engelsiz bir şekilde görebiliyordu. Bir suikastçının gizlenebileceği, bir düşmanın sığınabileceği hiçbir yer yoktu.

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Kiminle buluşacaklardı?

Avlunun bir tarafını dört katlı bir bina oluşturuyordu; tek giriş, altta iki ve üstte bir nöbetçinin bulunduğu dar bir merdivendi.

üstte. Avlunun arka tarafındaki daha alçak bir bina hiç şüphesiz muhafızlar ve hane halkı için tasarlanmıştı, yan duvarlar ise dekoratif kiremitlerle kaplı saf taştan yapılmıştı. Tepede, gece gökyüzünde, avluyu kaplayan koruyucu bir kalkanın göstergesi olan hafif bir parıltı vardı. Burası bir kaleydi.

Kapı muhafızı onları merdiven muhafızlarına teslim etti, biri de onları merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Merdivenlerin tepesinde atmosfer tamamen değişti. Yemyeşil bitkiler geniş bir verandayı çok sayıda oturma alanına bölüyordu, mobilyalar nadir ağaçlardan oyulmuş ve en iyi kumaşlarla kaplı minderlerle doluydu. Daha fazla güvenlik olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu, ancak var olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Muhafız onları yüksek tavanlı büyük bir salona götürürken sessizce takip etti. Sokaktan gördüğü uzun pencereler odanın bir tarafını kaplıyordu ve şu anda ağır perdelerle örtülüyken, kalan duvarlar daha egzotik ahşaplarla kaplanmıştı. Etraf etkilemek için tasarlanmıştı ama o daha çok gerçek bir ateşin yanında uzanan erkekle ilgileniyordu. Yoğun nüfuslu gezegenlerin çoğunda olduğu gibi Driguera'da da açık ateş yakmak yıllar önce yasaklanmıştı. Erkeğin yasayı çiğnemekte hiç tereddüt etmemesi şüphelerini doğruluyordu. Sadece çok güçlü bir suçlu -ya da bir politikacı- böyle davranmaya cesaret edebilirdi.

Erkek olan Jed gibi bir Skaal'dı ama arkadaşından tamamen farklıydı. İyi yağlanmış pulları ateş ışığında parıltıyor, artık en verimli çağında olmayan ama yine de oldukça kaslı bir vücudu kaplıyordu. Küçük altın piercingler yüz hatlarını belirliyor, ardından açık ipek cübbesinin altından görülebilen bir dizi özenli tasarımla göğsüne doğru devam ediyordu.

"Kaptan Merios," diye erkek. "Nihayet."

"Özür dilerim Lord Rulmat. Beklenmedik bazı gecikmelerle karşılaştım." Kaptanın sözleri yeterince ama alaycı nota zamankinden daha belirgindi.

"İşlemimizi iptal etmeyi düşünüyordum, ama madem buradasınız
-"Kredilerim sende mi?"

Merios altın bir kredi kartını havaya kaldırdı. "Ama tabii ki önce ürünü incelemek istiyorum."

"Tabii ki. Bu taraftan."

Rulmat tek bir güçlü hareketle ayağa kalktı, sonra odanın dışına, dış köşeye sıkışmış dar bir merdiven setine doğru ilerledi. Ana katın altına indiklerinde, özenle yapılmış paneller kaybolmuş, yerlerini kaba taş duvarlar almıştı. Merdivenlerin dibinde Rulmat bir kapının kilidini açtı ve onları loş bir koridora soktu. Hava kan ve şiddet kokuyordu ve Craxan'ın kuyruğu endişeyle titriyordu.

Şıklığına rağmen Rulmat bu karanlık bodrumda evinde gibi görünüyordu, belki de yukarıdaki zenginliklerde olduğundan bile daha fazla ve Craxan yolculuklarının nedeni konusunda giderek daha fazla şüphelenmeye başladı.

"Ürün burada." Rulmat kirli sarı bir kapının kilidini açtı.

Tek ışık arkalarındaki koridordan geliyordu ve Craxan'ın gözlerinin alışması bir an aldı. Uzak duvara zincirlenmiş figürü gördüğünde öfkeden kükredi. İnsan. Kadın. Ağzındaki tıkaçın ardındaki solgun, kirli yüzü gördüğünde acı verici derecede genç olduğunu fark etti. Bir yanağı morarmıştı ama gözleri ona meydan okurcasına parlıyordu.

Değersiz erkeği boğazından yakalamak için dönmeye başladı ve Merios sırtına bir blaster dayadı.

Tam o noktaya yapılacak bir atış anında ölümcül olabilirdi ama Joanna ve Sultavi olmasaydı yine de şansını deneyecekti. Piç herif köle ticareti yapıyordu. Kaptan ikisini yüküne eklemeyen önce gemiye geri dönmek zorundaydı. Nasıl olur da diğer erkeğe güvenecek kadar aptal olabilirdi?

Merios, "Pek iyi durumda değil," diye söylendi ve Craxan'ın kuyruğu bastırılmış bir öfkeyle iki erkeği de öldürmek için fırsat kolladı.

Rulmat omuz silkti. "İyi temizliyor. Eğer bu tür Şeyleri seviyorsanız."

"Yine de ondan kurtulmak mı istiyorsun?"

"İstediğimi aldım. Ve sürekli meydan okumaktan bıktım." "Bu da değerini azaltıyor."

"Őart değil. Bazı erkekler bundan hoşlanıyor." Rulmat'ın dişleri Merios'a bakarken parladı. "Kissat erkeklerinin iyi bir kavgadan hoŐlandięını bile duydum."

Kaptan'ın omuzlarındaki tüyler diken diken miydi? Belirsiz ışıkta bunu anlayamadı.

Merios, "Ara sıra," dedi ama sesi gergin çıkıyordu.

"Her neyse, zaten bir fiyat üzerinde anlaŐmıŐtık. Fikrini mi deęiŐtiriyorsun?" Rulmat kaşlarını kaldırdı. "İlgilenen bir sürü başka alıcı var."

"Hayır. Onu senden alacağız." Kaptan konuşurken blaster'ı anlamlı bir Şekilde Craxan'ın sırtına vurdu, sonra bıraktı. Sözlerinin altında yatan bir anlam var mıydı?

Damarlarında hâlâ cızırdayan öfkeye rağmen, Merios'un diğer erkeğin blasteri göremeyeceğinden emin olduğunu da fark etti. Kendini sessiz kalmaya ve ek bilgi beklemeye zorladı.

"Bu gezegenden gidelim," diye ısrar etti Rulmat. "AnlaŐmamız böyleydi."

"Regten'deki yeraltı pazarına doğru gidiyoruz," dedi Merios. "Yeterince uzak mı?"

Craxan, Regten Trevelor'un aksi yönünde olmasına rağmen yüzünü soğukkanlı tutmayı başardı. Bununla birlikte, dişi

daha da çılgınca çırpındı, boğuk protestoları tıkaç tarafından susturuldu.

Kaptan iç çekti. "Pelerininiz var mı? Dikkat çekmek istemiyorum ve onun da sessizce gelmeyeceğinden şüpheleniyorum."

"Koridorun sonundaki odada bir şey olmalı. Biz işimizi bitirirken Cire'iniz onu getirebilir."

Merios başını salladı ve ona uyarı gibi görünen bir bakış attı. Öfkesi, bu karşılaşmada ilk izleniminden daha fazlası olduğundan kadar soğumuştı, bu yüzden bir onay işareti yaptı ve itaat etti. Bulabildiği tek şey yırtık ve pek de temiz olmayan bir battaniyeydi ama hiç yoktan iyiydi.

Diğer ikisi işlemi tamamladığında o da geri döndü.

"Unutma," dedi Rulmat. "Gezegen dışında. Bunun yerine yerel pazarda hızlı bir kâr elde etmeye karar verdiğini duyarsam, bundan hiç memnun olmam."

Önceki cana yakınlığı kaybolmuştu, sesi alçak ve ölümcüldü, Craxan'ın daha önceki şüphelerini doğruluyordu. Rulmat insan dişilere düşkün zengin bir tüccardan çok daha fazlasıydı.

Merios ona "Hemen gidiyoruz," diye güvence verdikten sonra Craxan'a döndü. "Dişiyi getir."

Rulmat bir duvar kumandasını manipüle etti ve zincirler geri çekildi. Kadın yere yığıldı. Ayak bilekleri ve el bilekleri hâlâ bağlıydı ve onları çözmek için eğildi.

"Dikkat çekmek istemiyorsanız, onu serbest bırakmayacaksınız." Rulmat önceki alaycı tonuna geri dönmüştü.

Craxan Merios'a bir bakış fırlattı ve kaptan acımasızca başını salladı. Belki de haklıydı. Driguera sokaklarında bu riski göze alamayacak kadar çok sayıda kötü niyetli kişi dolaşıyordu.

"Bu senin iyiliğin için," diye mırıldandı yumuşak bir sesle, battaniyeyi dişinin etrafına sararak onu tamamen örttükten sonra

omzunun üzerinden mümkün olduğunca nazikçe.

Bundan nefret ediyordu. Sadece bu durumdan değil, eşinden başka bir dişiyi taşımaktan da nefret ediyordu. Başka bir dişinin dokunuşu tenini ürpertiyor, kokusu da koku alıcılarını rahatsız ediyordu. Merdivenleri tırmanırlarken yüzünü soğukkanlı tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Muhafızlar giderken onlarla alay ettiler ama müdahale etmediler.

Evden iki blok uzaklaşır uzaklaşmaz Merios'u gölgeli bir kapı aralığına çekti.

"şimdi bana ne haltlar anlat," diye sordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Merios içini çekti. "Onu yere bırak, ikinize de söyleyeceğim."

Craxan kıvranan dişiyi ayağa kaldırdı ve yüzünü ortaya çıkarmak için battaniyeyi geri çekti. Gözleri hâlâ parlıyordu ve hemen kaçmaya çalıştı ama ayakları hâlâ bağlıydı ve sadece öne doğru tökezledi. Merios onu yakaladı.

"Debelenmeyi bırakın," diye sessizce emretti. "Biz düşman değiliz. Seni buradan alıp özgür olabileceğin bir yere götüreceğiz."

Aksine, mücadelesi daha da arttı ve Merios Craxan'a sinirli bir bakış attı. "İnsan dişilerle benden daha fazla deneyimin var. Onun sorunu ne?"

"Muhtemelen size inanmıyor. Ben de inandığımdan emin değilim. Neden bana söylemedin?"

"Sana bir köle satın alacağımı söyleseydim bana eşlik eder miydin?"

"Belki de değildir," diye itiraf etti. Rulmat'ın bir dişinin satışından kâr elde ettiği fikrinden hâlâ nefret ediyordu. "Devriyeyi çağırmalıydın."

"Bu çok tehlikeli. Eğer bir şeyler ters gitseydi ve Rulmat haber alsaydı, onu ortadan kaldırırdı."

"Demek köleleri özgürleştirme görevindesiniz?" diye sordu kuşkuyla.

Merios içini çekti. "Hayır ama bunu kendine amaç edinmiş bir akrabam var. Ara sıra benden bir tane almamı istiyor. Onları satın alıyorum ve gezegenden güvenli bir şekilde uzaklaştırdıktan sonra Devriye'yi gönderiyor."

"Bu biraz... karakteristik değil gibi görünüyor."

"Sizi temin ederim ki bana oldukça iyi para ödüyor." Kaptan onları dinlerken çırpınmayı bırakan kadına ters ters baktı, gözleri yüzleri arasında gidip geliyordu. "Ama genellikle daha minnettar olurlar."

"Eğer onu çözersen ," dedi kuru bir sesle.

"Sanırım haklısın." Merios bıçağını çıkardı ve dişi hemen çabalarını yeniledi. "Kes şunu, seni aptal dişi."

Kaptan eğilip ayak bileği bağlarını kesti ve Craxan ona bir tekme attı, ayağı duyulabilir bir gümürtüyle kalçasına çarptı. Adam önce ona, sonra da Craxan'a ters ters baktı. "Ben diğerlerini keserken onu tutabilir misin? Dikkat çekmemeye çalışıyoruz, unuttun mu?"

Kibirli erkeğe verebileceği her türlü zararı vermesine izin vermek istiyordu ama Merios haklıydı, kimsenin araştırmasını istemiyorlardı. Merios önce ellerini serbest bırakıp sonra da ağzındaki tıkaçı çıkarırken, onun kollarını nazikçe ama sıkıca kavradı.

"Bırak beni," diye tısladı.

"Saçmalama." Merios ona kaşlarını çattı. "Birileri seni dakikalar içinde tekrar tutsak ederdi."

Diğer erkeğe ters ters baktı, sonra vücudu tamamen gevşedi ve yere doğru kaydı. Craxan tutuşunu ayarlamaya çalıştı ve kız aniden serbest kalarak onlardan hızla uzaklaştı. Kız hızlıydı ama Craxan daha hızlıydı ve kız sokağın sonuna varmadan onu tekrar yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" Kadının az önce çıktıkları eve doğru gittiğini fark .
"Ona dönmek mi istiyorsun?"

"Asla," diye tükürdü. "Ama oğlumu almadan
gitmeyeceğim." "Çocuğunuz onda mı?" Bu bilgi onu
dehşete düşürdü.

"İstediği şeye sahip olduğunu söylerken kastettiği buydu." Merios onlara
katıldığında ve onun sözlerini duyduğunda ona sert bir bakış attı.

"Ve neden onu gezegenden götürmeniz konusunda bu kadar ısrarcı
olduğunu."

"Evet. Benden kurtulmaya çalışıyor. Hamile kaldığım anda ilgisini
kaybetti. O sadece bir oğul istiyordu. Ama Adam benim," dedi
şiddetle. "O piç ona sahip olamaz."

Başının üzerinden bakıştılar, sonra Merios iç çekti. "Geri
dönmek zorundayız."

"Biliyorum." Kelimeler boğazına düğümlenmek istese de ne yapması
gerektiğini biliyordu. Granthar adına, Merios onun güvenini hak etse
iyi olurdu. "Onu gemiye geri götür. Ben çocuğu alacağım."

"Tek mı?"

"Sızma benim uzmanlık alanım." Kıza döndü. "Oğlunuzun nerede
tutulduğunu söyleyebilir misiniz?"

"En üst katta bir süiti var. İlk başta onu beslemek için oraya
götürüldüm ama sonra artık bana ihtiyacı olmadığına karar verdiler."
Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, tek bir damla gözyaşı
yanağından aşağı süzüldü. "Ama var! Onu gerçekten misin?"

"Evet."

"Ben... Ben size ödeme yapamam. Jenerikte yok. Ama
ödeyebilirim..." Elleri titriyordu ama adamın pantolonunun paçasına
uzandı.

"Hayır!" O kadar hızlı geri çekildi ki sırtı duvara çarptı. "Benim bir
eşim var. Ama olmasaydı bile böyle bir ödemeyi kabul etmezdim."

"Bunu kastettiğine neredeyse inanıyorum," dedi, yüzünü inceleyerek. "Ama lütfen, lütfen bana oğlumu getir."

"Yapacağım," diye söz verdi, sonra Merios'a bir adım daha yaklaştı, sesi ölümcül bir hal alırken ona doğru yaklaştı. "Sana güveniyorum. Eğer aileme zarar gelmesine izin verirsen, seni ve verdiğin her şeyi yok edene kadar rahat etmeyeceğim."

Merios onun gözlerine baktı, ilk kez alaycı bir ifade yoktu. "Sana söz veriyorum."

"O zaman seninle gemide buluşuruz."

Craxan döndü ve karanlık sokaklarda hızlı adımlarla ilerledi. Joanna ve Sultavi'nin düşünceleri zihninde dans edip duruyordu ve sonunda durup derin, sakinleştirici nefesler almak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Merios'a güvenmeye karar vermişti. Ne kadar zor olursa olsun, diğer erkeğe güvenmeli ve işine konsantre olmalıydı.

Binanın önünden bir yaklaşım söz konusu değildi - tünel çok iyi korunuyordu. Tecrübelerine göre, personel tarafından kullanılan girişler çok daha az korunuyordu. Zenginler kendi ev halkları hakkında çok daha az endişe duyuyorlardı ve haklı olarak, davetsiz bir misafirin muhafızlarla dolu bir kışla tarafından caydırılacağını varsayıyorlardı.

Craxan'ın cesareti o kadar kolay kırılmadı.

Zengin evlerinin bulunduğu sıranın arkasından geçen sokağı bulmak zor değildi. Bu saatte bile hareketliydi - akşam eğlencesinden dönen adamlar, ertesi gün için ürün teslim eden satıcılar, hatta son bir kaç kredi arayan birkaç zevk arkadaşı. Pelerinini başına geçirdi ve gölgelerde kaldı ama muhafızların arasında yersiz görünmeyeceğini biliyordu.

Lord Rulmat'ın evinin arka tarafı tam da umduğu gibiydi. Bir değil, iki kapı sokağa açılıyordu. İkisi de açıktı ve ışık

kaldırırna çıktı. Birinde bir muhafız, bir eğlence arkadaşıyla pazarlık yapıyordu. Diğer boş görünüyordu.

İlk kapıdaki nöbetçi pantolonunu çözmeye başladığında, Craxan korumasız girişten içeri süzüldü. Bir tarafta, kapıyı gözetliyor olması gereken muhafızın işediğini gördü. Koridor boyunca sessizce ilerlerken başını salladı. Beceriksizlik işini çok daha kolaylaştırıyordu.

Merdivenleri bulup tırmanmaya başladığında birçok odadan gelen sesleri duyabiliyordu ama personel gece için yerleşiyordu ve o da diğer sakinlerden uzak durmayı başardı. Ta ki çatıya çıkan merdivenlere gelip de uyanık bir nöbetçi bulana kadar.

Muhafızın gözleri Craxan'ı görünce irileşti ve ağzı açıldı ama o anki şaşkınlık yeterliydi. Kuyruğunu savurarak erkeğin dengesini bozdu ve bağırmasına fırsat vermeden kolunu erkeğin boğazına doladı. Muhafızın boynunu kırmak istiyordu ama erkeğin böylesine çirkin bir evde bulunmasına rağmen, başkalarına zarar verdiğine dair elinde gerçek bir kanıt yoktu. Onu bayıltmaya karar verdi, sonra da cesedini yakındaki bir dolaba attı.

Çatıya ulaşmak sadece birkaç saniye sürdü ama sonraki kısım daha zor olacaktı. Yan duvarlardan birinden geçip ana eve doğru ilerlemesi gerekecekti. Koruyucu kalkanın altında olmalıydı ama biri yukarı bakmayı seçerse açıkta kalacaktı. Neyse ki çok az insan gözlerini kaldırırdı.

Koyu renk, dar üniforması pelerininin daha az dikkat çekerti, bu yüzden pelerininin kaymasına izin verdi ve duvara doğru ilk adımını attı. Dik düşüşe rağmen duvar boyunca hızlı adımlarla ilerledi, adımları emindi ve kuyruğu ek denge sağlıyordu. Tam ana binaya ulaştığında, aşağıdan gelen bağırışları duydu. Görülmüş müydü?

Kalbi küt küt atarken bir pencerenin gölgesine doğru kaydı. Bu tür bir şeyi daha önce birçok kez yapmıştı ve hiç

Sinirlerine yenik düşmüştü. Ama bu kez Joanna ve Sultavi onu bekliyordu ve kaybedecek daha çok şeyi vardı. Aşağıya bir göz atma riskini göze aldığı anda elleri gerçekten titriyordu.

Küçük bir muhafız grubu bir zar oyununun başına çömelmişti ve içlerinden biri açıkça büyük bir kazanandı. O muzaffer bir edayla sırtırken arkadaşları alay ediyor ve başlarını sallıyordu. Birisi aşağıdaki verandaya çıkıp sessiz olmaları için onlara bağırdı ve gürültü hemen kesildi.

Craxan'ın kalbi normal ritmine yavaşladı ama en üst kata çıkan merdivenleri ararken verdiği tepkiyi düşündü. Hiçbir zaman pervasız olmamıştı ama aldığı riskler konusunda da aşırı endişeli değildi. Farklı bir mesleğe ihtiyacı olduğunun bir başka işaretiydi bu.

Üst kat sessizlik içindeydi. Uzun bir koridor evi boydan boya katediyor ve bir çift süslü kapıyla son buluyordu. Rulmat'ın bu kapıların ardında uyuduğuna bahse girmeye hazırdı. Koridora dört kapı daha açılıyordu ve adam kadına daha fazla bilgi sormadığı için sessizce yemin etti. Üstünlüğünün kaybolduğuna dair bir işaret daha.

Seçenekleri düşündü ve Rulmat'ın ağlayan bir çocuk tarafından rahatsız edilmekten hoşlanacak bir tip olmadığına karar verdi. Yatak odasından en uzaktaki kapıyı seçti ve sessizce içeri süzüldü.

Ayrıntılı oyuncaklarla dolu geniş bir oda buldu ve Sultavi'nin bunlardan ne kadar hoşlanacağını düşünmeden edemedi. Böyle lüks bir ortamda olmayı hak ediyordu. *Ama böyle bir ebeveyn pahasına değil*, diye hatırlattı kendine.

Başka bir kapı seti iç odaya açılıyordu. Ağır yaldızlı bir beşiğin yanında küçük bir gece lambası yanarken, yaşlı bir Skaal kadını pencerenin yanındaki sandalyede uyuyor ve sessizce horluyordu. Sürünerek odanın karşısına geçti ve çocuğa baktı. Soluk mavi pulları loş ışıktaki parlıyordu ama yüz hatları insana ve başında bir tutam ince, koyu renk saç vardı.

Uzandı ve uyuyan çocuğu dikkatlice kollarının arasına aldı, o kadar küçük ve kırılgandı ki. Kapiya doğru döndüğünde dışının uyandığını gördü. Birbirlerine bakarken gerginlik odayı doldurdu. Yardım çağırmadan önce onu susturmalıydı ama bunu yapmaya cesaret edemedi.

"Çocuğu annesine geri veriyorum," dedi usulca. Kadın onu inceledi, sonra başını salladı. "Güzel."

"Alarmı yükseltmeyecek misiniz?"

"Hayır."

Ona inandı. Kapiya doğru bir adım attı, sonra geri döndü. "Gittiğini anladıklarında sana zarar verecekler mi?"

"Kızım onun eşiydi, ama ona bir çocuk veremeyince, kızım yok olana kadar ona acı çektirdi. Şimdi acı çeken o olacak." Dudakları büküldü ama bu bir gülümseme değildi. "Bana ne yaparsa yapsın, bundan zevk alacağım."

"Bana eşlik edebilirsin." Bunun riskli bir teklif olduğunu biliyordu ama onu burada Rulmat gibi bir erkekle bırakma düşüncesinden nefret ediyordu.

Bu sefer gülümsedi. "Sen aptal bir erkeksin. İkimiz de biliyoruz ki ben sadece yakalanma ihtimalini artırırım ve çocuğun özgür olduğunu bilmeyi tercih ederim. O tatlı bir çocuk."

Başını sandalyenin arkalığına yasladı ve gözlerini kapattı. "Emin misin?"

Gözlerini açmadan "Git," dedi. O da gitti.

Duvardan geri dönüş bu sefer daha da hızlı oldu. Göğsündeki hafif ağırlığın acı verici bir şekilde farkındaydı ve bebeğin uyanmaması ve ağlamaması için dua ediyordu. Diğer taraftan, hâlâ bozulmamış olan pelerinini aldı ve seçeneklerini değerlendirdi. A

Aşağıdan gelen gürültülü kahkahalar çocuğun seğirmesine neden oldu, ancak tamamen uyanmadı. Yine de bu, binanın içinden geri dönmeye çalışmama kararını doğruladı.

Daha önce başka bir olasılığı fark etmişti ve şimdi aceleyle sokağa bakan pencereye gitti. Büyük nesneleri üst katlara çıkarmak için tasarlanmış eski moda bir makara sistemi, sol tarafındaki bir şaftta asılıydı. Bu işe yarayabilirdi.

Pencereden dışarı tırmandı, zincire atlamadan önce bir süre pervaza dayandı. Serbest eli zinciri yakaladı, kaydı ve sonra kuyruğu zinciri . Derin gölgeler kuyuyu ama bir kez daha, zincirden hızla ve sessizce aşağı inerken kimsenin yukarı bakmayacağına güveniyordu. Yerden epeyce yüksekte son buluyordu. Atlamak zorunda kalacağını bildiğinden, daha fazla kahkaha patlayana ve sessizce yere düşene kadar kolu ağrıyarak orada asılı kaldı.

Gölgeler ve dikkat dağınıklığı arasında kimse onu fark etmemişti. Değerli yüküne baktı ve çocuğun sessizce ona baktığını gördü. Gözleri insandı, eşininkilerle aynı zengin kahverengiydi ama orada bir bebeğe yakışmayan bir dikkat vardı. Ağlamamayı çoktan öğrenmiş miydi?

"Artık güvendesin," diye fısıldadı, kuyruğu küçük figürün etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı.

Bebek gözlerini kırptırdı, sonra gözleri kapandı ve vücudu gevşedi. Kuyruğuyla onu sıkıca tutmaya devam ederek pelerinin kapattı ve ara sokağa doğru yola koyuldu. Acele etmek istiyordu ama kendini, işini yapan bir erkeğin tempolu adımlarından daha fazlasına zorlamadı. Kimse ona dikkat etmedi, ancak sarhoş bir muhafız ona rastladığında irkilmiş bir bakış attı.

"Thorry," diye mırıldandı erkek, kafası karışmış görünüyordu. "Söylesene, sen şu Thire değil misin?"

"Hayır," dedi sertçe ve devam etti.

Hay sikeyim. Umarım salak onu hatırlayamayacak kadar sarhoştur.

Ara sokaktan çıkar çıkmaz hızını artırdı. Hâlâ koşamıyordu ama adımları o kadar hızlıydı ki Merios ve kadın gemiye binmek üzereyken gemiye ulaştı.

"Neden hemen geldin?" diye sordu, panik yüzünü kaplamıştı. "Söz vermiştin-"

"İşte." Pelerinini açtı ve bebeği ona uzattı.

"Adam," diye fısıldayarak onu Craxan'dan uzaklaştırdı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve Craxan onun bacaklarının bükülmeye başladığını gördü.

İçini çekerek onu düşmeden yakaladı ve iniş rampasını çıkmaya başladı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Anlaştık." Merios hemen arkasındaydı, sadece rampayı kapatacak kadar durakladı.

Gemiye biner binmez, adam kadını ve çocuğu yere bıraktı, ama kadın adamın koluna yapışmış, adam elini çekmeye çalışsa da hala hıçkırıyordu.

"Onu geri getirdiğine inanamıyorum. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ne istersen yaparım, ne istersen."

"Gerçekten mi?" Joanna'nın sesi kargo ambarındaki sıcaklığı en az on derece düşürdü. "Ondan ne yapmasını istiyorsun Craxan?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

J Craxan'a yapışmış yarı çıplak kızı gördüğünde Joanna'yı öfke sardı. Gemiye başka bir kadın getirebilmek için onu burada, gemide bırakmış mıydı? Kirli bir ama inkar edilemeyecek kadar çekici bir kızdı, göğüsleri yırtık elbisesinden dışarı taşarken bir çocuğu kucağında tutuyordu - *bir* mu?

Mantığı sonunda kıskançlığını yenince düşünceleri aniden durdu. Craxan'a sarılan kız bir insandı. Hatta belli belirsiz tanıdık geliyordu...

"Suzanna?"

"Profesör Wilder?" Kız şaşkınlıkla ona baktı, sonra irkildi ve gözlerini kaçırdı. "Seni de mi götürdüler?"

Joanna, ağaçların altında mücadele edenin kendisi olduğunu fark etti.

"Evet. Ne oldu-" Cümlesinin ortasında durdu. Kızın durumundan ve kucağındaki yarı uzaylı çocuktan ne olduğu çok açıktı.

Onun yerine Merios'a döndü. "Bu yüzden mi burada durduk?" "Beni satın aldılar," dedi Suzanna usulca.

"Ne yapmışlar?" İçini öfke kapladı ve kızın yanına gidip koruyucu bir kolla kızın ve çocuğunun etrafını sardı.

Craxan ağzını açtı ama Merios ondan önce .

"Onu oradan çıkarmanın tek yolu buydu. Ve onun geri dönmeye zorlanmasını istemiyorsanız, gitmemiz gerekiyor. Derhal."

"Neden?" Kadın ona şüpheyile baktı. "Onu satın aldığınızı söylemiştiniz." "Çocuğu biz satın almadık."

"Onun için geri döndü." Suzanna Craxan'a taparcasına bir bakış daha attı. "Oğlumu kurtardı."

", değil mi?"

Çocuğun serbest bırakılmasına sevinmişti ama kızın Craxan'a bakış şekinden hoşlanmamıştı. Hakkını vermek gerekirse, rahatsız görünüyordu, neredeyse acı çekiyordu ve kuyruğu hâlâ bileğinin etrafında dönmeye çalışıyordu.

Bu sırada Merios iletişim panelini tokatlamış ve emirler yağdırıyordu. Jed aceleyle kargo bölümüne geldi. Suzanna boğuk bir çığlık attı ve Craxan'ı tekrar yakalamaya çalıştı.

"Artık güvendesin," dedi Joanna, sesi ekşimişti, sonra kendinden utandığını hissetti. Önce Jed'e, sonra da bebeğe baktı ve kızın neden paniklediğini anladı. Çocuğun babasının da aynı türden olduğuna bahse girmeye hazırdı.

Jed, Suzanna'yı görünce donup kaldı, gözleri Suzanna'dan bebeğe kaydı. Sonra öne doğru bir adım atarken omuzları dikleşti.

"Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sana ya da çocuğuna zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim."

"Bunun için senin sözüne inanacağımı da nereden çıkardın?" Suzanna ona ters ters baktı ama artık o kadar korkmuş görünmüyordu. Craxan'ı bıraktı ve o da hemen Joanna'nın yanına gitti.

"Gidiyoruz," diye emretti Merios. "Gemi hazır mı?"

"Evet. Sayla zaten makine dairesinde."

"O zaman bu dişiyi ikinci misafir kamarasına götürün." Suzanna yine paniğin eşiğinde görünüyordu ve Merios içini çekti. "Ve ona kapıyı nasıl kilitleyeceğini göster."

Kaptan üst kata çıkan asansöre yöneldi ve dördü birbirlerine baktı.

"Sultavi nerede?" Craxan sordu.

"Rissta'nın yanında. Gidip onu almalıyız." "Bir dakika içinde. Önce seninle konuşmam gerek."

Sesi her zamanki gibi değildi. Sesi gergin ve yüzü sertti. Ona bir şey mi olmuştu?

Endişelenmesine rağmen, Suzanna'yı Jed'in varlığından rahatsız olduğu ortadayken onunla bırakamazdı.

"Neden hep birlikte yukarı çıkmıyoruz?" diye önerdi.

Kabinlere doğru ilerlediklerinde de gerginlik azalmadı. Onlarınkinin yanındaki kulübenin düzeni aynıydı ve Suzanna'ya tüm gizli tesislerin nasıl bulunacağını çabucak gösterdi. Craxan kapının dışında ileri geri volta atıyor, kuyruğunu öfkeyle sallıyordu, Jed ise sessizce yakınlarda duruyordu.

"Kısa bir süre sonra geri geleceğim ve başka neye ihtiyacın bulabiliriz," diye söz verdi. "Ama önce Craxan'la konuşmam gerek. İyi mısınız?"

"Herkes beni rahat bıraktığı sürece," dedi kız, Jed'e kuşkuyla bakarak.

"Rahatsız edilmediğinden emin olacağım."

Suzanna şüpheli görünüyordu ama itiraz etmedi. Joanna gider gitmez arkasından kilit sesini duydu.

"Yapacağım-" Jed başladı ama gerisini duymadı. Craxan'ın kuyruğu beline dolanmış ve onu kendi kulübelerine doğru çekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Seninle konuşmama gerek yok."

"Ama-"

"Sadece sana ihtiyacım var."

Gömleğini çıkardı, sonra pantolonunu uçurdu. Adam ona doğru ilerlerken tüm o görkemli kasları görünce ağzı kurudu. Giysilerini kısa sürede çıkardı ve sonra çıplak teni onunkine bastırıldı, sert dokusu sinirlerini alevlendirdi.

Başını kızın boynuna doğru eğdi, sonra hırladı ve geri çekildi.

Kızın kalbi küt küt atmaya başladı. "Sorun ne?"

"Onun kokusunu almam lazım. Bu yanlış."

"Duş alabilirsin," diye önerdi isteksizce. Onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

"Mükemmel bir fikir." Onu kucağına alıp yanında taşıdı ve ardından duş sıvısını ikisinin de üzerine döktü.

İkisi bir arada olduğu için banyo inanılmaz derecede küçüktü ama umurunda değildi. Tüm vücudu özlemle yanıp tutuşuyordu.

"Sana ihtiyacım var." Sesi gergindi, elleri kızın vücudunda çılgınca dolaşıyordu.

"Nasıl-"

O daha sorusunu tamamlayamadan Craxan onu duvara doğru kaldırdı, sırtı pürüzsüz metale dönüktü. Başı tavana çarptı ama umurunda değildi çünkü adamın ağzı göğüslerindeydi ve neredeyse acı verici bir yoğunlukla hassas tepeleri çekiyordu. Kadın

Omuzlarını tutmuş, huzursuzca kıvranıyor, muhtaç klitorisine karşı baskı arıyordu.

Hırladı ve aralarına uzandı, bacaklarını daha da ayırıp onu kendine doğru çekerken elbisesinin ince kumaşını yırttı. Adam onu göğsünün sert kaslarına bastırırken, o muhteşem çıkıntılar şişmiş etine masaj yaparken bir çığlık attı. Kuyruğu aralarına daldı ve dişlerini ağrıyan bir tepe üzerinde dikkatlice sıyırırken kuyruğun amının girişini yokladığını hissetti.

Doruk noktası şok edici derecede yoğun bir şekilde onu süpürdü ve kollarında titrerken ağlamamak için dudağını sıktı. Kadın nefesini tutamadan, adam onu göğsünden aşağıya kaydırıp, karnının her bir çıkıntısı vücuduna ve doğrudan sikine başka bir zevk dalgası gönderdi. Aman Tanrım. Daha da büyük, daha da sert görünüyordu ve kanalını okşayan çıkıntılar, onun boyutuna uyum sağlamak için mücadele ederken bile onu doğrudan başka bir doruğa gönderdi.

Adamın vücudu gergin, kasları kaskatı kesilmişti ama kadın yüzünü adamın göğsüne gömüp nefesini tutmaya çalışırken adam kıpırdamadı. Ama sonra kuyruğu klitorisinin üzerinden geçti, tamamen açığa çıktı ve kalçaları ona doğru sarsıldı. Tekrar homurdandı ve sonra hareket etmeye başladı, onu çılgınca shaftının uzunluğunda yukarı ve aşağı çekiyordu.

Tek yapabildiği dayanmaktı, her hamlede sinir uçlarında heyecan kıvılcımları cızırdarken tırnakları adamın omuzlarını ısıırıyordu. Meme uçları adamın göğsüne sürtünüyor, şişmiş memesine uygulanan baskıya karşı kışkırtıcı bir kontrpuan oluşturarak zevkini artırıyordu. Başı dönene kadar kokusu derinleşti ve sonra onu sertçe aşağı çekti, boşuk bir kükreme ağzından kaçarken kendini olabildiğince derine gömdü. Adam onun içinde genişledi, kızgın tohumu kanalını doldururken onları birbirine kilitledi ve kız coşku içinde titredi.

Başı ona yaslanırken kolları onu sıkıca sarmış ve ağırlığı onu duvara yaslamıştı ama buna . Hissetti

güvenli ve... sevilen.

"Teşekkür , dostum," diye mırıldandı, sesi kısıktı.

"Sanırım sana teşekkür etmesi gereken kişi benim."

Başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

"Memnun olduğunuzu bilmek bana büyük bir zevk veriyor."

"Hem de ." Kıpırdandı, düğümü test etti, sonra karşılık olarak esnediğinde ve kendi uyarılması alevlendiğinde nefesi kesildi.

"Ben bir aptalım," dedi konuşurcasına, kollarını sıkarak.

"Buna bir saniye bile inanmıyorum."

"Öyleyim. Tüm yetişkinlik hayatımı tek bir meslekte geçirmiş olmam gözümü kör etmişti."

"Bu gerçekten de kariyer seçimlerini tartışmak için doğru zaman gibi görünmüyor." Pozisyonunu hafifçe değiştirdi ve onun inlediğini duydu.

"Anlamıyorsun. Seni istiyorum Joanna, seni ve Sultavi'yi. Seni hep yanımda istiyorum. Seni meyhanenin dışında gördüğüm andan beri istiyorum."

Kalbi küt atmaya başladı. "Hiçbir şey söylemedin."

Büyük bir el kışını sıkarak onu adama daha da yaklaştırdı ve nefesi kesildi.

"Sana uzun zaman önce söylemeliydim, ama sana nasıl bakabileceğimi göremedim. Mesleğim iyi para kazandırıyor ama özel bir beceri ve seyahat etmemi gerektiriyor."

Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Gittiği birkaç kısa saat yeterince kötüydü, ama ya haftalarca giderse? Ve yine de...

"Seninle sınırlı zaman geçirmeyi hiç geçirmemeye tercih ederim," diye fısıldadı.

Kalçaları sarsıldı, düğümü içinde zonkladı ve kadın tekrar doruğun eşiğine .

"Ben de öyle, ama başka bir meslek bulacağım. Seni seviyorum, Joanna." Mutluluk o kadar hızlı bir şekilde üzerine çöktü ki başı döndü.

"Ben de seni seviyorum."

Onu nefessiz kalana kadar öptü, sonra sadece sarıldı ve kalbi mutlulukla dolup taşıtı.

Aklına bir düşünce geldi. "Beni sevdiğini ilk kez bir tuvalette söylediğinin farkında mısın?"

"Bunun bir önemi var mı?"

Güldü. "Hayır. Ama torunlarımıza anlatmak için başka bir hikaye bulmam gerekecek."

"Torunlar mı?"

"Bir gün Sultavi çiftleşecek ve umarım bir çocuğu olacak." Gözleri kapandı, yüzündeki ifade neredeyse acı doluydu.

"Craxan? oldu?"

"Bırakın bir çocuğum olmasını, bir eşim olacağını bile düşünmezdim. Ya da torunlarım. Bu hala imkansız bir hayal gibi görünüyor."

"Bu bir rüya değil. Ben buradayım. Sultavi burada - mecazi anlamda. Bu gerçek." Onun kadar kendisini de ikna ettiğinden şüpheleniyordu. Daha kaçırılmadan önce bile bir ailenin geleceğinin bir parçası olmadığına karar vermişti. Ve şimdi nihayet bir ailesi vardı.

Parmaklarını onun çenesinde gezdirdi, kalbi doluydu. O çok iyi bir erkekti.

"Tavi'yi ne kadar sevsem de, keşke birlikte çocuk sahibi olabilseydik. Seninle bir çocuk daha yapmak isterdim," diye fısıldadı.

Yüzünden şaşkın bir ifade geçti.

"Ne oldu?"

"Bize her zaman bir Cire'in yalnızca başka bir Cire ile çiftleşebileceği söylenirdi," dedi yavaşça. "Sadece gerçek eşimizi bulduğumuzda ve onun içinde düğümlendiğimizde doğurgan oluruz." Aşağıya, vücutlarının birbirine kilitlendiği yere baktı, siki hâlâ gömülüydü. "Ama senin benim gerçek eşim olduğundan ve içinde düğümlendiğimden eminim."

Kalbinde vahşi bir umut canlandı ama onu çalıştı. Onlar çok farklıydı ve o artık genç değildi.

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim," dedi sesinin titremesine engel olamayarak.

Kuyruğu kızın çenesini kavrayarak yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Bunun bir önemi yok. Eğer gerçekleşirse, elbette çok heyecanlanırım. Olmazsa da yine tamamen tatmin olmuş olacağım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

A Craxan her ne kadar eşinin içinde kalmak istese de, düğümü çözülür çözülmez onu nazikçe serbest bıraktı. O onu hızlıca yıkadı, dar alanda garip bir işti ama adam aldırmadı ve kadın da itiraz etmedi.

Giyinir giyinmez, "Kızımızı bulalım," dedi.

"Hâlâ Rissta ile birlikte. Onlara daha önce katıldım ama o kadar gergindim ki endişelenmeye başlamıştı."

Tavi'yi mutfakta neşeyle hamur keserken buldular ama içeri girer girmez Tavi'nin yanına koştu. Onu kollarına aldı ve yanağından öptü.

"Geri döndün. dek gitmiştin." "Korkarım yapmam gereken bir iş vardı."

"Ama artık bitti mi? Bir daha gitmeyecek misin?"

"Kalıcı olarak değil, ama bazen çalışırken sizi bırakmak zorunda kalacağım."

"Babam da çok çalışmak zorundaydı," dedi üzüntüyle.

Rissta'nın kaşlarının altından ona bir bakış fırlattığını gördü ama onu görmezden geldi ve kızına odaklandı.

"Elimden geldiğince yanınızda olacağım," diye söz verdi ve hemen bir eğitim işi olasılığını araştırmaya başlamaya karar verdi.

"Annem de mi?"

"Ve annem de."

"Güzel. Ekmeğimden biraz ister misin?" Aşağı inmek için kıvrandı, sonra onu masaya götürdü.

"Ekmek mi yaptın?"

"Yaptım!"

"Tek mı?"

"Şey, Bayan Rissta biraz yardımcı oldu." Kızın iri gözleri ona bakarken parladı ve kız gururla ona bir dilim ekmek sunarken ona tekrar sarıldı.

"Bu konuda yetenekli," diye itiraf etti Rissta, sonra Joanna'ya düşünceli bir bakış attı. "Annesine çekmiş olmalı."

Joanna onlarla birlikte otururken sakince, "Teşekkür ," dedi.

Birlikte kahvaltı ederken içini bir hoşnutluk kapladı. Her gün böyle başlayabilseydi, mutlu bir erkek olurdu.

İşlerini bitirdiklerinde Joanna, "Sanırım şimdi geri dönüp Suzanna'yı kontrol etmeliyim," dedi.

"Ve Merios'la konuşmam gerekiyor."

"Seninle sonra burada buluşuruz," diye söz verdi onu öperken. "Benimle gelmek ister misin, Tavi? Gemide yeni bir yolcumuz var ve onun bir bebeği var."

"Bir kız mı?" Tavi hevesle sordu.

"Korkarım o bir erkek çocuğu," dedi ciddiyetle.

"Bu çok kötü," diye iç geçirdi ve hepsi kendi yollarına giderken gülüştüler.

Merios'u köprüde Hagrın'e danışırken buldu.

"Ben de tam seni çağıracaktım," dedi kaptan neşeyle ve Craxan'ın şüpheleri alevlendi.

"Neden?"

"Planlarda küçük bir değişiklik oldu. Gemi önce Tyssia'ya gidiyor." "Orası ıssız değil mi?"

Merios bir an için tereddüt etti. "Evet ama kuzenimin onun yörüngesinde bir istasyonu var. Kadını ve çocuğu oraya götürmek istiyorum."

"Bir uzay istasyonuna mı? Bir kadın ve bir çocuk için uygun bir ortam gibi görünmüyor."

"Eminim orada fazla kalmayacaklardır. Onlar için ulaşım ayarlayacaktır."

Kaptana kaşlarını çatı. "Trevelor'a gideceğimizi söylemiştin." "Ve gideceğiz. Tyssia'dan sonra." Merios omuz silkti. "Acelen mi var?"

Öyle ? Her ne kadar gelecekleri için hazırlık yapmak istese de, şu anda birlikteydiler. "Belki de değil," diye itiraf etti. "Yine de daha geniş bir odayı dört gözle bekliyordum."

"Bir şeyler ayarlayabilirim."

"Daha büyük kabinlerin mevcut olduğunu hiç söylememiştiniz."

"Anlaşmayı sadece küçük olan için yaptık." Diğer erkeğin dişleri parladı. "Gerçekten itiraz mı ediyorsun?"

Küçük kulübede ailesiyle birlikte geçirdiği zamana itiraz mı ediyordu? Zoraki yakınlık onları bir araya getirmişti. Hiç şikâyeti yoktu.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama biraz daha fazla alan iyi olurdu."

"Sizinkinin karşısında gerçek bir aile kulübesi var. Onu kullanmanıza izin vermeye hazırım."

"Peki karşılığında benden ne istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

Merios başını salladı. "Çok şüphecisin. Çocuk için geri döndüğünüze minnettarım."

"Onu bırakamazdım."

"Hayır. Ama bazı erkekler ister. Kulübeyi al."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Craxan gitmek için dönerken Merios, "Bir şey daha var," diye ekledi. İç çekti ve geri döndü. "Neden hiç şaşırmadım?"

"Jed bana Anaeus'un Driguera'da gemiyi terk etmeye çalıştığını söyledi. Ona sorduğumda, hızlı bir ticaret yapmaya çalıştığını söyledi." Kaptan pençelerini dalgınca konsola vurdu. "Ona güvenmiyorum, zaten hiç güvenmedim de ama son zamanlardaki davranışları daha da endişe verici. İstasyona ulaştığımızda gemiden ayrılacak. Bunu barışçıl bir şekilde ve sadece kendi eşyalarıyla yaptığından emin olmanızı istiyorum."

"Hepsi bu

kadar mı?"

"Elbette."

Merios masumiyetin resmiydi ama Craxan gemiden ne kadar çabuk ayrılırlarsa o kadar iyi olacağına karar verdi. Gemide oldukları sürece yardım taleplerinin durmayacağından şüpheleniyordu.

"Ya sonra Trevelor?"

"Nihai hedefimizin orası olduğunu söyledim."

"Hayır, bir *sonraki* hedefimiz orası olacak," dedi kararlı bir şekilde.

"Pekâlâ. Eğer hâlâ oraya seyahat etmek istiyorsanız, bir sonraki durağımız orası olacak." "Neden oraya gitmek istemeyelim ki?"

"Sen asla biliyorum." Merios El salladı. a gündelik El.
"Şeyler değışebilir."

"Yapmayacaklar," dedi ve kaptan daha fazla istekte bulunmadan köprüden ayrıldı.

Egzersiz odasına yöneldi ama orayı boş buldu.

Jed makine dairesinde ya da mürettebat kamarasında da değildi. Craxan sonunda onu geminin arka tarafındaki küçük dinlenme odasında buldu. Yıpranmış bir sandalyede oturuyordu, gözleri önündeki masada duran bir şişeye odaklanmıştı, başparmağı parmaklarının üzerinde ileri geri gidip geliyordu.

Craxan onun yanına otururken, "Aileme göz kulak olduğun için teşekkür ederim," dedi.

"Bir değil." Jed'in gözleri şişeden hiç ayrılmadı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

Craxan sessizliğini korudu ve Jed içini çekti. "Her şeyi." "Bu çok kapsamlı. Dişı mi?"

"Evet," diye patladı. "Onu gördün mü? Sizi gücendirmek istemem ama eşinizle tanıştığımda insanların pek de çekici bir tür olmadığına karar verdim. Ama Suzanna şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık. Ve oğlu da mükemmel."

"Kulağa her şey yanıışmış gibi gelmiyor," dedi hafifçe, Jed'in arkadaşını kovmasına duyduğu kızgınlığı bastırarak.

"Ama istismara uğramıştı." Jed'in gözleri perili görünüyordu. "Bir Skaal tarafından. Benden korkuyor."

"Daha az korkmasının tek yolu sizi tanımasıdır. Sen burada saklanırken bunu yapamaz."

"Belki bir içki iyi gelir diye düşündüm. Sinirlerimi yatıştırır, böylece onunla konuşabilirim."

Yüzünü soğukkanlı tuttu. "Ve mı?"

"Bilmiyorum. Henüz bir yudum bile almadım. Çünkü böyle başlıyor."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet." Jed şişeyi kaptı ve Craxan'a doğru itti. "onu ve istersem bana geri verme."

"Pekâlâ." Bunun sembolik bir jestten öteye gitmeyeceğini biliyordu - gemide kolayca alkol bulunabiliyordu- ama arkadaşına yardım edecekse, elinden geleni yapacaktı.

"Teşekkür ."

"Eşim Suzanna ile birlikte. Benimle gelmek ister misin?"

"I..." Jed omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Evet."

JOANNA, TAVI'YI SUZANNA'NIN KULÜBESİNE GÖTÜRDÜ VE KAPIYI SESSİZCE ÇALDI.

SUZANNA

eğer uyuyorsa diğer kadını uyandırmak istemedi. "Kim o?"

"Benim, Joanna."

"Yalnız mısın?"

"Kızım ."

Kısa bir duraklama oldu ve sonra kapı açıldı. Suzanna önce Tavi'ye, sonra da kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kızınızın yanınızda olduğunu söylemişsiniz, ancak kızınız bu olayın sonucu olmak için çok yaşı-"

"O benim kalbimin kızı," dedi Joanna kararlılıkla. "İçeri girebilir miyiz, yoksa yalnız kalmayı mı tercih edersiniz?"

"İçeri gel. Yalnızken hâlâ orada olduğumu düşünmek çok kolay." Tavi sessizce Joanna'nın yanında durmuş, Suzanna'ya bakıyordu.

"Banyoya ihtiyacın var," dedi.

"Tavi, bu çok kaba."

Suzanna dudağını ısırды. "Ama gerçek bu. Bunu düşünüyordum ama Adam'ı terk etmek istemedim. Ve... daha önce kirli olmak daha iyiydi."

Joanna elini kızın koluna koyacaktı ama bu dokunuşun hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değildi. "İstersen Adam'ı izleyebiliriz."

Kız hâlâ tereddüt ediyordu. "Diğer yılan adam gitti mi?"

"Jed'i mi kastediyorsun? Onu görmedim."

Suzanna kaşlarını çatdı. "Kulübenin dışında gizleniyordu. Ona gitmesini söyledim."

Joanna nazikçe, "Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyordu," dedi.

"Şey, onu yakınımda istemiyorum. O bana çok benziyor-" öfkeli ifadesi soldu ve titredi. "Boş ver. Sen bebeğe göz kulak olursan, ben de duş alırım."

Tavi çoktan Adam'ın uyuduğu banka doğru ilerlemişti. "O çok küçük."

"Sen de bir zamanlar o kadar küçüktün." Joanna ona gülümsedi.

"Bebekler annelerinin karnına sığabilmek için küçük olmak zorundadır."

"Şimdi karnında bir tane mi var?"

Joanna bu olasılığı düşünmemeye çalışarak başını salladı. Umutlanmak istemiyordu. Suzanna ağzını açtı, sonra Tavi'ye baktı ve görünüşe göre yeniden düşündü.

"Gemide başka giysi yoktur herhalde?" diye sordu hüzünle.

"Pek sayılmaz ama sana bir şey ödünç verebilirim. Muhtemelen çok büyük olacaktır."

"Çok küçük olmaktan iyidir," diye homurdandı kız, daracık kıyafetine bakarak.

"Sanırım öyle. Hemen döneceğim."

Joanna kulübelerine döndü ve Craxan'ın yaptığı kıyafetlerden birini aldı. Onu vermekten ne kadar nefret etse de, paylaşmamak bencillik olurdu. Suzanna elbiseyi aldığı anda yüzünü buruşturduğunda bunu kendine tekrar hatırlatmak zorunda kaldı.

"Biraz tuhaf kokuyor."

Craxan'ın kokusunun bezi kapladığını bildiğinden, "Bence harika kokuyor," dedi şiddetle.

Suzanna yine dudağını ısırıldı. "Özür dilerim. Seni kırmak istememiştim."

Joanna gülümsemek için kendini zorladı. "Yapmadığını biliyorum. Şimdi bu ufaklık uyanmadan önce düşünün al."

"Tamam. Teşekkürler."

Tavi hâlâ dikkatle bebeği inceliyordu. "Babam gibi yeşil bir teni olsaydı daha güzel olurdu."

"Eminim annesi onu olduğu gibi seviyordur, tıpkı benim seni olduğun gibi sevdiğim gibi."

Bankta oturdu ve Tavi kucağına tırmandı, sonra karnını okşadı. "Orada bebek olmadığına emin misin?"

"Oldukça eminim."

"Küçük bir kız kardeşe sahip olmak güzel olurdu. Hatta belki küçük bir erkek kardeş. Yeşil olmak zorunda değil."

"Ne olacağını asla bilemezsin," dedi olabildiğince hafifçe. "Şimdi bana Bayan Rissta ile ekmek pişirmeyi anlatın."

Tavi fırıncılıktaki hünerleriyle ilgili uzun ve biraz da dolambaçlı bir hikâyeye girişti ama Suzanna nihayet banyodan çıkana kadar başka konulara geçmişlerdi. Joanna kıskançlık duygusuna engel olamadı. Kızın bu kadar güzel olduğunu unutmuştu. Saçları uzun ve siyahtı, Joanna'nın sıradan kahverengisinden çok daha dramatikti ve ödünç aldığı kıyafetin lacivert kumaşıyla vurgulanan şaşırtıcı mavi gözleri vardı. Kıyafet çok büyüktü ama kız bol kumaşa ustaca düğümler atmış, böylece ince vücuduna uyum sağlamıştı.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi, samimi görünmek için elinden geleni yaparak.

"Temiz olmak güzel." Adam burnunu çekerek küçük bir ses çıkardı ve Suzanna hemen ona odaklandı "Yakında acıkacak."

"Onu hala besliyor musun?"

Kız acı bir kahkaha attı. "Artık değil. Rulmat benim bu işe karışmamı istemedi. Ama onu oradan uzaklaştırmak için o kadar ki, ne yiyeceğini düşünmedim."

"Gidip Rissta'yı görmeliyiz. Kendisi aşçıdır ve eminim bir şeyler düşünebilir."

" ayrılmak mı?"

"Adam ve kendin için yiyecek istiyorsan bunu yapmak zorundasın," diye olabildiğince sabırla açıkladı.

"Bayan Rissta harika bir aşçıdır," dedi Tavi ona. "Anneme öğretiyor."

"Aşçı olarak mı çalışıyorsun?" Suzanna dehşete düşmüş görünüyordu.

"Burada üniversite profesörleri için pek fazla iş yok," diye tersledi, sonra başını salladı. "Özür dilerim. Bu oldukça hassas bir konu."

"Umm, tamam. Sanırım daha iyi-" Neyse ki Suzanna devam etmedi. Onun yerine uzandı ve burun çekmeleri hırıltıya dönüşmüş olan Adam'ı kucağına aldı. "Gerçekten sinirlenmeden iyi olacak. Çok gürültücü olabiliyor."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Joanna mutfağa doğru giderlerken sabrını toplamak için elinden geleni yaptı. Kızın çok zor günler geçirdiğinden şüpheleniyordu ama yine de bazı sözleri onu rahatsız etmişti. Ve sonra onlar mutfağa girdi ve Craxan'ın gözleri doğrudan Suzanna'ya kaydı.

"Rissta'nın bebeği neyle besleyebileceğimize dair bir önerisi var mı diye bakmaya geldik," dedi, tırnakları avuçlarına batıyor olsa da olabildiğince hoş bir şekilde.

Suzanna Craxan'a taparcasına gülümsüyordu ama sonra Jed'i fark etti ve hızlı bir adım geri çekildi. "Oh, kesinlikle olmaz. Onunla aynı odada bulunmayacağım."

"Önce o geldi," dedi Craxan kararlı bir şekilde, sonunda gözlerini Suzanna'dan ayırıp Joanna'nın yanına geldi ve kuyruğunu beline doladı.

Hâlâ kızgındı, ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama o sadece onu geri çekti.

Jed hızla, "Ben gidiyorum," dedi ama Joanna onun yüzündeki acıyı görebiliyordu. "Suzanna'nın rahatsız olmasını istemiyorum."

Craxan ona kaşlarını çattı ama diğer erkek uzaklaşırken başka bir itirazda bulunmadı.

Rissta keskin küçük gözleriyle hepsini izliyordu ve şimdi kıkırdadı.

"Sanırım çocuk için işe yarayacak bir şeyim var. Geri kalanınızın yapacak bir işi yok mu?"

"Bu sabah bana ihtiyacın yok mu?" Joanna sordu.

"Daha sonra gel."

Tavi hevesle, "Yengik'in robot canavarımı hazırlayıp hazırlamadığını görmek istiyorum," dedi.

Joanna Suzanna'ya baktı ama kız sadece omuz silkti, o da kendisine ihtiyaç olmadığına karar verdi. Kapıya doğru dönerken neredeyse Craxan'a çarpıyordu, Craxan kapıya doğru ilerlerken Suzanna'ya bakmaya devam ediyordu.

Onun nesi vardı?

Kadın odadan dışarı çıktı ve adam da onu takip etti. Tavi çoktan Yengik'i bulmak için ilerlemeye başlamıştı ama Tavi onu yanında tutmak için elini onun koluna koydu. Kadın omuz silkti.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Kızgın mı? Neden kızayım ki? Sırf gözlerini başka bir kadından alamıyorsun diye."

Adam o kadar şaşırmış görünüyordu ki, kadın kendini

biraz daha iyi hissetti. "Sen benim için tek dişisin,

eşimsin."

"O zaman neden Suzanna'ya bakıyordun?"

"Senin için yaptığım kıyafetleri ona verdin."

İç çekti. "Biliyorum. Ben de çok heyecanlanmadım ama giyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Kıyafetlere çok emek verdiğini biliyorum."

"Sadece bu değil." Yüzü tiksintiyle buruştu. "Ama onun kokusu benimkine karışıyor ve bu beni... rahatsız ediyor."

Daha önce kızın kokusunu temizlemek için acele ettiğini hatırladı ve davranışı daha mantıklı geldi. "Özür dilerim. Bunu düşünmeliydim." Onun kuyruğunu okşadı. "Bir duş daha önerirdim ama sanırım Yengik'i kızımızdan kurtarmam gerekiyor."

"Ve Jed'i bulmam gerek. Mutlu olmayacaktır."

"Suzanna'dan hoşlanıyor, değil mi?"

"Korkarım öyle. Ve ona sevgisinin karşılık bulacağı verebileceğimi de sanmıyorum."

"Bence haklısın, özellikle de sonra. Ama bizde bir söz vardır, zaman tüm yaraları iyileştirir."

Yüzünü hüzün kapladı. "Buna katıldığımı sanmıyorum. Bazı yaralar asla iyileşmez."

"Ama belki zamanla daha az ağırırlar." Onun kuyruğunu okşadı. "Şimdi git arkadaşını bul, ben de Tavi'ye yetişeyim."

Kızlarını, Yengik'in zamanının çoğunu geçirdiği küçük hizmet odasında yerde otururken buldu. Raflar ıvrır zıvırla doluydu ama çalışma tezgahı titizlikle düzenlenmişti ve bu odada geminin diğer yerlerinden daha rahat görünüyordu. Tavi hediyesini göstermek için ayağa fırladığında ona utangaç bir gülümseme verdi.

Robobeast, kendi çocukluğundan hatırladığı bir oyuncağa benzeyen, birden fazla forma sokulabilen bir çocuk oyuncağıydı. Formların her biri bir hayvan türüne benziyordu ve farklı bir hareket şekline sahipti. Tavi çok sevindi ve hemen tüm seçenekleri araştırmaya başladı.

Joanna Yengik'e "Bu gerçekten inanılmaz," dedi.

Adamın teni sarının hastalıklı bir tonuna dönüştü ve kızardığını fark etmesi bir anını aldı.

"Ellerimle çalışmayı seviyorum," diye mırıldandı.

"Gemide bundan çok var mı?"

Başını öne eğdi. "Umduğum kadar çok değil. Tamirciler biraz yapıyor ama o zaman bile çoğunlukla rutin bakım oluyor."

"O zaman neden buradasın?"

"Benim gezegenimden çok uzakta bir yerd," diye itiraf etti. "Kızıl Ölüm'ün bizi çok etkilediğini biliyorum ama sanki oradaki her şey geriye doğru gidiyordu. Halkımın çoğu teknolojiden korkuyor artık, her ne kadar bir faktör olmasa da. Bu yüzden ayrılma şansı geldiğinde bunu değerlendirdim. Seyahat etmeyi seviyorum ama..."

"Artık bu tür işlerden hoşlanmadığını biliyorsun, neden başka bir iş yapmıyorsun?"

Ona kasvetli bir bakış attı. "Yapamam. Geçişim karşılığında yedi yıllık bir sözleşme imzaladım."

"Yedi yıl mı?" Kadın dehşet içinde ona baktı. "Sana para bile ödüyor mu?"

"Birazcık. Kaptan onun için çalışırken fazla paraya ihtiyacım olmadığını söyledi, bu yüzden kredilerimi bankaya yatırıyor. Kontratım bittiğinde kullanmak için."

Piç kurusu. Hâlâ mutlu bir şekilde oynayan Tavi'ye baktı. "Ona bir dakika göz kulak olabilir misin? Hemen döneceğim."

"Tabii ki."

Ayrılır ayrılmaz kaptanı aramaya başladı. Onu ofisinde buldu, her şeyin düzgünce düzenlendiği şaşırtıcı derecede sade bir yerd.

"Ne hoş bir sürpriz," diye söylendi. "Eşin burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır." Ani bir suçluluk duygusunu bastırdı. Önce Craxan'a söylemeliydi ama çok kızgındı. Onun mutlu olmayacağından şüpheleniyordu.

"Ama nedense buraya onu benim çekici için terk ettiğinizi geldiğinize inanmıyorum."

"Tabii ki hayır. Sizinle Yengik hakkında konuşmak için buradayım."

"Sizin sevginiz için daha da olasılık dışı bir seçim gibi görünüyor."

"Saçmalama. Buradayım çünkü ona iğrenç davranıyorsun. Ondan bu şekilde faydalanmaya hakkınız yok!"

"Hiç şikâyet etmedi," diye .

"Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun." Ona ters ters baktı.
"Onu buna daha fazla katlanmamaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Dudakları büküldü. "Güzel."

"Ne demek iyi?"

"Gemiye ertesi günü gemi hayatına uygun olmadığını anlamıştım. Çoğu öyle değil."

"Çoğu mu?" Hiç mantıklı konuşmuyordu.

"İşçilerimin çoğu." Eski moda bir kalem aldı ve elinde ileri geri çevirdi. "Ama yine de kaydoluyorlar ve ben de onları kaçmaya çalıştıkları yıkımdan uzaklaştırıyorum. Sonunda başka seçenekleri olduğunu anlıyorlar ve ayrılıyorlar. Yengik, onu gitmeye teşvik etme çabalarım rağmen çoğundan daha uzun süre dayandı."

"Çünkü sana karşı bir yükümlülüğü olduğunu düşünüyor!" diye itiraz etti ama Çiddetinin bir kısmını kaybetmişti.

Merios, "Her zamankinden biraz daha vicdanlı," diye onayladı. "Benim kötü davranışlarım bile henüz onu uzaklaştırmadı."

"Bunu daha önce de yaptınız mı? Bir işçi kiralayıp sonra onu kaçırdınız mı?"

Başını salladı, hâlâ rahatça kalemını çeviriyordu. "Ama neden?"

"Gezegemim Kissa, Kızıl Ölüm'den ağır darbe aldı." Bir an için başını kaldırıp ona baktı ve gözlerindeki derin acı kalbini sızlattı. "Dünyanızın çoğunun ölmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Ben şanslıydım. Büyükbabam bir tüccardı ve bu geminin sahibiydik, bu yüzden kaçmak için bir yolum vardı. Şimdi elimden geldiğince aynı şeyi teklif ediyorum." Ciddiyeti kayboldu, yerini her zamanki alaycı ifadesi aldı. "Ve tabii ki, bundan biraz bedava iş gücü elde ediyorum."

Ya da öyle mi, diye merak etti, Yengik'in maaşlarının onun için tutulduğuna dair inancını hatırlayarak.

"Önce köleleri kurtarıyordun, şimdi de kayıp çocukları mı kurtarıyorsun?" diye sordu, hâlâ biraz şüpheliydi.

Ona sırtıttı. "Kimseye söyleme. Bu benim itibarımı zedeler."

"Söylemem ama belki Yengik'le konuşmayı deneyebilirsin."

"Belki de."

İçini çekti ve kızını almak için geri döndü, sonra mutfağa döndü. Suzanna Adam'ı garip şekilli bir biberonla besliyordu ama Adam hevesle emiyordu.

"Cevabı bildiğini biliyordum," dedi Joanna Rissta'ya, eğilip yanağından öperek. Yaşlı kadın kükreyip saksılarına dönmeden önce gerçekten de şok olmuş görünüyordu.

Günün geri kalanının pek de huzurlu geçtiği söylenemezdi. Suzanna öfkeli ve ağlamaklı arasında gidip geliyordu ve Joanna bunların doğal tepkiler olduğunu bilse de sabırlı olmakta zorlanıyordu.

Jed iki kez mutfağa geldi, bir keresinde Suzanna'ya çocuk bezi olarak kullanılabilecek bezler, bir keresinde de bornoz teklif etti. Her ikisi de

Bazen irkiliyor ve gitmesini istiyordu, ama istemeye istemeye hediyesini aldı ve Jed bundan memnun görünüyordu.

Akşam yemeği hazırlıklarını tamamladıklarında, Rissta ona sert bakışlarından birini fırlattı ve ardından ona kapalı kaplarla dolu bir sepet uzattı.

"Bu da ne?"

"Vardiya yemeğinin sonu. Bunu alın, sonra gidip eşinizi bulun ve üçünüz birlikte yiyin. Tek başınıza."

Bu fikir kulağa kesinlikle harika geliyordu ama Suzanna'ya bakarak tereddüt etti.

"Benim yanımda yeterince güvende." Rissta burnunu çekti, sonra onu kapıya doğru itti. "Şimdi git."

Joanna Tavi'nin elini tuttu ve itaat etti.

Craxan'ı egzersiz odasında buldular. Suzanna'nın varlığından rahatsız olduğu belli olan Craxan mutfaktan uzak duruyordu ve Suzanna da onun uzak durmasından memnundu. Ama onu özlemişti ve onun bir dizi kontrollü pozisyonda hareket edişini, sadece en kısa şortuyla örtülü iri vücudunu izlemek damarlarında bir heyecan dalgası yarattı.

Tamamen farklı bir nedenle olsa da Tavi de büyülenmişti. "Ben de yapmak istiyorum baba. Bana nasıl yapılacağını göster."

"Yapacağım prenses, ama bu gece değil." Bakışları Joanna'nın yüzünde sıcaktı.

Çantayı kaldırdı. "Akşam yemeğimiz var. Belki yeni kulübemizde yiyebiliriz diye düşündüm."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diye kabul etti adam ve kadın üzüntüyle adamın havluyla kurulanmasını ve kıyafetlerinin geri kalanını giymesini izledi.

Ama sonra Tavi kıkırdarken yanına geldi ve kızlarını omzuna kaldırmadan önce onu öptü.

"Hadi eve gidelim," dedi ve günün stresi yok olmuş gibiydi.

Yeni kabin hâlâ lüks olmaktan uzaktı ama ana oda kesinlikle daha büyüktü. Çok daha büyük bir bank onlar için yatağa dönüştürülebiliyordu ve daha da önemlisi, Tavi için küçük bir ayrı yatak odası vardı.

"Yaşasın, kendi odam!" Tavi ağladı. Alliko'daki odası çok daha büyük olmasına rağmen ranzadan biraz daha büyük olması onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

Craxan ciddiyetle, "Kendine ait," dedi ve Joanna'nın kulağına fısıldamak için eğildi. "Bu da o uyuduktan sonra ne istersek yapabileceğimiz anlamına geliyor."

"Güzel. Çünkü pantolonunu çıkarmadığın için atlamak zorunda kaldığım birkaç üçüncü aşama varyasyonu var." Tavi'nin odasına hayran hayran bakarken ona katılmak için uzaklaşırken elini rahatça onun ereksiyonuna dokundurdu.

Akşam yemeğini ana odada birlikte yediler, sonra Tavi esnemeye başlayana kadar robobeast'iyile mutlu bir şekilde oynadı. Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra Craxan onu yatağına taşıdı ve Joanna ona hikâyeler anlatırken yanlarında kaldı.

Tavi konuşurken onun büyük ve sıcak bedeninin yanında olduğunun ve kuyruğunun kalçasını okşadığının son derece farkındaydı. Tavi uykuya daldığında, teni heyecandan elektriklenmiş gibiydi.

Craxan onu ana kamaraya kadar takip etti ve bankı ters çevirdi. Üstüne uzandı ama kadın dans ederek ulaşamayacağı bir yere gitti.

"Önce sen."

İsteyerek itaat etti, soyunurken kıyafetleri uçuştı. Kocaman siki dimdik duruyordu ve kadın parmaklarını hafifçe yumrulu yüzeyin üzerinde gezdirdi, meme uçları tişörtüne değiyordu.

"," diye fısıldadı ve adam bir kez daha itaat etti.

Kız onun önünde diz çökene kadar adam aklındaki ne olduğunu anlamamış gibiydi. Gözleri parladı ama elini kızın omzuna koydu.

"Bekle."

"Neden? Hala bunun yasak olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam ürperdi ve kadın bir damlanın adamın sikinin ucunda birikmesini hayranlıkla izledi. Kadın yalamak için öne doğru eğildiğinde, adam onu engellemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Mmm, tadı da kokusu kadar güzeldi. Daha fazlası için geri döndü, dilini geniş ucun etrafında döndürdü. Elleri bankın kenarında o kadar sıkı kenetlenmişti ki metalin gıcirtısını duydu ve gülümsedi. Oynamaya devam etti, ucunu bir lolipop gibi yaladı, sonra kalın şaftını yukarı ve aşağı yaladı.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti, sesi kısıktı. "Lütfen." "Madem

bu kadar nazikçe sordun."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, sonra üstünü kaldırmaya başladı, yavaş yavaş her bir santim derisini ortaya çıkardı. Adam sikini kavradı, sonunda göğüslerini ortaya çıkardığında açlıkla ona baktı, meme uçları o kadar sertti ki ağrıyordu. Pantolonunu çok daha hızlı çıkardı, ona geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Adam o kadar büyüktü ki ağzını onun etrafına sokabileceğinden emin değildi ama denemeye kararlıydı.

Adam onu ağzına alırken inledi ve kadın da karşılık olarak mırıldandı. Çenesi ağrıyordu ama onu daha derine, boğazının arkasına değene kadar daha derine almayı başardı ve sonra emdi. Adam haykırdı, yumruğu saçlarını sıktı ve kadın geri çekildi.

"Elimi ağzına kapatmana gerek var mı?" diye alay etti. "Sessiz

olacağım," diye söz verdi.

Vücudu titrese de, metal gıcırdasa da ve kadın onu çalıştırdıkça sikinin ağzında daha da sertleştiğini hissedebilse de öyleydi. Kendi heyecanı da onunkiyile eşleşecek şekilde alevlendi ve kuyruğu bacaklarının arasına girerken kendini göğüslerini ona sürterken buldu.

"Ağzıma düğüm atamazsın," diye soluk soluğa bağırdı ve adam boğuk bir sesle onayladı.

Adamın eli sikinin dibini kavradı ve kadın o sıkı kavrayışa ulaşmaya çalışarak onu daha derine çekti. Dudakları eline değdiği anda boğuk bir inilti çıkardı ve ağzını sıcak, lezzetli sıvıyla doldurdu. Açgözlülükle yutkundu, adam ona karşı titrerken ve düğümü elini doldurmak için genişlerken her şeyi yutmaya çalıştı.

"Bunun içime sığıdığını inanamıyorum," diye mırıldandı isteksizce geri çekilirken. Kendi vücudu hâlâ sınırdaki geziniyordu ve içine girebilmesi için onun yatışmasını bekleyemiyordu.

Sesi kısık bir şekilde, "Biz birbirimize çok uygunuz," dedi ve onu yatağa, yanına doğru salladı.

"beklememiz gerekmiyor mu?"

"Evet, ama o zamanı nasıl dolduracağıma dair planlarım var."

Ve sonra ağzı bacaklarının arasındaydı ve zamanın önemi yoktu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Craxan, Joanna uyanmadan önce kamaralarından sıvıştı. Onu terk etmekten nefret ediyordu ama Jed için endişeleniyordu. Diğer erkeğin ruh hali önceki gün umuttan umutsuzluğa çılgınca sivrulmuştu. Arkadaşını egzersiz odasında, yüzü dingin bir halde bulunca rahatladı.

"Bu sabah sakinliğiniz artmış görünüyor."

"Öyle. Gecenin büyük bir kısmını şeytanlarımla boğuşarak geçirdim ama sonunda her seferinde bir gün yaşamaya karar verdim. Dün benden iki hediye kabul etti."

Craxan *büyük bir isteksizlikle*, diye düşündü ama fikrini dile getirmedi.

"Bugün onun hayatını kolaylaştırmak için daha fazla yol bulacağım."

"Dikiş dikebilseydin yardımı olurdu," dedi kuru bir sesle. Dişinin eşinin kıyafetlerini giymesi ve kokusunu onunkilere karıştırması fikrinden hâlâ nefret ediyordu.

Jed kaşlarını çatarak, "Elbette dikebilirim," dedi. "Neden?"

"Çünkü giysiye ihtiyacı olacak. Kendisi ve çocuğu için." "Dün ona bir bornoz verdim."

"Bizim aksimize, kadınlar çeşitli kıyafetleri tercih ediyor gibi görünüyor."

Jed sırttı, dişleri parlıyordu. "Mükemmel. Ne istediğini öğrenmek için hemen gideceğim."

"Eğer o da eşim gibiyse, biraz daha uyumak isteyecektir. Çocuklar talepkârdır, özellikle de küçükken."

"Ona çocuk konusunda da yardım etmek isterdim ama bana izin vereceğini sanmıyorum."

Craxan onun haklı olduğundan oldukça emindi ama yine de konuyu değiştirdi. "O halde eğitim yapacağız ve dişilerimizin uyumasına izin vereceğiz."

Jed başıyla onayladı ve başladılar. Craxan, Jed'in ona öğrettiği bazı hareketleri uygulamayı çoktan öğrenmiş olduğunu görmekten memnun oldu. Belki de bir eğitmen olarak çalışmak o kadar da kötü olmazdı.

Kamaralarına döndüğünde her iki dişi de uyanıktı. Joanna uykulu ve memnun görünüyordu ama Tavi ona suratını astı.

"Beni terk ettin."

"Uyuduğumu sanıyordum."

"Şey, ben değildim. Belki de beni terk etmemen için burada uyumalıyım," diyerek ona umutlu bir bakış attı.

Eşine bir bakış attı ama onun omuzları sessiz bir kahkahayla titriyordu.

"Kendi odan olmasını sevdiğini sanıyordum."

"Sanırım."

"O zaman söz veriyorum, her sabah çıkmadan önce uyanık olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Yapacak

mısın?"

"Evet."

Sırttı ve kendini ona doğru attı.

Günün geri kalanı bir öncekiyle hemen hemen aynı şekilde geçti. Eşiyle istediğinden daha az zaman geçirdi, çünkü Suzanna yine mutfakta onlara katılmıştı, hâlâ Joanna'ya verdiği kıyafetleri giyiyordu ve kokusunun onunkinin altında kalmasından nefret ediyordu. Ayrıca Suzanna'nın ona gülümsemesinden de hoşlanmıyor, onun yerine Jed'e gülümsemesini diliyordu. En azından Jed'in ona sunduğu kumaşlar arasından istemeye istemeye bir şeyler seçmişti.

Rissta'nın önerisiyle son yemeklerini yine kulübede yediler ve birkaç saat boyunca dünyasında her şey yolundaydı. Tavi'ye birkaç basit hareket gösterdi ve onun zaten biraz savunma eğitimi aldığını keşfetti. Joanna ona yatmadan önce bir masal anlatırken birbirlerine sokuldular. Sonra eşi kollarındaydı ve birbirlerinin kucağında buldukları mutluluk dışında hiçbir şey yoktu.

Tavi çılgılık attığında ona ikinci kez uzanmak üzereydi. Joanna hemen arkasındayken odasına koştu.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye çılgınca sordu, davetsiz misafirleri arıyordu.

Yüzü solgun ve gözyaşlarıyla nemliydi. "O beni terk etti. Babam beni terk etti."

Yatağa uzandı ve onu kollarının arasına aldı, kuyruğuyla sırtını okşarken kalbi küt küt atıyordu.

"Seni terk etmek istemediğini biliyorsun, Tavi," dedi Joanna nazikçe, kızlarının yüzündeki nemli saçları düzelterek.

"Biliyorum, ama o yaptı." Küçük yüzü buruştu ama tekrar ağlamaya başlamadı.

Joanna kızlarını teselli ederken hafifçe mırıldandı ve sonunda bedeni uykulu bir şekilde sarktı. Ama onu yatırmaya gittiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hayır! Baba, beni bırakma."

Joanna'ya baktı ve o da biraz hüzünle gülümsedi. "Seni terk etmeyecek, tatlım. Bu gece bizimle uyumak ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Hadi o zaman."

Üçü büyük yatağa yerleşti ve Tavi birkaç dakika içinde uyudu, küçük bedeni aralarında kıvrılmıştı. Eşiyle ilgili planları tahmin ettiğinden daha erken sona ermişti ama o da uykuya dalarken memnuniyetle doluydu.

Ertesi sabah kahvaltıda Jed utangaç bir tavırla Suzanna ve Adam'a iki yeni kıyafet önerdi. Suzanna ona şüpheli bir bakış attı ama mırıldanarak teşekkür ederek kabul etti. Suzanna bir süre sonra yeni kıyafetleriyle tekrar ortaya çıktığında Craxan'ın içini bir rahatlama kapladı. Artık onun kokusundan hiçbir iz taşımıyordu. Rahatladığını ve biraz da kıskandığını hissetti - arkadaşının terzilik becerileri kendisininkinden çok daha iyiydi. Jed'den bazı ipuçları istemesi gerekecekti.

Suzanna tekrar gitti ve o ailesiyle birlikte mutfakta kaldı, Tavi'yi eğlendirdi ve eşinin mutfakta hareket etme kolaylığına hayran kaldı. Hatta Rissta'ya meydan okumaya bile cüret etti ve bir tahıl yemeği için doğru baharat miktarı konusunda hararetli bir tartışma yaşadılar. Tartışma tam sona ermek üzereydi ki bir çığlık duydu.

"Burada kal," diye emretti.

Kargo ambarından gelen boğuşma seslerini takip etti ve Jed'i Anaeus'u yüzüstü yere yatırmış, bir kolunu da arkasından çekmiş halde buldu. Suzanna duvara yaslanmıştı, yeni elbisesi göğüslerine kadar yırtılmıştı.

"Ne oldu?" Merios onu odaya kadar takip ederek sordu.

"O... o bana saldırdı," diye hıçkırdı Suzanna. Yüzü o kadar solgundu ki, duvarın rengine uyuyordu.

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye hırladı Anaeus. "Küçük sürtük soruyordu-arrgh!"

Craxan kolunun kırıldığını duyduğunda sözleri bir çığlıkla sona erdi. Jed'in yüzü öfke dolu bir maskeye dönüşmüştü.

"Kapa çeneni," diye emretti Jed.

Suzanna ona yalvaran bir bakış atarak, "Sadece diğer kumaşları görmek istedim," dedi.

Kız hâlâ hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve adam kızın kendini ona atacağından korkuyordu ama sonra arkadaşı onlara katıldı ve kızı kollarının arasına aldı.

Kaptanın yüzü neredeyse Jed'inki kadar öfkeliydi. "Görünüşe göre mesajı almamışsın. Gemimde böyle davranışlara izin verilmez. Onu hücreye atın, Jed."

Anaeus, bariz acısına rağmen meydan okuyarak, "Senin bir hapisanenin yok," diye alay etti.

Merios cevap verme zahmetine girmede. Ambarın uzak tarafına gitti ve zemindeki saklama bölmelerinden birinin üzerindeki metal ızgarayı kaldırdı.

"Buraya," diye emretti ve Jed itaat etti.

Izgara yüksek bir sesle yerine oturdu ve Merios onu yerine kilitlerken Anaeus küfürler savurmaya başladı.

Çıkışa doğru giderlerken kimse ona ikinci kez bakmadı ama kapıdan geçerlerken Suzanna dudağını ısırды ve Jed'e döndü.

"Teşekkür ederim," dedi usulca, adamın gözlerinin içine tam olarak bakamasa da.

"Bu benim için bir onurdu. Sadece size dokunmasını engelleyemediğim için üzgünüm."

Suzanna yırtık elbisesini sinirli bir şekilde çekiştirdi ama başını eğerek onun sözlerini onayladı.

"Gelin," dedi Rissta koridorun sonunda belirdeğinde. "Yemek zamanı - hep birlikte yiyeceğiz." Onlara sert bir bakış fırlattı. "Ve tartışmak yok."

Kimse itiraz etmedi ve Rissta kızarmış bir hayvanı oyup tabaklarını doldururken hepsi büyük masanın etrafında toplandı.

Sessiz bir yemektir ama rahatsız edici değildi. Kimse kargo şefiyle yaşanan olayı tartışmadı. Suzanna artık onun kokusunu taşı mıyordu ve bu da onun rahatlamasına yardımcı oluyordu. Ayrıca masanın diğer ucunda oturmayı tercih etmesine rağmen Jed'in odadan çıkmasını da talep etmedi.

Yemek sona erdeğinde Joanna onun yanına yaslandı, Tavi ise kucağına kıvrıldı.

"Yarın Rafalo'nun istasyonuna ulaşacağız," diye duyurdu Merios boş tabağını iterken. "Sizi şimdiden uyarayım, pek arzu edilen bir yer gibi görünmese de bazı gizli faydaları var."

Rissta başını salladı. "Her zaman çok gizemlisin, evlat. Çıkar ağzındaki baklayı."

Merios isteksizce, "Anaeus'un bizi duyamayacağından emin olduğum için, sanırım sorun yok," dedi. "Esasen kuzenim kaçan köleler için bir kurtarma operasyonu yürütüyor. İstasyonun içinde gizli bir alan var ama aynı zamanda..."

"Ah, Tanrı aşkına," diye tersledi Rissta. "Size söylememeye çalıştığı şey, Tyssia'nın yüzeyinde içinde bazı insanların da bulunduğu bir koloni olduğu."

Craxan ona kaşlarını çattı. "Gezeğenin yaşanmaz olduğunu sanıyordum."

Merios büyükannesine ters ters bakarak, "Üst atmosfer zehirli ama yüzey iyi," dedi. "Ben de sana bunu söylemek üzereydim."

"Daha fazla insan mı?" Suzanna fısıldadı. "Hepsi alındı mı? Bizim gibi mi?"

Merios rahatsız bir şekilde başını

salladı. "Ve hiçbirimiz eve

gidemeyecek miyiz?"

"Devriyenin hafızanızı silip sizi geri götürmesi mümkün ama-" Rissta Suzanna'nın kucağındaki bebeğe baktı, gözleri hüzünlüydü. "Ama çocuğu alamadınız."

Genç kadının yüzündeki cazibeyi neredeyse görebiliyordu ama kadın oğluna baktı ve kolları sıkılaştı. "O zaman sanırım ben de kalıyorum."

ERTESİ SABAH JOANNA, CRAXAN VE TAVI'YI KÖPRÜYE KADAR TAKIP ETTİ.

Bir uzay gemisi köprüsünün neye benzeyeceğinden emin değildi ama tam da hayal ettiği gibi görünüyordu. Merios ve Hagrın'ın oturduğu iki sandalye karmaşık bir dizi kumandayla karşı karşıyaydı, yukarıdaki büyük ekran ise etrafındaki uzayı şaşırtıcı ayrıntılarla gösteriyordu. Ekranın ortasında büyük dairesel bir nesne yüzüyordu ve yaklaştıkça yüzeyinin yara izleriyle dolu olduğunu ve parçalarının gevşediğini görebiliyordu.

"Güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu şüpheyle.

Merios güldü. "Seni uyarmıştım. Ama refah görüntüsünden kaçınmak istenmeyen ziyaretçilerden kaçınmayı kolaylaştırır."

"Sen öyle diyorsan."

Craxan'ın kuyruğu onu daha yakına çekti. "Buraya daha önce de iş için gelmişim. Rafalo yetkin bir yöneticidir."

Hoparlörden gelen bir ses ne iş yaptıklarını sordu ve birkaç dakika sonra büyük, açık bir hangara doğru süzölmeye başladılar. Son yaklaşımları istasyonun büyüklüğünü ve hangarın ne kadar büyük olduğunu bilgisini ortaya çıkarmıştı.

Uzayda öylece yüzüyor olması şaşırtıcı derecede sinir bozucuydu.

Dış kapılar arkalarından kapandı ve Merios motorları kapattı.

"Kötü şöhretli kuzenimle tanışmaya hazır mısın?"

"Kötü şöhretli mi?" diye fısıldadı Craxan'a, onu köprüden çıkarken takip ederlerken.

"Korsan olarak bir ünü var."

"Oh." *Bir korsan* mı? "Tavi, neden gidip Yengik'i ziyaret etmiyorsun?" "İstasyonu görmek istiyorum."

"Yapabilirsin de, ama önce iş konuşacağız." "Oh, pekala."

Tavi sıçradı ve Craxan'ın ona gülümsediğini görmek için başını kaldırdı. "Ne?"

"Endişelenmenize gerek yok. O kötü bir erkek değil."

"Bırak da buna ben karar vereyim," diye mırıldandı.

İlk izlenimi hiç de olumlu değildi. Rafalo yaşlı bir Kissat erkeğiydi, gösterişli giyinmişti ve Merios'un benimsemeyi sevdiği alaycı havaya sahipti.

"Ah, Merios. Bana yeni kurbanlar mı getirdin?" diye sordu tembelce.

Joanna gerildi ama Merios sadece güldü.

Rafalo'nun yanında uzun boylu, ince yapılı ve kırpılmış gri saçlarıyla kesinlikle büyüleyici bir siyah kadın vardı. Kadın o kadar zarifti ki Joanna kendini hemen küçük ve dağınık hissetti ama Rafalo'ya dirsek atarken ona sıcak bir gülümseme verdi.

"Ben Alicia. görmezden gel. Görmezden ."

Joanna gülümsemekten kendini alamadı, özellikle de Rafalo öfkeli bir ifadeye büründüğünde. "Ben pek çok şeyim ama görmezden gelinecek biri değilim."

Alicia da öyle yaptı ve Joanna'yla sanki o hiçbir şey söylememiş gibi konuştu. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, ancak bunun... talihsiz bir durum olduğunu biliyorum."

Sanki uzaylılar tarafından kaçırılmak bir park cezasından daha önemsizmiş gibi rahat bir şekilde konuşuyordu ve Joanna kahkahasını bastırdı.

"Ben Joanna. Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Arkadaşım bana buraya yerleşmeyi düşündüğünüzü söyledi. Size hem burada hem de yüzeyde etrafı gezdirmekten memnuniyet duyarım. Henüz bir tercihiniz var mı?"

"İstasyonda iş bulmak benim için daha kolay olurdu," diye itiraf etti Craxan, "yine de kızımız için yerüstünü tercih ederdik."

Alicia'nın gözleri parladı. "Çocuğunuz mu var?"

Tavi uçarak odaya girmeden hemen önce Joanna, "Sanırım onunla tanışmak üzeresin," dedi. Robobeast'i de hemen peşindeydi ve sevimli hırlama sesleri çıkarıyordu. Yengik de onu takip ederek özür dileyen bir bakış attı.

Tavi durdu, Rafalo ve Alicia'ya bakarken gözleri büyüdü, sonra onlara güneşli gülümsemesini verdi. "Merhaba. Ben Sultavi."

Alicia diğerlerini selamladığı gibi kibarca, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Sultavi," dedi. "Elbisen çok güzelmiş."

Tavi gülümsedi. "Onu babam yaptı. Beyaz olanım daha da güzel ama o sadece özel günler için."

"Umarım sen buradayken özel bir durum olur da bunu giyebilirsin."

"Ben de yapıyorum. Tatlılarla," diye ekledi işaret ederek.

Joanna başını salladı. Bu sabah Tavi kahvaltıda tatlı istediğinde ve Joanna reddettiğinde oldukça uzun bir tartışma yaşamışlardı. Craxan'ın Tavi'nin önünde onu desteklemesine rağmen kızlarının iri gözlerine ve yalvaran yüzüne yenik düşmesi de yardımcı olmamıştı.

Tavi isteksizce sağlıklı bir kahvaltı yaptıktan ve Yengik'i bulmaya gittikten sonra ona "Onu şımartamazsın," demişti.

"Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Ben de istiyorum, ama her zaman kendi istediğini elde etmesi onu mutlu etmeyecektir." Tereddüt etti. "Lord K'herr bazen bunu yapardı -zamanı yerine ona hediyeler verirdi. Ben geldiğimde onu manipüle etmek için bunu kullanmaya yeni başlamıştı. Başlangıçta birkaç savaş yaşadık. Neyse ki tatlı bir doğası var ve K'herr köle olmama rağmen onu disipline etmemi engellemedi. Tüm hatalarına rağmen onun için en iyisini istediğine inanıyorum."

Yüzüne bir gölge düştü. "Ona çok fazla hediye sunamam."

"Sende aşk var," dedi kararlı bir şekilde. "Sadece ona bunu ve zamanını ver. Geri kalan her şey yoluna girecektir."

Craxan Rafalo'yu kenara çekip ona iş olanaklarını sorarken o konuşmayı hatırladı. Belli ki onlara bakabilme becerisi onun zihninde büyük bir ağırlık oluşturuyordu. Alicia'ya yemek pişirme fırsatlarını sormaya karar verdi ama yalnız kalana kadar .

Ekibin geri kalanı, Suzanna ve bebek de dahil olmak üzere içeri süzüldü. Alicia Adam'a sevinçle baktı.

Küçük çocuğu sallarken Joanna'ya "Çocukları seviyorum," dedi. "Kızımın iki çocuğu var, üçüncüsü de yolda."

Joanna ona dehşetle bakmaktan kendini alamadı. "Kızınız da mı kaçırıldı?"

Alicia güldü. "Tam olarak değil. Doğuştan değil, aşktan kızım."

"Benim gibi," dedi Tavi, yanlarında belirerek.

"Kesinlikle doğru, tatlım."

Rissta elinde lezzetlerle dolu bir tepsiyle içeri girdi ve Tavi yine dans ederek uzaklaştı.

"Çok tatlı biri." Alicia tereddüt etti. "Onu alışverişe götürmemin bir sakıncası var mı? Çocuklar ve giysiler benim tutkularım. Ve biz kadınlar burada birbirimize destek olmalıyız."

İlk dürtüsü hayır demekti ama diğer kadının gözlerinde küçümsemenin izini görmedi, sadece açık bir sıcaklık vardı.

"Güvenli olduğuna emin misin?" Bu gergin soruya engel olamadı. Yerleşkeden kaçtıklarından beri ilk kez ayrı kalacaklardı.

"Kesinlikle," diye güvence verdi Alicia. "İstasyonun gizli bölümüne gideceğiz ve Rafalo da bize eşlik edecek."

" zaman sanırım yok. Eğer gerçekten istiyorsan ve onun seni dükkânı satın almaya ikna etmesine izin vermezsen."

"Yapmayacağım." Alicia memnun görünüyordu, dönüp Tavi'nin Craxan'a doğru koşmasını ve onu kollarına almasını izledi. Kadın yine tereddüt etti. "Sormamın bir sakıncası yoksa, eşinle mutlu musun?"

Joanna kızardığını hissedebiliyordu. "Çok."

"Güzel. Kızım da bir Cire ile çiftleşti ve çok mutlu. Her ne kadar kuyruğu..." Alicia başını salladı ve Joanna yanaklarının daha da kızardığını fark etti.

"Eşlerden bahsetmişken, bizimkilere tekrar katılmalıyız," diyerek konuyu değiştirdi.

Alicia güldü ve partinin geri kalanına katılmaya gittiler.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

L O gün Joanna rampanın tepesinde bir ileri bir geri volta atıyordu. Söz verdiği gibi Alicia, Rafalo'yla birlikte Tavi'yi alışverişe götürmüştü.

korumaları olarak. Joanna onlara eşlik etmek istemişti ama Craxan'la farklı seçenekleri hakkında konuşmak için bir şans istemişti. Ne yazık ki Merios onu haince bir amaç için sürüklemişti ve henüz geri dönmemişlerdi. Mürettebatın geri kalanı Anaeus'u istasyon yetkililerine götürmüş, sonra da eğlence aramak üzere dağılmıştı. Suzanna ve bebek bile uyurken, Jed kapılarının dışındaki koridorda gizleniyordu.

"Demek erkek haklıymış. Cire'in da bir dişi insanı var."

Derinden gelen alaycı ses, dönüp bakmasına neden oldu. Rampanın dibinde bir Skaal duruyordu ve onun Adam'ın babası olduğunu hemen anladı. Suzanna'nın ilk başta Jed'den bu kadar korkmuş olmasına şaşmamalıydı. Yeni gelen kişi özenle işlenmiş piercinglerle kaplı olmasına ve işlemeli bir cüppe giymesine rağmen tehditkâr bir havası vardı.

"Elbette ilk aklıma gelen, rakip ailelerden birinin oğlumun peşine düştüğü oldu ama hiçbir kanıt bulamadım," diye devam etti, sesi rahat, gözleri ise hiç de öyle değildi. "Sonra muhafızlarımdan biri, oldukça aptal bir erkek, nihayet o gecenin ilerleyen saatlerinde bir Cire savaşçısı gördüğünü düşündüğünü söylemeyi akıl etti. Bu biraz fazla... tesadüfi görünüyordu."

"Burası özel mülktür. Gitmeniz gerekiyor." Neyse ki sesi titremedi.

"Mülk mü? Gördüğüm tek mülk sensin." Bakışları onun üzerinde gezindi ve dudaklarının arasında çatallı bir dilin titreştiğini gördü. "Cire'in zevkli biri olduğunu kabul ediyorum. O sıska kaltaktan çok ilgi çekicisin. Sana çığlık attırmaktan zevk alacağım."

Kadın bir ürpertiye bastıramadı ve adam güldü. "Ama bu beklemek zorunda. Oğlum nerede?"

"Neden bilmiyorum."

"Bana masum rolü yapma. Gemide olduğunu biliyorum."

"Peki neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu zamana oynayarak. Jed'i uyarmanın ve Suzanna ile Adam'ı gemiden çıkarmasını sağlamanın bir yolunu bulabilir miydi? "Sadece eşim bir Cire savaşçısı olduğu için mi?"

"Çünkü o Persat salağı benimle temasa geçti ve bunu doğruladı. Aslında bana bilgiyi satmaya çalıştı. Sanki onun gibilere para ödeyecekmişim gibi."

Anaeus onunla iletişime mi geçmiş? *Şerefsiz herif*. Neredeyse Driguera'dan ayrılır ayrılmaz bunu yapmış olmalıydı, çünkü Rulmat onlardan çok kısa bir süre sonra gelmişti.

"Şimdi bana çocuğumu ver," diye emretti Rulmat, alaycılığını yitirerek. "O senin değil, Suzanna'nın," dedi meydan okurcasına.

Adam ona baktı, sonra gülmeye başladı. "Seni aptal kadın. O *benim* oğlum. Benim mirasım. İnşa ettiğim her şey ona miras kalacak - servetim ve gücüm. Onun uygun bir şekilde yetiştirilmesini, sadece en iyi şeylerle çevrenmesini sağlamak niyetindeyim. Onunla hayatı nasıl olurdu? Sunacak tek bir şeyi olan işe yaramaz bir kadın. Vücudu."

"Suzanna bir fahişe değil," diye tısladı ve adam yine güldü.

"Belki de değildir. O küçük, soğuk bir şeydi." Adam gözlerini tekrar kızın üzerinde gezdirdi ve kız tepki vermemek için elinden geleni yaptı, her ne kadar adamın bakışları arkasında bir balçık izi bırakmış gibi hissettirse de. "Senin çok daha eğlenceli olacağından şüpheleniyorum."

"İçin asla şansın olmayacak." "Gerçekten mi? Beni kim durduracak?"

"Öyleyim." Jed yanına yaklaştı ve onu nazikçe arkasına doğru itti.

Rulmat ona küçümseyen bir bakış attı. "Sen de kimsin be?" "Jed'Ta Sa'Konin."

"*Farseer*'ın enkazından sorumlu olan sarhoş mu?" Jed'in omuzları sertleşti ama sakince cevap verdi. "Evet."

"Bu kadar acınası olmasaydı neredeyse eğlenceli olurdu. Çekil yolumdan." Jed hareket etmeyince Rulmat içini çekti. "Peki. Hadi şu işi bitirelim."

Joanna ne beklediğinden emin değildi. Belki silahlar, eski moda bir çatışma ya da hatta kılıçlar, ama bunun yerine iki erkek birbirlerine doğru uçuştu, dişleri ve pençeleri parladı. Acımasız bir gümbürtüyle karşılaştılar, her biri diğerini yere düşürmek için çabalıyordu.

Söyleyebildiği kadarıyla Rulmat daha yaşlıydı ama ağırlık avantajı ondaydı. Jed'i yere düşürmeyi başardı ama Jed dönerek bacaklarını Rulmat'ın etrafına kilitledi ve onu da yere düşürdü. Sonra Rulmat kükredi ve yere mavi bir kan sıçradı. Jed kolunu tuttu ve Joanna paniklemeye başladı.

Umutsuzca bir silah bulabilmek için etrafına bakındı ama ambarı dolduran ağır sandıklar sıkıca kapatılmıştı. Yerde daha fazla kan vardı ama Rulmat'ın pulları parlıyordu ve Jed'in pençelerini diğer erkek üzerinde kullanmayı başardığını düşündü.

"Hayır! Hayır, burada olamaz!" Şok olmuş çığlık ambarın içinden geldi ve Suzanna'nın orada durduğunu görmek için başını kaldırdı.

Yüzü bembeyazdı ve ellerini ağzına bastırmıştı.

"Kulübeye geri dön," diye emretti Joanna. "İçeri gir ve kapıyı kilitle."

Rulmat Jed'i yendiyse bile Suzanna'yı bulması gerekecekti ve tek yapabileceği Craxan'ın ondan önce dönmüş olması için dua etmekti.

Ama artık çok geçti. Suzanna hareket etmedi, vücudu olduğu yerde donmuştu ve Rulmat başını kaldırıp onu gördü. Sırıttı, dişleri mavi kanla boyanmıştı.

"Onu , değil mi?"

Dehşet dolu şokun yerini bir meydan okuma kıvılcımı aldı. "Onu benden asla alamayacaksın."

"Aptal-" Rulmat'ın sözleri Jed'in kükreyip tekrar saldırmasıyla kesildi.

Savaşın daha önce de acımasız olduğunu düşünmüştü ama bu daha da şiddetliydi. Vücutları birbirine çarpıyor, kan fışkırıyordu. Jed ele geçirilmiş bir erkek gibi dövüşüyor ve yavaş yavaş üstünlüğü ele geçiriyor gibiydi. Rulmat'ın tepkileri yavaşlıyor, Jed'in darbelerinden zar zor kaçıyor. Sonra Jed, Rulmat'ı boynundan yakaladı, Rulmat çırpınıp boğulurken kavrayışını sıkılaştırdı ve sonunda gevşedi.

"O öldü mü?" Jed Rulmat'ı serbest bırakırken Suzanna

fısıldadı. "Sanmıyorum," dedi Joanna. "Göğsü hâlâ hareket ediyor." Jed diğer erkeğin üzerine eğildi ve ona tısladı.

"O senin dışın değil. O senin oğlun değil. Şimdi git ve asla dönme."

Ayağa kalkmaya başladığında Joanna metalin parıltısını gördü. "Jed, dikkat et!"

Döndü ve Rulmat'ın bileğini yakaladı. Bıçağın kontrolü için güreştiler ve Rulmat'ın bıçağı Jed'in boğazına dayamasını dehşet içinde izledi. Jed yenilgiye uğramış gibi görünüyordu ama sonra Rulmat'ın altından yıldırım hızıyla döndü ve bıçak Rulmat'ın göğsüne saplandı. Kibirli adamın yüzünde neredeyse şok olmuş bir ifade belirdi ve ağzı açıldı, dudaklarından mavi kan damladı ama vücudu sarsılıp hareketsiz kalmadan önce sadece boğuk bir ses çıktı.

Joanna sesi titreyerek, "Artık o öldü," dedi. "Güzel."

Suzanna'nın sesi doğal olmayan bir şekilde sakindi.

Durmadan cesede doğru yürüdü ve yüzü ifadesiz bir şekilde ona baktı. Sonra ayağını geri çekti ve gözyaşları yüzünden akarken cesede defalarca tekme attı. Jed ona doğru uzanmaya başladı ama kanlı ellerine baktı ve Joanna'ya çaresiz bir bakış atarak tereddüt etti.

Kızın yanına gitti, Tavi'ye çıkardığı yatıştırıcı seslerin aynısını çıkardı ve elini nazikçe Suzanna'nın koluna koydu. Suzanna ondan uzaklaştı ama sonunda cesedi tekmelemeyi bıraktı.

Joanna bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermeye çalışırken hangarın kapıları çarparak açıldı ve Craxan ile Merios hızla içeri girdi, onları tanımadığı bir erkek takip etti. Onu görünce rahatladı ama sonra ona ulaştığında kolundan damlayan kanı gördü.

"Yaralısın!" diye bağırdı, adam rahat bir nefes alarak kollarını ve kuyruğunu ona sararken.

"Teşekkürler Granthar. Yaralı değil misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Jed Rulmat'ın ikimize de el sürmesini engelledi. Ama sana ne oldu?"

"Rulmat'ın muhafızları," dedi acımasızca. "Hangarın etrafını sardılar ama istasyon monitörü onları gördü ve Merios'u uyardı. Biz

olabildiğince çabuk döndük." Kolları sıkılaştı. "Zamanında yetişemeyeceğiz diye çok korkuyordum."

"Ama sen yaptın," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Yine de anlamıyorum. Madem yanında muhafızları vardı, neden yalnız geldi? Neden gemiyi ele geçirmek için onları kullanmadı?"

"Çünkü o kibirli *bir* piç kurusuydu. Çocuğunu geri almak için herhangi bir yardıma ihtiyacı olmadığını kanıtlamak istediğinden şüpheleniyorum. Jed'e güvenmedi."

İkisi de Jed'in bir basamağa büzülmüş, yüzü perişan halde olduğu yere baktı.

"Bu onun için zor olacak," dedi Craxan yumuşak bir sesle. "Başka bir canın kaybindan asla sorumlu olmayacağına yemin etti."

"Başka seçeneği yoktu."

"Sana inanıyorum. Umarım o da buna inanır."

Onlar izlerken Suzanna Jed'e yaklaştı. Hâlâ solgundu, yüzü gözyaşlarıyla doluydu ama Jed'in yanına kadar yürüdü. Kısa bir an için eli Jed'in omzuna dokundu. Jed ona baktı ve gözleri buluştu. Sonra kadın arkasını dönüp kaçtı ama Jed'in gözleri onu odadan çıkarken takip etti ve sonra gülümsedi.

"Sanırım dönecek," dedi ve Craxan'ın yanına yaslandı. "Tavi ne zaman dönecek?"

"Bir süre için değil. Merios, Rafalo'ya haber gönderdi ve biz temizlenene kadar Alicia ve Tavi'yi buradan uzak tutacak."

"Yardım etmek zorunda mısın?"

"Gönüllü olmak niyetindeydim. Neden?"

"Çünkü sana ihtiyacım var." Kuyruğuna uzandı ve onu avucunun içinde tuttu. "Ben... Ben yine bir köle olacağımı düşünmüştüm. Seni ve Tavi'yi bir daha asla göremeyeceğimi."

"Eğer seni almış olsaydı, seni tekrar bulana kadar durmazdım. Bu evrende seni benden saklayabileceği hiçbir yer yok." Hırladı ve onu kollarına alarak koridorlarda hızla ilerlemeye başladı. "Sen benimsin, Joanna."

JOANNA UZUN BİR SÜRE SONRA ONA, "BİLİYOR MUSUN, DÜŞÜNÜYORDUM DA," DEDI.

Adamın yanına kıvrılmıştı, parmakları boş boş adamın göğsünü okşuyordu, bu hareket hem rahatlatıcı hem de tahrik ediciydi.

"Ne düşünüyordun?"

"Rulmat'ın söylediklerini düşünüyordum. Mirasını ettirecek bir oğul istemeyi."

Ağzı tiksintiyle buruştu. "Ve amacına ulaşmak için hiçbir şeyden çekinmezdi."

"O kötü bir erkekti," diye kabul etti. "Ama bu beni düşündürdü. Lord K'herr'in kötü olduğuna inanmıyorum."

"Katılmıyorum. Seni köle olarak satın aldı."

İçini çekti. "Biliyorum ve onun için mazeret üretmeye çalışmıyorum. Ama bana kötü davranmadı ya da başkasının davranmasına izin vermedi. O sadece Sultavi'ye odaklanmıştı. Bu yüzden ona bir miras bırakmak için bu kadar çok çalıştı."

"Anladığımdan emin değilim." korkmasına rağmen. "Onu evinden uzaklaştırdık."

"Onu güvende tutmak için."

"Biliyorum. O zamanlar başka seçeneğim de yoktu. Ama şimdi babasının ona vermek istediği mirası geri getirmeye çalışıp çalışamayacağımızı merak ediyorum. Lord T'pajanın mirası ondan çalmasına izin vermek yanlış olur."

"Bunun mümkün olabileceğinden emin değilim," dedi yavaşça.

"Alliko'nun bir hukuk sistemi yok mu? Muhafızlarının, iddiasını meşrulaştırmak için Sultavi'yi istediğini söylediklerini duydum. Bu da sorgulanabileceği anlamına geliyor."

"Bundan emin misiniz? Eğer burada kalırsak, diğer insanlarla birlikte olursun."

"Güzel olacağını kabul ediyorum ve Alicia'nın bana anlattığına göre gezegen çok güzelmiş." Dirseğinin üzerinde doğruldu ve yüzünde yalvaran bir ifadeyle onu inceledi. "Eminim burada mutlu olabiliriz ama ben Tavi için en iyisini yapmak istiyorum."

Derin bir iç çekti. "Belki de haklısın."

"bu mümkün mü? Evini geri almak?"

"Emin değilim. Ama belki biraz araştırma yapabilirim."

"Teşekkür , Craxan. Ben sadece kızımızın hakkı olan her şeye sahip olmasını istiyorum."

"Biliyorum, Joanna." Joanna'nın üzerine yuvarlandı ve vücudunun onu sarışını sevdi. "Artık düşünmeyi bıraktın mı?"

"Olabilir. Neden?" Gözleri ona doğru parladı.

"Çünkü daha uzun süre kesintisiz kalamayacağımızdan şüpheleniyorum ve dört nokta altı üssü hakkında bir fikrim var."

"Çok yaratıcı temelleriniz var," diye itiraf etti. Adam onun haklılığını kanıtlamaya devam etti.

"NE YAPMAK İSTİYORSUNUZ?" MERIOS GÖZLERİNİ JOANNA VE CRAXAN'A DIKTI.

Sevişmelerine nefis bir şekilde karşılık vermesine rağmen, bir plan yapmak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden onu kaptanı görmeye götürmüştü.

"Alliko'ya dönmek ve Sultavi'nin mirasını geri almak istiyoruz," dedi sakince.

Merios bir kaşını kaldırdı. "Sana iyi şanslar. Ama bana neden söylediğinden emin değilim."

"Çünkü bizi götürmenizi istiyoruz."

"Sanırım Trevelor'u unutuyorsunuz, bir zamanlar ulaşmak için çok ısrarcı olduğunuz gezegeni? Oraya gidecek bir kargom var."

Craxan şimdiye kadar yaşadığı birçok gecikmeyi göz önünde bulundurarak teslimatın aciliyetinden şüphe duydu ama Joanna sabırla başını salladı.

"Ve hala onu alabilirsin. Alliko'ya küçük bir sapaktan sonra."

Merios onun pençelerini inceledi. "Bu dolambaçlı yolun bedelini nasıl ödemeyi düşünüyorsun?"

Arkadaşı ona şüpheli bir bakış attı ve o da başını salladı. İkisi de planının bu kısmı konusunda biraz tereddüt etmişti ama başka bir alternatif bulamamışlardı. "Tavi'nin biyolojik babası çok zengin bir erkekti."

Merios kuru bir sesle, "Onun servetini miras almış gibi görünmüyor," dedi.

"Ne kadar çabuk ayrıldığımız için. Ama geri dönersek ve onun mirasına erişebilirsek, yolculuk için size ödeme yapabiliriz. Makul bir miktar," diye hızla ekledi.

"Kulağa çok fazla *"eğer" varmış* gibi geliyor."

Omuz silkti. "Belki biraz kumar gibi. Ama şansını denemekten hoşlanmıyor musun? Yoksa bu sadece insanlar için mi geçerli?"

Craxan ona şaşkın bir bakış atarken Merios gülmeye başladı.

"Çok sinsî bir arkadaşın var Craxan. Ama *cömert* bir ücret karşılığında bu yolculuğu kabul edeceğim."

"Aynı cömertlik tanımına sahip olduğumuzdan şüpheliyim," dedi. "Ama iyi para alacaksınız."

"O zaman Hagrın'e Alliko'ya doğru yola çıkmasını söyleyeceğim. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi Merios yanlarından ayrılırken omzunun üzerinden.

"Ne biliyor muyuz?" diye sordu ona.

Hayır. Ama onun endişelerini artırmayacaktı. Bunun yerine ona doğruyu söyledi: "Kızımız için en iyisini yapmaya çalışıyoruz."

İçini çekti ve onun elini sıktı. "Umarım öyledir."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

C raxan, Joanna'nın Tavi ile birlikte Sodan'dan kaçtıkları zamandan hatırladığı gizli kapıdan içeri girdi.

bileşik. Yemyeşil bahçeler sessizdi ama kapıdan gelen sarhoş kahkahalarının sesini duyabiliyordu ve başını salladı. Hareketlilik olup olmadığını kontrol etmek için birkaç dakika durakladı ama kimse etrafta devriye gezmeye zahmet etmedi.

T'paja kendine çok fazla güveniyordu. Belki de Isokau sakinlerinin gözünü korkutma çabalarının başarılı olduğunu düşünmüştü. Oysa tam tersi olmuştu. Savaşçıların kontrolsüzce dolaşmasına izin verdikçe, kasaba halkı ondan daha fazla nefret etmeye başlamıştı.

Eğer Lord K'herr'in yerine geçseydi ve eskisi gibi devam etseydi, bazı hoşnutsuz yorumlar olurdu ama daha fazlası olmazdı. Bunun yerine, Isokau'yu isyanın eşiğinde bulmak için geri dönmüşlerdi.

Önceki gece Alliko'ya geri dönmüşlerdi ve gemi limana yanaşır yanaşmaz, o ve Joanna, ağır bir şekilde gizlenmiş olarak Opinnas'ı ziyarete gitmişlerdi.

Yaşlı bilgin onları sıkıntılı bir kaş çatmayla karşıladı.

"Buradaki varlığınız beni endişelendiriyor. Ama belki de gerekli olduğunu düşünüyorum."

Onlar yokken neler olduğunu anlattı ama Craxan bilgenin evine giderken bunların çoğunu kendi gözleriyle görmüştü. Kırık camlar, karalanmış duvar yazıları ve huzursuz, vahşi bir enerji. Eskiden uzay limanını gözetleyen muhafızlar bile artık orada değildi.

"Mahkemenin Sultavi'nin lehine karar vereceğini düşünüyor musunuz?" Joanna sordu. Yolculuğun büyük bir kısmını Alliko yasalarını araştırarak geçirmişlerdi. Mahkeme çeşitli Haneler üzerinde yetkili bir kurumdu ve bunun en iyi seçenek olduğuna karar vermişlerdi.

"Garantisi yok ama Lord K'herr popülerdi. T'paja ise değil. Hanelerin hafızası çok uzun ve ailesine saygı duyulmuyor." Opinnas gagasının üzerinde duran gözlüklerini düzeltti. "Ama bu hızlı bir süreç olmayacak. Ve kendisine meydan okunduğunu öğrendiğinde, Sultavi'yi bulma çabalarında koparılmadık tüy bırakmayacaktır."

Joanna endişeyle, "Belki de beklerken Tyssia'ya geri dönmeliyiz," dedi.

Opinnas ibiğini salladı. "Korkarım harekete geçmek için burada olmanız gerekecek."

İşte o konuşma yüzünden şimdi burada, T'paja'nın savunmasını araştırıyordu. Evin yöneticisi için tasarlanan binaya doğru yürürken tiksintiyle, *en iyi ihtimalle asgari düzeyde olduğunu* düşündü.

Ana girişin dışında iki muhafız duruyordu ama bir şişeyi ileri geri dolaştırdıkları için Craxan onları geçip binanın yan tarafına geçmekte zorlanmadı. Joanna kabataslak bir kat planı çizmişti, bu yüzden Sodan Hanesi'nin lordu için tasarlanan yatak odasına yöneldi. Taş döşeli bir terasa açılan uzun pencerelerden dışarı ışık sızıyordu. Yaklaştı ama içeriğinin sadece bir kısmını görebildi.

"Sorun ıkacak Lord T'paja," diye uyardı bir ses, açık pencerelerden net bir şekilde duyulabiliyordu.

Craxan saklandığı yerden konuşmacıyı görebiliyordu. Yaşlı bir savaşçıydı, düzgün üniforması Craxan'ın şimdiye kadar gördüğü pasaklı muhafızlarla çarpıcı bir tezat oluştuyordu.

"Aptal olma, Ottan. Bana kim meydan okuyacak? Artık Sodan Hanesi'nin hükümdarı benim." İkinci ses neredeyse memnuniyetle mırıldandı.

Ottan boğazını temizledi. "Resmi olarak unvan çocuğa aittir."

Ottan'ın kafasının yanından bir şey utı, ama nesne duvara çarpıp parıldayan parçalara ayrıldığında bile irkilmedi.

"ünkü onu bulamayacak kadar beceriksizdiniz," diye hırladı T'paja.

"Elimdeki bilgiler onun gezegeni terk ettiğini gösteriyor."

Craxan kaşlarını çattı. Muhafız gerçekten bir şeyler biliyor muydu, yoksa sadece huysuz lordu eğlendiriyor muydu?

T'paja, "O zaman hiçbir iddiası yok," dedi.

"Sadece geri dönüp kimliğini tespit etmesi gerekecekti."

"O halde uzay limanını izlediğinizden emin olun. Her şeyi belirtmek zorunda ?"

Ottan sakince, "" dedi ve Craxan sarsıldı.

Kendisini gizleyen çalı hışırdadı ama o daha çok yaşlı adamın sözlerinin ima ettikleriyle ilgiliydi. Uzay limanındaki muhafızların yokluğu bir tuzak mıydı?

"Güzel. Eğer yüzünü göstermeye cesaret ederse, onu ortadan kaldırın."

Craxan'ın vücudundaki tüm kaslar sıkıştı ve öfke onu ele geçirdi. Bu piç kurusu kızını tehdit etmeye cüret mi etmişti?

"Affedersiniz?" Ottan'ın yüzünde ilk kez bir duygu belirtisi belirdi. "Onu buraya getirmek istediğinizi söylemişsiniz, böylece onu vesayetiniz altına alabilecektiniz."

"Bunun artık gerekli olmadığına karar verdim." T'paja'nın yüzüklerle dolu eli göründü ve eliyle küçümser bir işaret yaptı. "Kimse benim hükümdarlığıma meydan okumuyor. Onu ortadan kaldırmak daha kolay olurdu."

"Ama o sadece bir çocuk."

"O zaman zor bir iş olmamalı. Şimdi beni yalnız bırakın. Adamlarımdan biri bana bir... ziyaretçi getiriyor."

Ottan ona baktı, sonra sertçe eğildi. "Evet, Lord T'paja."

Muhafız kapıdan çıkmadı. Onun yerine uzun pencerelere yöneldi. Craxan gölgelerin arasına çekildi, eli bıçağının üzerindeydi.

Ottan terasa çıktı, sonra da Craxan'ın saklandığı yere doğru rahat adımlarla yürüdü. İnce bir puro yakmak için kısa bir mesafe ötede durdu.

"Sadakatim daha önce hiç sorgulanmadı," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bir çocuğun ölümünden sorumlu olmayacağım."

Yaşlı muhafız başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve Craxan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Ottan belli ki onun orada olduğunu biliyordu ama onu durdurmak için hiçbir çaba göstermemişti.

Bu gecenin amacı sadece bilgi toplamak, T'paja'nın zayıflıklarını tespit etmektir ama az önce duyduklarından sonra bu plan değişmişti. T'paja kızını tehdit etmişti. Bu kabul edilemezdi.

Craxan açık pencerelere yönelirken eli bıçağına gitti.

JOANNA BİR KEZ DAHA KENDİNİ ENDİŞEYLE VOLTA ATARKEN BULDU, BU SEFER DIŞARIDAYDI

gemiye. Alliko'ya indiklerinde Merios gemiyi kargo gemilerine ayrılan sıradan alanlardan birine park etti. Burası kargo yüklemek ve boşaltmak için tasarlanmış küçük bir depoya bağlıydı, ancak ikisini de yapmadıkları için, volta atmak için bolca yer vardı ve görülme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Bir paralı askerin eşi olmak için uygun değilim," diye mırıldandı kendi kendine. Craxan yerleşkeyi keşfe ve T'paja'nın savunmasını değerlendirmeye gitmişti. Teoride, tehlikeli bir suçludan bir çocuk çalmaktan çok daha az zor görünüyordu ama en azından bu iş bitene kadar bundan haberi olmamıştı.

Suzanna ona Craxan'ın Adam'ı ele geçirmek için neler yapmış olabileceğini anlatmıştı ve bu onun kanını dondurmuştu. Kızın yardımcı olmaya çalıştığını düşünmüştü ama adamın ne tür riskler alabileceğini bilmek onu daha da germişti. Suzanna oğluyla ilgilenmeye gittiğinde aslında rahatlamıştı.

Joanna kızın kendilerine eşlik etmeye karar vermesine hâlâ şaşırıyordu. Tyssia'ya yerleşme ihtimalinin onu heyecanlandırmasını beklemişti ama bunun yerine gemide kalmak istemişti. Görünüşe göre, Craxan yanındayken kendini daha güvende hissediyordu. Ve hatta Jed'le bile, itiraf etmişti. Joanna onun Craxan'a tapmaya devam etmesinden pek hoşlanmamıştı ama en azından bu durum birkaç kaçamak bakıştan öteye gitmemişti.

"Anne!" Tavi rampadan uçarak ona doğru geldi, Rissta da birkaç adım gerisindeydi.

"Sorun nedir, tatlım? Yatakta olman gerekiyordu."

"Öyleydim ama uyandığımda kimse yoktu." Alt dudağını büzdü.

"Babam gitmeden önce uyanık olup olmadığımı bakacağını söyledi."

"Sabahleyin," diye hatırlattı ona. "Ve bu sabah değil." "Görüyor musun, Tavi?" Rissta ekledi. "Ben de sana bunu söylemiştim."

"Ama ben sevmiyorum!"

"Her şeyi sevemezsin-" O ve Rissta aynı anda söze başladılar, sonra ikisi de güldü.

"Onu yatağına geri götürmemi ister misin?" diye sordu diğer kadın Joanna başını salladı.

"Hayır, değil. Bir süre bana eşlik edebilir."

"Biraz shoko yapacağım. Bu onu sakinleştirebilir." O keskin mavi gözler Joanna'yı inceledi. "İkinize de yetecek kadar yapacağım."

"Teşekkür , Rissta. Her şey için," dedi içtenlikle. Rissta burnunu çekti ama belli ki memnun olmuştu.

"Bana bir hikâye anlat," diye sordu Tavi.

Bu onun volta atmasına son verdi ama henüz gemiye dönmeye hazır değildi. Depoya bitişik küçük bir ofis vardı ve orada bazı koltuklar gördüğünü hatırlıyordu. Tavi ayağa fırlayıp odanın içinde huzursuzca dolaşmaya başladığında hikâyeye daha yeni başlamıştı.

"Sorun nedir, tatlım?" "Isokau'ya geri döndük, değil mi?" "Evet, doğru."

"Ve babam kötü adamdan kurtulacak, böylece tekrar eve dönebilecek miyim?"

"Planımız bu," dedi olabildiğince kendinden emin bir şekilde.

"Ama ben eve gitmek istemiyorum!" Tavi'nin yanağında bir damla gözyaşı belirirken sözcükler patladı.

Joanna'nın kalbi sıkıştı. Tavi'nin geri dönmek istemeyebileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Anılar onun için çok mu zordu?

"Neden olmasın?" diye sordu nazikçe.

"Çünkü babam gidecek ve sen artık benim annem olmayacaksın."

Kızının yüzündeki acıyı görünce kalbi sızladı. "Tavi, nerede olalım ben her zaman senin annen olacağım."

"Gerçekten mi?" Tavi ona umutlu bir bakış attı. "Ama daha önce değildin."

Aklına birkaç açıklama geldi ama en basitinde karar kıldı. "Bana böyle hitap etmemiş olabilirsin ama seninle tanıştığım anda kızım olduğunu biliyordum."

"Kalp kızın mı?" "Aynen

öyle."

Tavi kollarını onun boynuna doladı ve ona şiddetle sarıldı. Boynundaki gözyaşlarının ıslaklığını hissedebiliyordu ve kendi gözyaşlarını tutmak zorunda kaldı.

"Sana burada bile anne diyebilir miyim?" Tavi sonunda sordu. "Evet, tatlım. Burada bile."

"Peki babam mı?"

"Hayır. Biz artık bir aileyiz ve aileler bir arada kalır."

Tavi memnuniyetle iç çekti ve küçük bedeni gevşedi.

Birkaç dakika sonra, "Şimdi biraz shoko istiyorum," diye açıkladı.

"Gidip Bayan Rissta'nın yapmayı bitirip bakmak ister misin?"

"Tamam."

Tavi ayağa fırladı ve depoya açılan kapıya doğru ilerlemeye başladı ama tam o sırada dış kapı açıldı ve Allikalı bir erkek içeri girdi.

Besu'ydu.

Joanna onun kendisinden Tavi'ye baktığını ve dudaklarının çarpık bir sırıtışla kıvrıldığını görünce kalbi çarpmaya başladı.

"Ne güzel, değil mi? İkiniz beni çok zengin bir erkek yapacaksınız."

Tavi'yi yakalamaya çalıştı ve Tavi onun inciklerine tekme attı. Bu Craxan'ın ona öğrettiği hareketlerden biriydi ve Joanna canını yaktığından şüphe etse de, onu yetecek kadar ürkütmüştü.

"Kaç, Tavi," diye bağırdı. "Kaç!"

Kızı odadan dışarı fırladı ve Besu ona dönerken hırladı. "Onu yakında bulacağım. Ama sanırım seninle başlamam gerekecek."

"Sakin bana dokunayım deme," diye tısladı. "Eşim seni öldürür."

"Dostum mu?" Ağzı zalim bir alaycı ifadeye büründü. "Kimse ilkel bir insanla çiftleşmez. Sen sadece sikişmek için iyisin."

Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın kendini hazırladı, adam menzile girer girmez tekme atmaya hazırды.

"İşte burada yanılıyorsun." Craxan'ın tanıdık sesi odaya girerken öfkeyle gerilmişti.

Besu ona bir kez baktı ve zaten kül rengi olan teni soldu. "Ben... Ben öyle demek istemedim."

"Evet, yaptın."

Craxan ona doğru yaklaştı ve Besu bir tarafa çalım atmaya çalıştı. Craxan onu yakaladı, boynunu kavradı ve büktü. Joanna Besu'nun boynunun mide bulandırıcı bir çatırtıyla kırıldığını duydu, ardından Craxan onun bedenini bir kenara fırlatıp ona doğru koştu.

"Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Göz yaşları yanaklarından aşağı süzülse de, "İyiyim," diye güvence verdi ona. "Tavi nerede?"

"Merios ve Rissta ile birlikte. Hemen dışarıdalar ama onun bunu görmesini istemedim."

"Yerleşkede ne oldu?" "T'paja öldü," dedi

memnun bir sesle. "Sadece keşif yapacağını sanıyordum."

O Omuz silkti a Omuz. "I karar verildi Orada oldu
Hayır amaç bekliyor."

"Bu onu eve götürebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Önce personeli değiştirmem gerekecek ama evet. Kendisi bir kez daha Sodor Hanesi'nden Leydi Sultavi."

Rahatlama Yıkanmış üzerinde onu. Craxan ve Tavi
vardı her ikisi de güvenli ve zarar görmeden, birlikte bir
evleri olacaktı.

"Mutlu olacağını düşünmüştüm," dedi kuyruğunu kaldırıp kızın nemli yanağını okşayarak.

". Sadece bittiğine inanamıyorum."

"Sadece kötü kısımları," diye ona güvence verdi. "Artık hayatımızın geri kalanında birlikte olacak, kızımızın tadını çıkaracak ve birbirimizi seveceğiz."

Ve onu öpmek için başını eğdiğinde, onun haklı olduğunu biliyordu.

EPILOG

O *bir yıl sonra...*

CRAXAN YERLEŞKENİN KARANLIK BAHÇELERİNDE DOLAŞTI. O SEVDİ

Bu son kontrolü gece yapmak, her şeyin güvende olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Devriye gezen bir muhafız saygıyla başını salladı ve gözleri tetikte yoluna devam etti. Muhafızlara yönelik eğitim programı gayet iyi ilerliyordu ve Sodan Hanesi'nin işlerini yürütmekle giderek daha fazla vakit rağmen, işinden büyük bir memnuniyet duyuyordu.

Mahkeme onlara Sultavi'nin yasal vasiliğini vermişti ve Joanna onun mirasını korumaya kararlıydı. Neyse ki o ve Joanna görevleri aralarında paylaşmışlardı da aileleriyle bol bol vakit geçirebiliyorlardı.

Mutfakların önünden geçerken Rissta'nın talihsiz bir asistanı azarladığını duyabiliyordu. Sesinin tonundan genç erkekten hoşlandığı anlaşılıyordu ama erkeğin buna inanacağından şüpheliydi. Rissta, yerleşkenin mutfaklarını devralmak için onlarla birlikte geleceğini açıkladığında herkes şok olmuştu. Sadece onlarla yaşamasının bile onları mutlu edeceğini söylemeye cüret etmişti.

Şaşırtıcı derecede güçlü bir darbeye adamın omzuna vurdu ve güldü. "Bunu istemezsin. Yemek yapmazsam biraz huysuz oluyorum."

Şimdi mutfakları demir bir elle yönetiyordu ve son derece memnun görünüyordu. Merios onun kararını rahat bir omuz silkmeye kabul etmişti ama sık sık yaptığı ziyaretlere bakılırsa Craxan onun yaşlı kadını özlediğinden şüpheleniyordu. Yengik de dahil olmak üzere mürettebatın geri kalanıyla birlikte yarın gelmesi bekleniyordu. Genç erkek şaşırtıcı bir şekilde gemide kalmaya karar vermişti ama Merios'la bir anlaşma yapmış ve bir dizi mekanik oyuncak geliştirmeye başlamıştı. Rafalo ve Alicia da ve Tavi, Alicia Teyze'den yeni bir elbise almayı heyecanla bekliyordu.

Mutfakta tencereler şangırdadı ve başını kapıdan içeri eğdiğinde Rissta'nın titreyen elleriyle bulaşıkları dizen yardımcısına ters ters baktığını gördü.

"Geç kalktın, Rissta."

"Çiftleşme ziyafetleri kendi kendine pişmez," dedi alaycı bir tavırla.

"Senin misafir olman gerekiyordu," diye hatırlattı ama o sadece omuz silkti.

"Yani ben ikisiyim. Şimdi işime dönmeme izin verin."

Kaçınılmaz olanı kabul etti ve geri çekildi. Suzanna sonunda Jed'i eşi olarak kabul etmeye razı olmuştu ve ertesi gün bir tören düzenleyeceklerdi. Craxan, Jed'in geçen yıl boyunca yavaşça ve sabırla ona kur yapmasını şaşkınlıkla izlemişti. Granthar'a şükürler olsun ki kendi çiftleşmesi çok daha kısa sürede gerçekleşmişti.

Eşini düşünmek onu aceleyle patikadan aşağı inmeye ve aile odalarına girmeye itti. Joanna'yı yatak odalarında, loş ışıkta kitap okurken buldu. Oğulları Vani onun göğsünde uyuyordu. Hem bir kızı hem de bir oğlu olduğuna hâlâ inanamıyordu. Ona Vanha'nın adını vermişlerdi ve doğduğu gece Craxan arkadaşı ve akıl hocası için sessiz bir kadeh kaldırmıştı, bir yerlerde onun gülümsediğinden emindi.

Yatağa yaklaştığında Tavi'nin Joanna'nın diğer tarafında kıvrılmış uyuduğunu gördü.

"Görüyorum ki misafirin var," dedi usulca onun yanına geçerken.

Başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi, lamba ışığında çok güzeldi. Hamileliği onun için zor geçmişti ve bir daha çocuk sahibi olamayacaktı ama yine de sağlıklı ve ıslıl ıslıldı. Bakışları oğullarını beslemek için açtığı yemyeşil göğüslerinin üzerinde gezinirken, *çok sağlıklı*, diye düşündü takdirle.

"Tavi bir kâbus gördü," hemen dikkatini başka yöne çekti.

"O iyi mi?" Yerleşkeye döndükten sonra birkaç kez meydana gelmişlerdi ama sonuncusunun üzerinden aylar geçmişti ve sonunda sona ermiş olduklarını ummuştı.

"Artık öyle. Rouvi bugün buradaydı, çiftleşme ziyafeti için bira getiriyordu ve sanırım bu ona saklandığımız zamanları hatırlattı." Yüzü yumuşadı. "Gelip bizi kurtarmanı bekliyorduk."

"Sanırım beni kurtaran siz ikinizsiniz."

Bu tanıdık bir tartışmaydı ve o sadece başını salladı, gözleri sıcaktı.

"Neden onu yatağına geri götürmüyorsun? Bakalım Vani'yi uyandırmadan beşiğine geri koyabilecek miyim?" Craxan onun bakışlarını takip etti ve oğullarının hâlâ onun meme ucuna yapışmış olduğunu gördü. Uyuyor gibi görünüyordu ama Craxan oğlunun o pozisyondan çıkarılmaktan hoşlanmadığını deneyimlerinden biliyordu. Oğlunu suçlayamazdı; o da eşinin meme uçlarını çok severdi.

Kuyruğu bu düşünceyle diğer göğsünün etrafında kıvrıldı, gergin tepenin etrafında nazikçe dolaştı ve onun nefesinin kesildiğini duydu.

"Tavi, yatak. Vani, beşik," diye fısıldadı. "O zaman sıra bizde."

Ağızına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra uyuyan kızını kucağına aldı. Taşındıktan sonra odaları yeniden düzenlediler ve

Yatak odası hâlâ büyük olsa da, onlarınkinden sadece kısa bir mesafedeydi. Onu yatağına yatırdığında gözleri açıldı.

"Baba."

"Merhaba prenses."

"Kötü bir rüya gördüm."

"Biliyorum. Annem anlattı. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını sertçe salladı, koyu mor saçları uçuşuyordu. "Hayır. Ama bir süre benimle kalır mısın?"

Eşi bekliyordu ama kızının ona ihtiyacı vardı. Onun yanına oturdu ve kız da ona sokuldu.

"Bizi nasıl bulduğunuzu anlatın."

Bu onun en sevdiği hikâyeydi, o kadar çok anlatılmıştı ki gerçek olaylarla pek az benzerlik taşıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan temel gerçektir - onları bulmuş ve kendisinin olduğunu iddia etmişti.

"Karanlık ve fırtınalı bir geceydi," diye başladı.

Tavi uyuyup da yatak odalarına döndüğünde oda karanlık ve sessizdi. Soyundu ve sessizce yatağa girdi. Her ne kadar eşini uyandırmak istese de, onun uykuya ihtiyacı vardı.

"Uzun zamandır yoktun," diye mırıldandı.

"Tavi ona hikâyemizi anlatmamı istedi." Onu vücudunun kıvrımlarına doğru çekti, kuyruğu karnının üzerine yerleşti. "Bundan asla bıkmaz."

"Ben de öyle." Kuyruğunu okşamaya başladı, küt küçük tırnaklarını hassas uzunluk boyunca hafifçe çizdi ve adam ürperdi.

"Bunun bana ne yaptığını biliyorsun," diye uyardı.

"Tabii ki. Bunu neden yaptığımı sanıyorsun?" Kıçının yumuşak kıvrımları zaten sert olan ereksiyonunu okşayarak alaycı bir kıpırdanma yaptı.

"Çok yorgun değil misin?"

"Bir ipucu almanı beklemekten bıktım. Bu daha mı iyi?"

Kollarının arasında döndü ve sonra ağzının tatlı sıcaklığı sikinin üzerine kapandı ve konuşma yeteneğini kaybetti. Neyse ki, hareket etme yeteneğini kaybetmedi ve kuyruğu bacaklarının arasına daldı, onu zaten ıslak ve onun için hazır buldu. Mırıltılı protestosuna rağmen ağzından çekildi ve sikini girişine yerleştirdi. Çok sevdiği o yumuşak nefesi verene ve etrafında çiçek açana kadar dar açıklığa yavaşça bastırdı.

Genelde, yemyeşil güzelliğini takdir edebilmek için ışığı açık bırakırdı ama bu gece etrafı saran karanlık, birleşmelerinin diğer ayrıntılarına konsantre olmasını sağladı. Adam onun ipeksi amcığının derinliklerine doğru kayarken nefesinin kesilmesi. Kadının kokusunun artarak başını döndürmesi. Göğüslerinin göğsüne baskı yapması, sert tepelerinin sütle nemlenmesi. Başını boynuna gömdüğünde teninin aldığı tat.

Karanlıkta birlikte sallandılar, kadın titreyene ve kanalı onun etrafında çılgınca çırpınana kadar zevke doğru uzun, yavaş bir kayma ve vücudunun dürtülerine daha fazla direnemedi. Kalçaları öne doğru sarsıldı, düğümü genişleyerek onları birbirine kilitlerken sikini derinlere gömdü.

Bacakları ve kolları onun etrafını sararak onu aynı sıkılıkta tuttu ve mutlu bir şekilde iç çekti.

"Böyle birlikte olduğumuz zamanları ne kadar çok sevdiğimi sana hiç söylemiş miydin?"

"Hoşuna gidiyor gibi görünüyor," diye kabul etti. "Ama o zaman tüm üslerden hoşlanıyor gibi görünüyorsun."

Kadın güldü ve titreşim adamın sikinin sarsılmasına neden oldu.

"Biliyorum, çünkü onlara birlikte ulaşıyoruz." Dudakları ilk tanıştıkları gece olduğu gibi adamın yanağına değdi ve sonra uykuya dalarken nefesi derinleşti.

O günü ne kadar iyi hatırlıyordu. Çok boştu ve şimdi dolup taşıyordu. Bir eşi, bir ailesi, arkadaşları ve ummaya cesaret edemeyeceği kadar çok mutluluğu vardı.

Eşi uyurken ona sarıldı ve karanlığa doğru gülümsedi.

YAZARLARIN NOTU

Dadı ve Uzaylı Savaşçı'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Umarız tatlı ve ateşli hikayemizi beğenmişsinizdir! Her zaman olduğu gibi, bulunan aile bu kitapta büyük bir rol oynuyor - tıpkı aşkın her türlü kılığına girdiği gibi.

Bu hikayedeki kadın kahraman hakkında eğlenceli bir gerçek...

Joanna ismini seçtik çünkü ilk SFR kahramanlarımızın bir karışımı: Honey'nin *Anna and the Alien'ından Anna* ve Bex'in *Thanemonger'ından Seph* (Josephine). Bu küçük bilgiyi önceden anlayanlara tebrikler!

Beta okuyucularımız Janet S., Nancy V. ve Kitty S.'ye sonsuz şükranlarımızı sunmak istiyoruz. Hikayemizi mükemmelleştirmemize yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz hanımlar!

Ayrıca, olağanüstü kapağımızı yaratan muhteşem grafik tasarımcılar Cameron Kamenicky ve Naomi Lucas'a da çok teşekkür etmek istiyoruz. Craxan ve Tavi arasındaki ilişkiyi mükemmel bir şekilde yakaladılar.

Son olarak ailelerimize teşekkür etmek istiyoruz. Eşlerimizin ve çocuklarımızın desteği olağanüstü oldu. Bunu siz olmadan yapamazdık!

Kitabımızı okuduğunuz için tekrar çok teşekkür ederiz! Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız çok mutlu olurum. Yorumlar diğer okurlara

Okuyucular keyif alacakları kitaplar buluyor, bu yazarlara yardımcı oluyor!

En iyi
dileklerimle,
Honey & Bex

Treasured by the Alien serisinin sonraki kitabı 2021 sonbaharında geliyor!

Honey'nin bir sonraki kitabı ***Kate ve Kraken*** Temmuz sonunda geliyor!

Asi Prens A'tai çalınan bir insan bilim adamını kurtardığında, bu kadın sadece onun mutluluğunun değil, gezegeninin geleceğinin de anahtarı olabilir!

[Kate ve Kraken'i sipariş etmek için buraya tıklayın!](#)

En son güncellemeler, tanıtımlar ve öneriler için [Honey'nin](#)
[haber bültenine kaydolun!](#)
[Bex'in haber bültenine kaydolun!](#)

DİĞER BAŞLIKLAR

Uzaylı tarafından değerli

Bex McLynn ile Anne
ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı için
Bir Oğul Savaşçı Uzaylı
Savaşçı için Bir AileUzaylı
Savaşçının Kızı
Dadı ve Uzaylı Savaşçı

Kozmik Peri Masalları

Bex McLynn tarafından yazılan Çirkin Dukeling
Jackie ve Dev yazan Honey Phillips

HONEY PHILLIPS TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

Uzaylı Kaçırma Serisi

Anna ve Uzaylı Beth ve
Barbar Cam ve Fatih
Deb ve İblis Ella ve
İmparator Faith ve
Savaşçı Greta ve
Gargoyle ve Hanna
Tetikçi Izzie ve Buz
Canavarı
Joan ve Juggernaut Kate ve
Kraken

Uzaylı İstilasası Serisi

[Uzaylı Seçimi](#)

[Uzaylı Fethi Uzaylı](#)

[Uzaylı Mahkum](#)

[Damızlık İttifakı](#)

[Umudu](#)

Elementlere Maruz Kalma

[Çıplak Uzaylı Bare](#)

[Essentials Çıplak](#)

[Tavır Buff Canavarı](#)

[Soyunma](#)

Mars'ta Cyborglar

[High Plains Cyborg](#)

[İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg](#)

[Birkaç Cyborg Daha](#)

[Cyborg Kaçağı](#)

[Muhteşem CyborgKanun](#)

Antolojiler

[Uzaylı Kucaklaşması](#)

Bağımsız Kitaplar

[Krampus ve Kocakarı](#) - Bir SFR Tatil Masalı

BEX MCLYNN TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

Bağımsız Kitaplar

Rein: Bir Tıdefall Romanı

Hanımefendiler Serisi

Sarda

Thanemonger

Bane

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

